

LACRIMI UITATE
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

—Ar trebui, murmură Diana Parker chinându-se să deslușească ceva prin ploaia deasă, să-și scrie ceva pe indicatoarele astea nenorocite. Vandalii ăștia!

Vocea ei, ciudat de pătrunzătoare pentru o ființă atât de firavă, avea nuanțe de accent britanic, rezultatul inevitabil al celor doi ani petrecuți ca bucătăreasă pe iahtul al cărui proprietar era un miliardar și la bordul căruia se aflau doar marinari englezi. Acum, că se întorsese în Tasmania, se străduia să scape de acest accent.

Dacă nu reușea să-și dea seama pe ce drum trebuia să o ia, nu putea decât să se întoarcă. Undeva trebuia să fie un fel de fermă numită Castelul Spaniol. Se

gândi iritată că, de vreme ce nu era nici un indicator cum trebuie, putea foarte bine să se afle în Spania.

În ultimele cinci zile călătorise în nordul Hobartului spunându-și că e în vacanță. Prinzând un moment în care tatăl ei și mama vitregă plecaseră cu afaceri în America de Nord, se hotărâse să exploreze puțin peninsula de nord a Tasmaniei. Chiar și în apropiere de Launceston, la vreo douăzeci de kilometri, tot nu avea de gând să viziteze locul unde sora ei vitregă își petrecuse ultimul an din viață.

Și apoi văzuse indicatorul. Castelul Spaniol scria. Mai mult fără să vrea, Diana o luase în direcția arătată. Nu-i cea mai strălucită idee, se gândi, dând drumul la căldură, în speranța că va dispărea condensul de pe geamurile mașinii.

Cele două drumuri nu păreau foarte îmbietoare, pierzându-se în desișul primordial al pădurii. Dacă n-ar fi văzut indicatorul, acum n-ar fi fost deloc sigură că nu se rătăcise. Spuse cu voce tare:

— Știi doar că ești pe drumul cel bun, idioato. Castelul Spaniol e pe undeva pe aici, la capătul unuia din drumurile astea sălbăticate. Dar vremea ține pur și simplu de coincidență, în Tasmania plouă întotdeauna primăvara! Supărată, desehise umbrela și ieși în ploaia nemiloasă, îndreptându-se spre indicatorul înconjurat de o iarbă mult prea mare și udă. Bucățile ruginite de metal care se vedeau prin noroi o descurajară să mai încerce să descifreze care din cele două drumuri era cel bun.

Se întoarse la mașină, îngândurată și se opri brusc. Fără să-l audă din cauza ropotelor de ploaie pe umbrela ei, un bărbat călare apăruse din ceață. Îmbrăcat în costum de călărie, stătea pe spina unui cal cenușiu, iar un câine ciobănesc, alb cu pete negre, stătea în fața lui, pe șaua calului. Toți trei - bărbat, cal, câine - o priveau cu o surprindere curioasă și oarecum ostilă, chiar dacă din partea câinelui primi o vagă mișcare a cozii.

Diana încercă să zâmbească, deși știa că de trei mile încoace nu se mai zărise nici o casă și că în jurul ei erau mii de hectare de desiș pitic, sumbru și întunecat și aproape neumblat.

Ca un făcut, ploaia se potoli, apoi se opri. Nu se mai auzeau decât susurul unui pârau și picăturile de apă căzute de pe frunze.

— Nu mai agitați umbrela aia zise sec bărbatul, trăgând încet de hățuri în timp ce calul tropăia pe loc!

Aproape imediat animalul își opri mișcările nervoase și o privi din nou cu aceiași ochi mari și cercetători cu care o priveau omul și câinele.

Chiar și cu stropii de ploaie care-i alunecau pe trăsăturile austere ale feței, călărețul împrăștiă o aură de stăpânire de sine și forță care o intimidau.

Diana strânse mânerul umbrelei.

—Scuzați-mă, zise ea stânjenită, sperând că nu i se observă nervozitatea din voce. Puteți să-mi spuneți care din drumurile astea duce la Castelul Spaniol?

El o măsură cu ochi tulburători, privind mai mult prin ea decât la ea, deși era sigură că nimic nu scăpa observației lui amănunțite, îi amintea - se gândi ea prosteste - de vreun conquistador scrutând un nou ținut pe care voia să-l cucerească, fără pasiune, fără ambiții de îmbogățire, doar de dragul cuceririi.

Calul se mișcă, nerăbdător, dând din urechi. Diana avu un tremur ușor. Bărbatul și calul căpătaseră o înfățișare aproape mitică, îndepărtată, îmbrăcată în vălul întunecat al fanteziei și legendei. Chiar și câinele părea venit din altă lume.

—Știu că există un domeniu și o fermă pe undeva prin apropiere, zise ea politicos, încercând să-și recapete calmul. Sunt ale unui anume Cliff Connors.

—Știu ale cui sunt, zise el întunecându-se. Și pentru ce vreți să mergeți acolo?

Ochii indigo ai Diane strălucesc.

—Și de ce v-ar interesa treaba asta?

El înclină capul, fără să-și ia ochii de la fața ei ovală.

—Din întâmplare Castelul Spaniol e al meu.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Văzuse fotografia, însă mirele care zâmbea în ele era cu totul diferit față de bărbatul din fața ei. Bineînțeles, acelea erau fotografii de la nuntă. Acolo toată lumea pare fericită.

—A, deci tu ești Cliff, zise ea sperând că pare destul de sigură pe ea. Eu sunt Diana. Diana Parker. El se încruntă.

—Așa? zise el fără urmă de interes. Așteptam cumva vizita asta? Diana se încruntă, la rândul ei.

—Sunt sora Lizei, zise ea înțepată. El trase de hățuri, iar calul tropăi ușor din picioare.

—Înțeleg, zise Cliff Connors. Cum putuse Liza să se mărite cu un asemenea monument de indiferență?

—M-am întors din străinătate și m-am gândit să vin pentru o scurtă vacanță în nord, fiindcă Susan și tata sunt plecați.

Susan îi vorbise în treacăt despre Cliff Connors, dar Diana nu știa cât de apropiați erau. De la el se vede că nu avea șanse să afle; fața lui dură, fără expresie, nu se schimbă când el dădu din cap.

Diana se repezi să continue, pe un ton de apărare:

—N-a fost intenția mea să vin aici, dar am văzut semnul de la poalele dealului așa că... iată-mă!

Propria voce o derută, așa că se opri și trase aer în piept. La naiba, doar n-avea de gând să-și piardă mințile doar fiindcă soțul Lizei o privea de parcă ar fi fost ceva târător și amenințător pe care-l găsisese sub o piatră.

—Îmi pare rău că nu te-am primit cum se cuvine, zise el pe un ton care nu spunea nimic și zâmbind cinic. Nu știam că te-ai întors.

—Sunt acasă de trei săptămâni. El înclină din cap, continuând s-o privească atent.

—Castelul Spaniol e la câteva mile pe drumul din stânga. Ai să vezi poarta mare, cu numele pe ea. O iei iar la stânga, apoi mergi până în fața clădirii. Când ajungi acolo, spune-i doamnei Smith cine ești. Stai mai multă vreme?

—Nu, zise ea repede. Cred că am să înnoptez la motelul Mangouni. Pe fața lui nu se citea ușurarea. Nu se citea, se gândi ea tăios, decât o austeritate calculată și o nepăsare infinită și rece.

—Sper că nu deranjez, zise ea încercând să schițeze un zâmbet.

El nu-i răspunse. Diana își dădu seama deodată că nu se machiase și că, probabil, părul îi atârna în șuvițe de un șaten devenit cenușiu din cauza ploii, astfel încât acum arăta ca un șoarece murat.

—Deloc. Vin și eu cât pot de repede. Cu un semn imperceptibil își îndemnă calul să pornească, traversând drumul și intrând pe o poartă pe care ea n-o observase. Animalul se întoarse; cu o îndemânare care dovedea experiență îndelungată, soțul văduv al Lizei se aplecă și închise poarta în urma lui. Apoi se îndreptă de spate, ridică o mână într-un gest ce putea fi luat drept un salut batjocoritor, apoi își îndemnă din nou calul înainte.

Ceața îi înghiți pe toți, cal, câine, bărbat, ca și cum nici nu existaseră vreodată.

Diana se uită prostește în urma lor până ce mâinile înghețate și fața udă îi amintiră de ea însăși. Deci acesta era Cliff Connors, gândi ea cu un fior imperceptibil. Era un bărbat născut parcă pentru aceste locuri sălbatice, udate mereu de ploaie și sumbre. Și totuși Liza îi scrisese atâtea despre veselia lui, despre bunătatea și sofisticarea lui fascinantă.

Dar ea nu văzuse nimic amuzant sau sofisticat la acest bărbat. Părea atât de primitiv. Deși calul avea o culoare deschisă, Cliff Connors părea însuși stăpânul întunecat al infernului. Și totuși, n-avea nici un motiv să cedeze fiorului care îi trecea prin șira spinării. Nu era o Persefona virgină, adusă ca trofeu să lumineze ținutul întunecat.

Doar Liza fusese cea prinsă de vârtej, pentru a se căsători în mai puțin de o lună. Deși fusese atât de frumoasă, Liza nu avusese nici un pic de experiență, iar Cliff Connors era primul bărbat pe care-l iubise vreodată. Și totuși el o omorâse cu

atâta sânge rece, făcând-o să-și măsoare cu mâini sigure doza de tranchilizante, calmante și sedative care puseseră capăt unei vieți de 26 de ani. Diana intră din nou în mașină, scutură umbrela și o aruncă pe bancheta din spate, închise portiera și porni motorul, chinuindu-se să deslușească ceva în ceață.

Abia atunci recunosc în sinea ei că motivul real pentru care venise era pentru că voia să afle ce se întâmplase de fapt cu sora ei. Deși trecuse aproape un an de la moartea Lizei, Diana se întorsese într-o casă îndoliată. A, sigur, Susan, mama Lizei, zâmbea mult, însă purtarea ei exagerat de veselă nu putea ascunde faptul că slăbise mult, iar părul ei albise la temple, în timp ce fața îi era îmbătrânită. Diana se speriasc când o văzuse, iar îngrijorarea nu-i trecuse nici acum. În noaptea în care venise, stătuse ore în șir de vorbă cu tatăl ei, pentru ca în final să-l întrebe:

—Nu i-a trecut, așa-i?

—Nu, îi răspunse tatăl ei, privind în paharul cu whisky mult diluat cu apă ca întotdeauna. Om de afaceri prosper, Kevin Parker era un abstinent de felul lui. O tachina de multe ori pe Susan spunându-i că se însurase cu ea pentru a da puțin dramatism vieții lui plicticos de normale. Iar acum se părea că de mult nu mai glumise cu soția lui.

—Nu cred că are să-și mai revină vreodată, mai spusese el. Plânge în fiecare noapte. Așteaptă până crede că am adormit și apoi plânge cu fața în pernă. Îmi sfâșie inima. Se simte atât de vinovată, ca și cum n-ar fi fost în stare să aibă grijă cum trebuie de Liza, și nu pot s-o fac să înțeleagă că Liza era mare de acum și ea singură era responsabilă de acțiunile ei. Susan spusese că ar fi trebuit să-și dea seama ce se întâmplă. Diana se încruntă.

—Biata Susan!

—Mă îngrijorează, spuse Kevin, deși era un lucru evident. Îmi scapă printre degete! Măcar dacă am fi aflat de ce s-a sinucis Liza.

—N-ați mai găsit nimic? Nici o altă scrisoare? Știa răspunsul, dar tot întrebase.

—Nu, spuse Kevin, sorbind din pahar, iar ea observă pe fața lui niște riduri pe care nu le avusese cu un an în urmă. Doar biletul acela pe care i l-a lăsat lui Cliff și din care noi n-am înțeles mare lucru. Tăcură amândoi. „Îmi pare rău, își aminti Diana de cuvintele zgârcite ale Lizei, încearcă să mă ierți.”

—Dar Cliff? El nu și-a dat seama ce s-a întâmplat cu ea?

—Nici el nu poate înțelege. Toată nenorocirea asta l-a zguduit ca și pe noi.

—Dar ceva tot trebuie să știe. Tatăl ei dădu din cap.

—El spune că nu, iar eu îl cred.

De obicei tatăl ei se pricepea la oameni, dar acum Diana începea să se îndoiască. Bărbatul care apăruse din ceață părea că nu s-ar da înapoi să spună o minciună. Oare mințise în legătură cu așa-zisa nebunie a soției lui? Diana strânse din dinți și porni mașina, apucând pe drumul învăluit în ceață plină de mistere. Se opri la poartă, privind în dreapta spre aglomerarea de stânci prăbușite care, în urmă cu o sută de ani, îi sugeraseră primului Clifton numele domeniului. Rămășițele unui bătrân vulcan supravegheau din înălțimi priveliștea plină de măreție. Norii se ridicau încet de pe stânci împinși de un vânt nevăzut, dezvăluind coroanele copacilor ce răsăreau din bolovăniș. Dramatic și cutremurător, părea un vechi castel în ruină al unor giganți. Suflarea vântului o trezi pe Diana din visare.

— Nu mai fi așa de idioată, își spuse în timp ce intra din nou în mașină și pornea motorul. L-ai văzut de acum pe prințul tenebrelor și nu-i chiar un monstru. Iar în loc de lilieci vezi bine că are un cal și un câine.

Cliff Connors trebuie că era un fermier destoinic. Toate gardurile erau în stare perfectă, la fel și clădirile fermei, presărate pe domeniu, iar iarba verde era deasă și fără buruieni. Se vedea că este și un bun șef de fermă. Casele angajaților erau mari, cu grădini frumoase. Casa proprietarului de domeniu îți tăia însă respirația. O clădie cu două aripi, fusese probabil construită de primul Clifton, în stil victorian, însă cu simțul proporției ce aparține stilului georgian. Veranda era acoperită cu iederă, la fel de bătrână ca și casa. Tulpinile groase și brune erau înveselite de frunzulițele proaspăt răsărite, strălucind de stropii de ploaie. La verandă se ajungea pe niște trepte de lemn până la o ușă în stil francez, cu geamuri mari la fel cu cele presărate pe fațada elădirii. Cu atâtea ferestre era clar că încăperile acestei clădiri din secolul al XIX-lea erau foarte bine luminate.

Grădina era ceva de basm, un mozaic de culori bine proporționate și artistic îmbinate. Fiecare petală de floare și fiecare frunză strălucea de stropii ca de cristal de rouă.

Diana opri motorul și ieși. De undeva din spate, se auzea un câine lătrând, vestindu-i pe cei din clădie că venise un străin. Mirosul trandafirilor se îmbina plăcut cu cel al azaleelor din fața treptelor. Alți trandafiri miniaturali erau plantați în ghivece plasate pe fiecare treaptă, până sus. Urcă printre ei inspirând aerul umed și parfumat. Diana se încorda. Ajunsesse în fața ușii. Zâmbi ironic, fiindcă locurile păreau că o întâmpină prietenește. Nu apucase să sune la ușă sau să bată, că ușa se deschise și o femeie între două vârste, cu o expresie aspră pe figură, apăru în prag privind-o întrebător.

—Sunt Diana Parker, zise ea zâbind. Sora doamnei Connors.

—Doamna Con... A! Femeia păru o clipă îngrozită.

—L-am întâlnit pe domnul Connors pe drum, zise Diana încercând să-și ascundă supărarea care o cuprindea. Sunt doar în trecere, adăugă.

—A, da, sigur. Intrați, vă rog, spuse doamna Smith cu un efort desehizând larg ușa.

Diana se pregăti să intre într-o răcoare umedă, văzând holul mare, tapizat cu auriu, însă descoperi uimită că interiorul era cald și primitor. Temperatura avu darul s-o înzdrăvenească. Nu era o căldură searbădă, venită de la încălzirea centrală, ci una îmbietoare care îi înmuia oasele înghețate. Lucrase ani de zile în diverse bucătării, în case mai mult sau mai puțin luxoase. Unele îi plăcuseră, pe altele le găsea prea seci și austere. Interiorul de la Castelul Spaniol era decorat cu mult gust în stil victorian. Îi căzură ochii pe o splendidă masă ornamentală, așezată pe covorul persan de culoare gălbuie. O oglindă venețiană reflecta un imens buchet de trandafiri galbeni, portocalii și albi, așezați într-o vază de argint. Lângă masă începea o scară în spirală, care ducea la primul etaj. Pe pereți erau tablouri cu rame aurite, la fel de vechi și aranjate cu grijă. Peste tot erau presărate ghivece și vase cu flori.

—Frumoasă casă, spuse ea încet, privind în jur cu încântare. Cât e de veche?

—O sută douăzeci de ani.

—Nu-i arată.

—Castelul Spaniol a fost întotdeauna bine îngrijit, spuse femeia, ca și cum ar fi acuzat-o cineva că nu-și face bine treaba. Vreți să intrați aici?

O conduse pe Diana într-un mic salon decorat în aceleași culori luminoase, deși aici erau mai potolite, fiindcă era destinat petrecerii timpului, nu doar trecerii către alte încăperi.

—Să vă aduc o ceașcă de ceai sau îl așteptați pe domnul Connors? întrebă pe un ton cât se poate de formal doamna Smith.

Diana regreta deja impulsul necontrolat de a o fi apucat pe drumul acela. Casa era primitoare, însă locuitorii ei nu. Și totuși acum se afla aici așa că putea să bea niște ceai, să schimbe două vorbe cu Cliff Connors și apoi era liberă să plece.

—Da, mulțumesc, zise ea încercând ca vocea să-i sune politicos și impersonal, ca și aceea a femeii mai în vârstă de lângă ea.

Nu privi în jur decât când aceasta părăsi încăperea. Mobila ar fi putut da un aer rece camerei, însă scaunele, masa și scrinul păreau că își duceau de atâta vreme traiul împreună, încât acum conviețuiau într-o atmosferă confortabilă și prietenoasă.

În spatele ferestrelor se întindea o pajiște de smarald până la un pâlc de copaci, la tulpinile cărora erau alte tufe de flori - azalee și crini, leandri și trandafiri. Ochii Dianei străluciră de încântare zărind trandafiri ca de aur, scânteind de stropii de apă. Se întoarse și se așeză din nou. Aproape imediat, menajera reveni în cameră cu o tavă. Abia o puse pe masă, că în încăpere își făcu apariția și stăpânul casei, dominând imediat cu statura lui micul salon. Faptul că o luase pe neașteptate, venirea lui o făcu pe Diana să tresară. Nu credea că va veni așa de repede, probabil că o luase pe scurtătură. Când inima își mai potoli bătăile observă că Cliff nu era mult mai înalt decât tatăl ei însă aerul lui de autoritate rece, lucirea ostilă din ochii parcă fără culoare o făceau să se simtă mică și lipsită de apărare.

—Ai venit, spuse ea zâmbind politicos.

—Deci te-ai descurcat să ajungi aici? spuse el cu aroganță voită. Bine ai venit la Castelul Spaniol. Rose, adu-mi te rog și mie o ceașcă.

—V-am pus și dumneavoastră o ceașcă, spuse menajera. El o privi interesat.

—Au sunat de la spital? Femeia răspunse zâmbind cu o oarecare îngrijorare.

—Încă nu.

—Să-mi spui și mie când se naște. Ea zâmbi din nou:

—Sigur, cum să nu? Văd că între ei lasă deoparte formalismul, gândi ea enervată, în timp ce femeia ieșea din cameră.

—Vrei să torni tu ceaiul? zise el. Fata doamnei Smith trebuie să nască, îi explică. E primul copil, așa că doamna Smith nu are stare. Deci, cum te-ai distrat pe iahtul miliardarului tău?

—Nu era miliardarul meu, zise Diana amuzată, cu o ușoară urmă de ironie în voce, amintindu-și de bătrânelul zăpăcit care nu petrecuse mai mult de trei săptămâni pe jucăria lui de lux în cei doi ani în care se aflase ea pe vas. Eu eram o simplă bucătăreasă, continuă ea. Și m-am simțit foarte bine. Vrei lapte?

—Da, mulțumesc. Fără zahăr.

Cliff luă ceașca și Diana observă ce mâini frumoase, puternice și cu degete lungi avea, arămii ca și pielea obrazului. La vederea acelor mâini care țineau cu îndemânare ceașca de porțelan, Diana simți o căldură în stomac.

—O carieră cam ciudată pentru o persoană de condiția ta.

Măcar recunoștea că era o carieră! Diana dădu răspunsul așteptat însoțit de zâmbetul așteptat.

—E un talent înnăscut și mă bucur că îl am.

—De obicei nu rezisti prea mult într-o slujbă. Liza mi-a spus că cel mai mult ai lucrat un an într-un singur loc.

—Nu-mi place să prind rădăcini, așa că nu semnez contracte de lungă durată, zise ea calmă, însă enervată că el își luase un ton autoritar. În felul acesta pot cunoaște lumea mai bine decât un simplu turist.

—Probabil că ți-a plăcut teribil să stai doi ani pe un iaht.

Când Liza îi scrisese că se mărită, ea tocmai se angaja pe vas. Din cauza greutăților poștei, scrisoarea surorii ei nu ajunsese la ea decât la o lună după căsătorie. La vremea aceea nu mai părea să aibă rost să se întoarcă. Iar când Liza murise însingurată, Diana era în mijlocul Pacificului pe o furtună cumplită. Când ajunseră la țărm, Diana luase imediat avionul spre casă, dar înmormântarea avusese deja loc. Rămăsese două săptămâni să plângă pe umărul Susanei, al tatălui ei și al fratelui vitreg Dan, iar apoi se întorsese pe vas. Diana dădu din cap.

—Miliardarul a insistat să facem un contract de doi ani, iar eu voiam slujba asta destul de mult încât să fac o excepție pentru el.

—Marea experiență pe mări și oceane a fetei din Tasmania, zise el, cu o voce frumos modulată, însă fără expresie ca și fața și ochii de un cenușiu deschis, a căror strălucire metalică ascundea orice emoție.

Acest bărbat rezervat, închis în el se retrăsese în spatele baricadei unei suficiențe de sine. Se simți încurcată, mai ales că un fior îi trecu pe șira spinării până în stomac.

—Presupun că este din cauză că trăiesc mereu la capătul Pământului în astea trei insulițe uitate de lume. Ca să ajungi undeva trebuie să iei avionul și să zbori ore în șir. Presupun că m-a atras ideea să lucrez undeva unde să am posibilitatea de a vedea cât mai multe locuri, zise ea pe ton de conversație.

El zâmbi cu cinism.

—Și în felul acesta ți-ai lărgit orizonturile tale insulare. Diana ridică din sprâncene.

—Și cred că am mai scăpat și de unele prejudecăți.

—Foarte frumos.

—Îmi închipui că și tu ai călătorit destul, zise ea, neștiind dacă replica lui era sarcastică sau nu.

—Da. Dar cele mai vii amintiri le am din vremea când am rămas prima oară pe propriile mele picioare. Am venit din India în Europa cu autostopul, am stat șase luni în Anglia, după care m-am înscris într-un tur al Africii până la Cape Town și apoi m-am întors prin Canada și America.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi putut presupune că întrezărește nostalgia în vocea lui, dar el părea un om niciodată atins de melancolie. Avea acel calm și acea stăpânire de sine care nu puteau fi clintite de nimic încât păreau dea dreptul amenințătoare.

—Pare să fi fost interesant, zise ea pe un ton neutru.

Cliff se schimbaseră de hainele de calărie și purta acum pantaloni care se mulau pe picior și, o haină de bumbac elegantă. Puțini oameni în Tasmania își puteau permite să-și facă haine de comandă, iar Cliff părea îmbrăcat cu haine făcute special pentru umerii lui largi și brațele vânjoase.

Era greu să-ți închipui că bărbatul care trăia în această casă și purta astfel de haine călătorise cu rucsacul în spate în jurul lumii. Îi privi curajoasă trăsăturile feței. Maxilarul dur și gura dreaptă sugerau hotărâre și putere. Oricât încerca, nu și-l putea imagina ca tinerel zburdalnic. Cu greu reuși să-și întoarcă privirea la propria ceașcă de ceai. Cliff Connors, cu calmul lui arogant și rece, nu avea nici cea mai mică asemănare cu bărbatul despre care îi scrisese atât de entuziasmată Liza. Când el începu din nou să vorbească, ceașca Dianei tremură ușor în farfurioară. „Ce naiba faci?”, își spuse ea supărată, așezându-le pe masă.

—Pentru cât timp te-ai întors? întrebă el.

—O lună.

Primise o sumă frumoasă de bani, așa că își putea permite o vară de lenevie, însă pentru planurile de viitor va avea nevoie de mulți bani, așa că hotărâse să-i pună deoparte sporindu-și economiile.

—Și apoi ce ai de gând să faci? Liza mi-a spus că mai devreme sau mai târziu ai de gând să te stabilești aici. Ea dădu din umeri.

-Am de gând să deschid un restaurant aici în Tasmania dar deocamdată îmi place viața mea de acum.

Mi s-a oferit o slujbă în Insulele Virgine la o familie de expatriați. El zâmbi în colțul gurii.

—Ai să te bronzezi, zise el amuzat, cu o lucire ascunsă în ochii înghețați. Asta o făcu să se foiască pe scaun. Cu un ton pe care îl voia detașat, răspunse:

—Gaura din stratul de ozon a pus punct ambițiilor de felul ăsta, dar oricum abia aștept să merg acolo. Trebuie să fie extraordinar de frumos. Liza și cu mine - începu ea și apoi îi păru rău că adusesese vorba - ne făceam planuri că o să mergem odată în insulele din Caraibe și vom sta la soare să bem rom.

—Nu i-ar fi plăcut decât dacă ați fi stat la un hotel de lux. Uite că, nu știu de ce mă așteptam să semeni cu ea, zise el întunecându-se la față. E o prostie din partea mea, știu. Nu aveți de fapt nici un părinte comun, așa e?

—Nu, suntem o familie pestriță. Eu și Liza nu aveam nici o legătură de sânge, de fapt. De asta ea era frumoasă, iar eu nu.

Imediat își dădu seama că spusese o prostie. Sunase ca un îndemn ieftin să i se facă un compliment. Deschise gura să repare ce spusese dar o închise la loc.

—Da, era frumoasă, zise el, dar și tu ești foarte atrăgătoare, dar probabil că știi și singură.

Nu se arătă atât de necioplit încât să o măsoare de sus până jos cu privirea, dar cu siguranță îi observase picioarele lungi ce se ghiceau pe sub blugi, curbura blândă a sânilor și talia subțire.

Un fel de agitație nervoasă, amestecată cu o căldură bizară, îi îmbujora pielea albă a obrazilor. Nu era prima oară când își dorea să fie bronzată ca Liza. Pentru sora ei vitregă, înroșirea obrazilor nu însemna decât o ușoară adâncire a nuanței de piersică a culorii pielii, pe când pentru Diana era o trădare. Încercă să-și recapete obiectivitatea. Bărbații nu aveau niciodată altă treabă decât să observe femeile - acesta este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le iei ca atare.

Bărbaților le plăcea să privească. De altfel, și femeilor. La urma urmei, doar și ea observase că fiecare zâmbet al lui părea ironic fiindcă gura avea un colț puțin mai ridicat când zâmbea. Îi observase și genele negre și dese și sprâncenele întunecate străjuind acei ochi atât de deschiși la culoare și ascunși, iar acum remarcă și faptul că părul lui încă neuscat de tot avea culoarea mierii brune, o culoare caldă, cu reflexe aurii în razele soarelui ce intrau pe geam.

Diana se simți recunoscătoare când doamna Smith intră pe ușă, cu fața plină de îngrijorare.

—Cliff! Doamne, Cliff! A dat Bruce telefon, zise ea agitată. Lucrurile nu merg bine. Crede... crede că ar trebui să mă duc urgent acolo.

Cliff se ridică imediat și merse să o prindă pe după umeri pe femeia care părea că abia se ține pe picioare.

—Fă-ți bagajul, zise el, și te duc la aeroport să prinzi avionul de la prânz către Hobart.

—Nu pot să merg, zise ea cu voce înăbușită.

—De ce nu?

—Petrecerea aceea pe care o dai sâmbătă pentru brazilieni... Nu suntem în Hobart, Cliff, n-ai unde să comanzi meniul pe care îl dorești și n-are cine să-ți gătească. Julie nu e...

—Ei uite că n-ai dreptate. Din fericire, Diana e bucătăreasă profesionistă, zise el calm aruncându-i Dianei o privire scurtă, neluând în seamă expresia uimită de pe fața ei. O să fie încântată să-mi hrănească musafirii din America de Sud.

Aşa-i, Diana?Asta nu era o întrebare, ci un ordin de-a dreptul, după cum se citea în ochii lui poruncitori.Diana nu putu să reacţioneze. Nu voia să stea aici! Dar aprobă din cap. Şi când femeia în vârstă o privi cu speranţă îşi dădu seama că n-ar fi putut să refuze.

—Da, pot să fac asta zise ea.

—Sigur? spuse menajera ca şi cum ar fi vrut să i se confirme cât mai hotărât. Diana dădu din cap.

—Dacă-mi spuneţi despre ce este vorba, vă garantez că am să pregătesc tot ce trebuie şi la timp, promise ea încrezătoare, iar doamna Smith răsuflă uşurată. Şi totuşi, încă mai ezita.

—Dar nu-mi pare că fac ce trebuie, zise ea privind-l pe Cliff.El răspunse calm:

—Rose. Diana e din familie. Diana zâmbi:

—De ce există familia, nu? Ca să vină în ajutor. Nu vă faceţi griji. Sunt bucuroasă să vă pot ajuta.Se vede că vorbele ei avură efectul scontat. Cu vocea tremurând, menajera spuse:

—Vai, mulţumesc, mă duc să-mi fac bagajul. Ieşi repede din cameră.

Jumătate de oră mai târziu, erau cu toţii într-un Land Rover, pe acelaşi drum pe care venise şi Diana. Doamna Smith îi dădea Dianei instrucţiuni, de care ea de fapt nu avea nevoie. Şi totuşi le ascultă răbdătoare, punând întrebări când femeia păru că nu mai ştie ce să spună. În cele două ore până va ajunge la Queenstown, unde era spitalul, îşi va face numai probleme. Cel puţin acum Diana o mai distrăgea de la grijile ei. Deşi ploaia se potolise, drumul era alunecos, iar Land-Roverul derapa, însă îndemânarea şoferului îi punea în afara oricărui pericol. Diana renunţă curând să se mai îngrijoreze fiindcă Cliff Connors ştia foarte bine ce face. Întârzia ră zece minute, dar avionul îi aşteptă. Probabil că şi supersonicele îl aşteaptă pe bărbatul ăsta! După ce le spusese în grabă la revedere, doamna Smith se grăbi spre micul avion şi uşa se închise în urma ei. -Bună, Cliff, se auzi vocea unei femei din spate. S-a născut? El se întoarse.

— Curând, curând, zise el, zâbind.Femeia era o anume Candice Russell, la vreo treizeci de ani, cu nişte blugi mulaţi şi un tricou imprimat, cu o jachetă verde şi cizme înalte. În timp ce Cliff făcea prezentările, tânăra o privea cu interes nedisimulat.

—A, sora Lizei. Nu prea semănaţi.

—Eram surori vitrege, explică Diana, încercând să-şi ascundă nuanţa de resemnare din voce. Mama ei s-a căsătorit cu tatăl meu.

După o privire scurtă, Candice îşi îndreptă atenţia spre bărbatul de lângă ea. Se încruntă şi întrebă:

—Cliff, dacă doamna Smith pleacă, cum te vei descurca sâmbătă seara?

—A, aici intervine mâna destinului, zise el liniștit. Diana se ocupă de tot. E bucătăreasă profesionistă.

—A, ce... noroc, zise Candice cu o bruscă răceală. Și vrei să stai mai mult, Diana?

—Nu, se mulțumi să răspundă ea. Nu avea de gând să dea explicații cuiva care nu avea nici un drept să o întrebe ceva. Cliff interveni:

—Diana a plecat în vacanță, dar sper să o conving să mai stea câteva zile și după petrecere. Privirea lui enigmatică se opri o clipă asupra chipului ei. Ochii lui Candice se îngustară, apoi se deschiseră larg. Zâmbi către Cliff.

—Bine, dacă ai nevoie de ajutor, să mă anunți, da?

Mi-ar face plăcere să fac din nou pe gazda pentru tine, zise ea făcându-i cu ochiul, apoi privi spre Diana. Ei, eu mă duc mai spuse. Am pus zece cutii cu orhidee în avionul pentru Hobart. Trebuie să mă duc să mai strâng cincizeci de cutii pentru avionul de Japonia de mâine. Ne vedem sâmbătă. Plecă cu pași apăsați, sigură pe frumusețea ei și pe faptul că atrăgea toate privirile. Diana o urmări din ochi, gânditoare. Candice Russell nu umbla cu ocolișuri. Era genul de femeie crescută în Launceston și nu era de mirare că ea și Liza nu se putuseră împrieteni. De când o cunoscuse pe Liza, învățase să-i pară rău pentru persoanele care arătau bine. Nu puteai ști niciodată dacă erau admirate pentru frumusețe sau pentru ele în sine.

Bine, bărbatul de lângă ea, care se îndrepta sigur pe el spre Land Rover, nu părea să aibă astfel de probleme. Diana își reprimă un zâmbet cinic, în timp ce își punea centura de siguranță. Cliff Connors părea un cerb regal, mândru și având un aer superior, trăsături care-i accentuau eleganța și evidenta bună educație. Poate că totuși el era prea distant, prea închis în sine să fi putut coborî din romanele la modă. Era prea complex, nu era un fiu exuberant al pământurilor. Însă părea că face totul să pară un om de societate. Land Roverul era exact genul de mașină pentru un aristocrat pastoral, iar Castelul Spaniol era cel mai potrivit domeniu. Păcat doar că nu avea un cal negru. Ar fi putut să meargă prin ținut călare și să-i spună Satana sau Diavolul sau Demonul și să nu fie încălecat de altcineva decât de stăpânul casei. Bineînțeles, și câinele ar fi trebuit să fie aristocrat, un câine lup sau unul de vânătoare, bun la vânătoare și pescuit, nu unul cu pete albe și negre cum au ciobanii. Dar merge și asta! Nu le poți avea pe toate, în ciuda atitudinii glaciale, Cliff o facea să se simtă mai feminină, așa cum n-o mai făcuse nimeni să se simtă de când o sedusese David Stone când avea 19 ani. Și asta o pune pe gânduri. Nici nu îl privi când urcă în

mașină, lângă ea, și porni motorul. După câteva minute, Cliff spuse pe un ton cât se poate de neutru:

— Nu te teme n-am să te pun să faci treabă în casă. Pe Rose o ajută trei zile pe săptămână soția unuia dintre ciobanii noștri. Nu vei avea decât de făcut mâncare. Și, probabil că am să mai pun și cu mâna pe un aspirator sau pe o oală murdară, zise ea amuzată.

El zâmbi. Parcă ieșise soarele printre norii grei. Chiar dacă acea ușoară grimasă din colțul gurii îi apărea și acum, detașarea arogantă care părea să facă parte din el îl părăsi câteva clipe, iar zâmbetul deveni calm. Diana simți un gol în stomac. Se vede că atunci când își scotea armura de oțel, Cliff arăta grozav. Nu e de mirare că Liza își pierduse capul pentru el. Gândul acesta o făcu să se simtă ușor amețită, ca și cum prin faptul că se lăsase cucerită de farmecul lui ascuns o trădase pe sora ei. Se sprijini pe spătarul scaunului și se uită absentă la peisajul umezit de ploaie, gândindu-se din nou la ceea ce făcuse Liza și întrebându-se de ce hotărâse aceasta să-și ia viața. N-ar fi avut motive să se simtă deprimată. Avea tot ce-și putea dori: un soț pe care-l adora, un viitor strălucit și dulce, promisiunea fericirii. Era atât de iubită de toți, de veselă și luminoasă, cu o dragoste de viață care atrăgea tot atât de mult ca și frumusețea ei răpitoare. Era imposibil să ți-o imaginezi pe Liza strângând pastile, ascunzându-le de mama ei și de menajeră, până se strânseseră îndeajuns încât să se poată omorî cu ele. Iar apoi așteptase ca Cliff să plece de acasă pentru trei zile și, una câte una le înghițise pe toate. Era îngrozitor, și totuși o făcuse, lăsându-i pe toți înmărmuriți. Menajera o găsisese în dimineața următoare. Probabil Rose Smith. Nu era de mirare că se uitase la ea cu spaimă când o văzuse atunci, la ușa casei și îi spusese că ; este sora doamnei Connors.

„Sinucidere în urma pierderii sănătății mentale”, fusese verdictul anchetei. Ca și Susan, Diana nu putea să creadă așa ceva.

Liza fusese voioasă, plină de bună dispoziție și îi plăcea viața. Bineînțeles, avea și ea momente depresive. Erau toanele Lizei cum obișnuiau ai ei să spună pe un ton conspirativ, așteptând să-i treacă. Dar astea nu fuseseră niciodată prea intense.

În timpul anchetei, doamna Smith spusese că nu observase nici un semn de depresie nervoasă la doamna Connors decât atunci când îi era dor de casă și îi venea mai greu să se adapteze ținuturilor nordice. Atunci presupusese că nu-i place viața la țară. Sunt doar atâția oameni cărora nu le place. Asta așa era. Și totuși Liza părea atât de îndrăgostită de Cliff încât ar fi trăit oriunde, numai să

fie lângă el. Bine, Liza nu fusese prea constantă în privința bărbaților. Oare acea flacăra se stinsese la fel de repede cum fusese aprinsă?

Nu, dragostea ei apropiată de idolatrie pentru Cliff se putea ghici printre rânduri în toate scrisorile ei către Diana. Și ultima o primise cu trei luni înainte de sinuciderea surorii sale, însă aceasta fusese ciudată. Își dăduse seama că nu mergea ceva. Cuvintele pe care Liza i le adresa erau atât de îndepărtate, înregistrând pur și simplu fapte, ca, și cum încerca să ascundă ce simțea.

Diana își mișcă buzele. Întâlnirea cu Cliff și cu Castelul Spaniol nu făcuse decât să sporească misterul.

CAPITOLUL 2

Tot drumul nu mai schimbară nici o vorbă. Cliff duse mașina într-un garaj din dreapta casei, unde alte flori împodobeau partea laterală a grădinii. Totul era coborât parcă dintr-un tablou.

—E loc și pentru mașina ta, zise el și îi arătă garajul dublu, într-o parte a căruia se afla un Lamborghini. Îi deschise ușa și o urmări cum intră cu mașina ei micuță în spațiul de lângă luxosul Lamborghini. Apoi ieșiră amândoi.

Mereu sigur pe el, ca și cum nu avea nevoie nici de cel mai mic gest pentru a-și dovedi superioritatea în fața lumii, Cliff întinse poruncitor mâna. Ei bine, era într-adevăr mai puternic decât ea. Dând din umeri, Diana îi întinse valiza cu care făcuse înconjurul lumii. În mâinile lui fine părea un lucru vechi și ieftin.

—Aici au fost niște camere, îi spuse el arătându-i o clădire cu vedere spre grădina din spate. Acum sunt garajuri și birouri. Ușa asta duce în casă.

Un alt hol larg se întindea în fața lor. Cliff deschise o ușă care se afla la mijlocul coridorului.

—Asta-i bucătăria, zise el. Era superbă. O scrută cu ochi de cunoscătoare și observă că fusese de curând renovată și aranjată, astfel încât se puteau foarte bine primi și oaspeți. Avea o plită imensă de modă veche pe care se putea găti și pentru o sută de persoane. În plus exista și o plită mai nouă tot cu lemne. Cazanul era, evident, sursa de căldură pentru întreaga casă.

—Crezi că te descurci cu sobele? întrebă Cliff.

—Nici o problemă, zise Diana luându-și un aer profesional.

Părul ei nu-și putea găsi un moment mai potrivit să-i alunece din clame pe umeri, până aproape de mijloc, iar Cliff îl urmări cu vădit interes. Pe sub gene i se zări o lumină nouă, ceva ce îi făcu Diane să i se urce sângele în obraji.

Se întoarse cu spatele și se îndepărtă strângând cu mâinile părul într-o coadă. Nu-i ieșise, așadar, încercarea de a părea sigură pe ea.

—Am gătit în tot soiul de locuri, de la un foc de tabără până la aragazele de hotel, zise ea hotărâtă, încercând să recâștige teren.

—Te cred zise el rece, fixând-o cu privirea. Zâmbetul puțin strâmb avea o nuanță batjocoritoare. Dar nu prea arăți ca o bucătăreasă.

—Pentru că nu am bonetă albă? Așa ceva nu port decât la hotel, zise ea retrăgându-se după o masă. Și ce mâncăruri nu îți plac?

—Mănânc orice îmi dai, cu condiția să nu fie prea dulce, spuse el uitându-se la ceas. Dar gusturile mele le discutăm mai târziu. Hai să-ți arăt acum restul casei și camera ta. O pisică cu blană mare se strecură în bucătărie, cu aroganță, îndreptându-se către el.

—Asta e Dolly, zise el aplecându-se și scărpinând-o după urechi. Slujba ei oficială e să bage spaima în șoareci. Diane îi plăceau pisicile. Iar aceasta părea dintre cele care se respecta, dând bucătăriei un aer familiar. Torcând, Dolly se încurcă printre picioarele lui Cliff, apoi se îndrepta cu grație spre un taburet. Se urca și privi spre Diana, în perspectivă. Ea râse.

—Mai așteaptă puțin, că n-a venit ora mesei. Și dacă te prind că te sui pe bufet sau pe masă, să nu crezi că am vreo jenă să te bat. Pisica o privi cu dezgust și căscă ostentativ, după care începu să se spele.

Nu-ți plac pisicile? întrebă Cliff.

—Le ador, zise ea, dar cu o pisică e bine să stabilești de la început cine e șeful. Dolly și cu mine o să ne înțelegem de minune, n-avea grijă, zise ea mângâind pisica. Dar pe câine cum îl cheamă? Cel pe care îl aveai atunci pe cal.

—Blake. Diana se încruntă.

—Ciudat. Mie mi se părea că e alb cu negru.

—Nu eu i-am dat numele ăsta, zise el zâmbind cald.

—Dar cine?

—Cel care l-a crescut. Cred că nu avea simțul culorilor.

—Pe el îl lași în casă? întrebă ea. Vreau să spun, pe Blake. Cliff se încruntă.

—Nu, e un câine de fermă. Deci câinii de fermă n-aveau dreptul să intre în casă. Nu era târziu pentru ea să învețe asta.

—Am avut un labrador pe care-l lăsam înăuntru, zise el. Dar Lizei nu-i plăceau câinii și când a murit labradorul n-am mai luat altul. În vocea lui nu se ghicea nici cea mai mică emoție la pronunțarea numelui soției sale, ca și cum pentru el nu însemna nimic. Sau poate, gândi Diana, nu suporta să se gândească la ea și

singurul mod în care își putea înfrânge tristețea era să își stăpânească sentimentele.

—Iar pe cal cum îl cheamă? întrebă ca repede.El ridică din sprâncene și spuse:

—Fulger.Ceva pe fața ei trebuie că îi trădase gândurile, fiindcă pe chipul lui se zări o urmă de amuzament.

—Nici lui nu i-am dat cu numele. Cam pretențios, așa-i?

—I se potrivește, zise ea solemn netezind blana moale a lui Dolly, pentru a-și ascunde zâmbetul ivit undeva în colțul buzelor.Cliff dădu din cap.

—Ba nu. Deși e pur sânge, e blând ca un miel. De asta se și află aici. Noi nu creștem cai la Castelul Spaniol, așa că un cal năvălaș nu și-ar găsi locul, asta e o fermă productivă. Creștem vaci și oi.Făcu o pauză apoi adăugă:

—Nici el nu intră în casă.Diana râse, iar el o privi cu o expresie nereținută de surprindere, ca și cum nu mai văzuse o femeie râzând. Ea se opri din râs, iar el se ridică bruse și se îndreptă spre ușă. Dolly îl urmă imediat.

—Hai să-ți arăt întâi primul etaj, zise el, ca să te descurci după aceea singură. Apoi îți arăt camera ta.

Casa era extraordinar de frumoasă, arhitectura și mobila combinându-se într-un tot armonios. Ultima cameră în care intrară era o sufragerie superbă, cu o masă din lemn de mahon, în stilul secolului al XVIII-lea. Pe pereții de culoarea untului era un tablou imens care părea cam nelalocul lui fiindcă înfățișa o junglă sud-americană în viziune modernă. Și totuși, într-un fel aparte, pictura aproape naivă se potrivea de minune cu atmosfera încăperii. Uitându-se în jur. Diana întrebă:

—Cine a decorat casa? E foarte frumoasă!

— Mama.Oare mama lui mai trăia? Da. Liza îi scrisese despre o femeie înaltă, recăsătorită.

— Are talent, zise ea.

—Da, spuse și el. Deși cam toată mobila era deja în casă. Dar ea a aranjat-o din nou și tot ea a ales culorile și materialele. Când era ea tânără nu se obișnuia ca o femeie să aibă o carieră, dar ea s-a lansat cu succes în arta decorației. Acum trăiește în Thailanda, cu al doilea soț, și-și petrec timpul redecorându-i și lui casa și grădina.

Scările duceau spre un hol luminat de o fereastră arcuită și de două geamuri pereche de o parte și de alta. Pe pereți erau multe tablouri, iar Diane i se păru că recunoaște câțiva dintre pictori. Însă era elar că toate fuseseră alese cu gust de un bun cunoscător.

—Tot mama ta a ales și picturile? întrebă ea privind portretul în ulei al unei femei.

—Câteva dintre ele. Bunicii și străbunicii mei au tot adunat la vremea lor. Am adus și cu câteva.

—Au ceva... se chinui ea să definească impresia pe care i-o făceau, au un aer comun, parcă sunt făcute să stea împreună.

—Poate fiindcă nu cumpărăm niciodată decât ce ne place într-adevăr, zise el. Camera ei aflată chiar în capul scărilor, era surprinzător de largă, cu un pat mare la perete și o ușă mică într-o parte. Cliff se îndreptă spre pat și trase cuvertura.

—Nu-i pregătit, zise el. Te ajut să-l faci acum dacă vrei.

—lasă. îl pregătise eu zise ea încet. Era ridicol, dar nu voia să-l lase pe el să-i facă patul.

—Unde sunt cearșafurile? mai întrebă. Îi arătă cu capul un dulap mare în stil francez.

—Acolo. Dar sigur nu vrei să te ajut? Mă pricep să pregătise un pat. Diana avu un zâmbet fugar.

—Te cred dar, sincer, nu-ți face griji.

—Bine. Baia e acolo, ușa aceea mică, mai spuse el. Spune-mi dacă mai ai nevoie de ceva. Diana se uită în altă parte. Mușchii lui puternici, ondulându-se în timp ce-i așeza valiza pe un scaun. Îi dădeau vagi fiori.

—Mulțumesc, zise ea. La ce oră e cina?

—Șapte și jumătate. Cred că Rose a lăsat un meniu.

—Da.

—Vezi tu zise el calm. Rose era îngrijorată pentru fata ei altfel nu m-ar fi lăsat așa. Mulțumesc că ne ajuți pe amândoi.

—Cred că e foarte devotată, zise Diana încet.

Oare menajera era într-atât de devotată încât să mintă în legătură cu relația dintre stăpânul ei și soția lui sau cel puțin să ascundă anumite lucruri în fața anchetatorilor? La urma urmei, nu avea motive să se hazardeze cu încrederea în persoanele pe care abia le cunoscuse. Cliff nu era doar stăpânul Castelului Spaniol, ci avea și alte afaceri, mai mult legate de agricultură, inclusiv una inițiată chiar de el. Iritat de lipsa unor programe pe computer destinate agriculturii se ocupase de așa ceva și începuse să le comercializeze, ajungând chiar să exporte. Deci era inteligent, cu o gândire creativă. Numele Connors era cunoscut în toată partea de nord a Tasmaniei. Era o forță în acea țară. Și totuși bunătatea față de doamna Smith nu era simulată. Poate că de fapt pe nimeni nu

interesau motivele morții Lizei, mai ales că el nici nu fusese acolo când luase ea supradoza de pastile.

Umerii largi ai lui Cliff se mișcă înesimțabil.

—O iubea pe mama mea, zise el calm, ca și cum asta explica totul. Acum, să stabilim cum facem cu plata. Familie sau nu, zise el devenind sardonice, nu vreau să renunț la vacanță fără să te alegi cu nimic. Diana îl privi cu ironie.

—Și totuși familia e familie, zise ea încercând ca vocea să-i sune cât mai normal. Nu-i plăcea deloc ideea de a lua bani de la el.

—Nu-ți plătești familia când îți vine în ajutor, adăugă ea.

Privirea lui rece o fixă o clipă, făcând-o să-și țină respirația. Avea de gând să-i spună niște vorbe usturătoare, după cum se uita ea.

Dar ceva îl făcu să se răzgândească, iar expresia lui se întoarse la acea impersonalitate de gheață care începuse de acum să o enerveze. Cu un zâmbet scurt el conchise:

—Foarte bine. Ciudat, nu se bucura de capitularea lui. Se vede că i-ar fi făcut plăcere să își încrucișeze spada cu el. Ceva îi spunea că își găsisese un adversar pe măsură, aspru dar cinstit, și că ar avea o satisfacție cu atât mai mare să-l înfrunte și să îl învingă. Diane îi plăceau bătăliile cinstite. Prin asta se deosebea mult de Liza, care ura lupta și nu putea niciodată să se mențină pe poziție.

I se păru deodată o lipsă de devotament pentru sora ei să schimbe măcar două vorbe cu bărbatul care, probabil, avusese o mare vină în moartea Lizei. Strânse din dinți, apoi spuse puțin cam tare:

—Ei, atunci ne-am înțeles. Am să-mi desfăc bagajul.

El ieși din cameră, iar ea se uită la ușa închisă în urma lui oftând cu zgomot. Se îndreptă spre pat și se așeză chinuită la capăt. Cliff era prea perfect, înalt, frumos, cu ochi prea pătrunzători și o gură prea promițătoare, o voce care îi trimitea fiori pe șira spinării. Și totuși nu domina doar fizic. Forța întunecată a personalității lui se răspândea, cu un impact implacabil, asupra celor din jur. Nu e de mirare că Liza se simțise copleșită.

Mai mult ca orice, Diana voia să înțeleagă ce fusese în mintea surorii ei în lunile dinainte de moarte. Nu venise aici cu intenția să spioneze și să ancheteze, dar și acesta era unul dintre motivele pentru care se abătuse de la autostradă și o luase în sus pe deal. Timp de un an de zile moartea Lizei o obsedase, cerându-i să facă totuși ceva concret, să facă pe cineva să plătească. Trebuia să afle ce o îndemnase pe sora ei să facă acel pas irevocabil în întuneric. Dacă ar fi aflat. Susan și tatăl ei puteau să-și reînnoade firul vieții și să-și regăsească un strop de

liniște și resemnare. Inițial fusese gata să arunce toată vina asupra lui Cliff, dar acum i se părea evident că și el era la fel de sfâșiat sufletește ca și Susan.

Diana oftă iar, uitându-se încruntată în jur. Poate că ar trebui să o lase pe Liza să se odihnească în pace.

Își mușcă buzele și privi în jos, la culorile covorului persan. Roșul arămiu și albastrul strălucitor fuzionau în lacrimile ei într-un amalgam de culori. Ce gândise oare Liza în ultima ei noapte? Nimeni, se gândi cu o strângere de inimă, nu va putea ști vreodată. Liza nu ceruse ajutor de la nimeni, nu dăduse nici o explicație. Câteodată Diana se întreba dacă ea ar fi putut să o ajute cumva, dacă, în cazul în care ar fi fost lângă ea. Liza i-ar fi împărtășit necazul. Deși Diana era cu un an mai tânără, ea era mai puternică, suportând zbuciumul adolescenței cu mai multă stăpânire de sine, pe când Liza nu-i rezistase. Când Liza se îmbăta, Diana era cea care o aducea acasă și o scotea din starea groaznică de după beție, așa cum tot ea îi fusese alături când încercase să fumeze marijuana. Mai târziu, dându-și seama că Liza avea prima relație de dragoste cu cineva, tot Diana îi dăduse sfaturi. Liza ascultase, apoi spusese că a face dragoste cu cineva care îți place nu e mare lucru și că argumentele raționale ale Dianei nu o vor face să-și schimbe atitudinea.

În ciuda voioșiei și fragilității ei, Liza nu era omul care să facă mărturisiri. Mâinele Dianei se strânseseră pe mânerul valizei, luptându-se cu sentimentul de vinovăție și durerea care-i răvășea sufletul. De ce să creadă că ar fi putut să o ajute? Doar Susan spusese că nu observase nimic, iar Cliff însuși nu putuse să facă nimic pentru femeia cu care se căsătorise, femeia pe care o iubise cu atâta disperare! Deși o durea să recunoască, probabil că nici ea nu ar fi putut face nimic. Trebuia să admită asta, altfel își va petrece toată viața bântuită de regrete. Era vremea să lase morții să-și doarmă somnul în pace.

Merse în baie, aceasta la rândul ei etalând splendorile victoriene, cu o cadă modernizată doar în părțile esențiale. La fel de caldă ca și restul casei, emana un aer nedefinit de lux. Privi în oglinda luminată și nu văzu nici o fantomă. Doar imaginea ei oarecum banală, singurele atuuri fiind fața ovală și ochii mari, de un albastru închis, străjuți de gene lungi.

Liza fusese o fată de aur, cu pielea arămie și strălucitoare, ochii de un albastru cald și părul buelat de culoarea chihlimbarului.

Când Diana era copil, își ura paloarea și contrastul dintre ochi și gura prea roșie și plină. După povestea cu David ajunsese să se resemneze că nu era prea frumoasă. Prima și singura ei legătură cu un bărbat o învățase că atunci când era de ales între frumusețe și caracter la o femeie, bărbații alegeau întotdeauna

frumusețea. Măinile îi căzură pe lângă corp. Zâmbi vag amintindu-și vocea lui David când îi atrăsese atenția că are lipsuri în acest domeniu. Era doar vina ei. Prostește, îl rugase să-i spună de ce o părăsește, iar el se conformase, ce e drept.

—Tu nu te uiți niciodată în oglindă? Ești prea slabă, nu te pui în valoare, te îmbraci de parcă ți-ar fi rușine că ești femeie. Uimită ca replicase:

—Doar pentru că nu port mărgelile sau...

—Uite, dragă, poți să crezi ce vrei dar farmecul se cultivă și el ca orice altceva. Pe când tu nu miști un deget și atunci nu-l ai, nu?

Acum înțelegea că îl înfuriase, obligându-l să-și justifice trădarea și astfel o umilise, iritat. Apoi îi privise fața albă și spusese cu părere de rău:

—Iartă-mă, Diana, n-am vrut să te rănesc, am avut și momente plăcute împreună, dar m-am întâlnit din nou cu Betty și am înțeles că de fapt au fost numai atât, momente plăcute.

Crezuse că David o iubea așa cum îl iubea ea. Doamne, dar ce oarbă fusese să nu înțeleagă că David o folosea doar ca să-și facă iubita geloasă! Mai mult decât remarcile lui la adresa înfățișării ei și la adresa nopților de dragoste petrecute împreună o rănisese propria ei orbire.

Umilirea dispăruse de mult. După trei luni, drăguța și voluptuoasa lui Betty îl părăsise pentru un fotbalist înalt. Acum Diana știa că el era imatur și alintat, însă întreaga poveste o făcuse cinică în privința bărbaților. A, credea în dragoste, cum să nu. Fiindcă doar moartea mamei sale stinsese oarecum flacăra din inima tatălui ei, iar cea de-a doua căsătorie era și ea reușită. Dar, dacă și când se va căsători ea însăși, nu o va face datorită unei pasiuni instinctuale pe care să o ia drept dragoste.

—Niciodată, murmură ca scuturând din cap. Șuvițe uitate de păr îi atârnavă aiurea. Privi cu suspiciune fața femeii hotărâte din oglindă și începu să se aranjeze. Degetele lungi se mișcau iute, prinzând părul și ordonându-l la spate. Deși era foarte practic în felul acesta, la fel de practic precum îi erau mâinile și îndemânarea, o făcea să pară mai bătrână și mai severă. Dar așa și era, se gândi ea întorcându-se să facă patul. Liniștea interioară nu-i va fi tulburată doar fiindcă fostul soț al Lizei arăta ca un înger.

Când Cliff intră pe la patru și jumătate în bucătărie, Diana scotea din cuptor o tavă cu plăcinte. Conștientă de privirea lui scrutătoare, puse tava pe un scaun și o acoperi cu un prosop de bucătărie. Zâmbetul lui luminos și blând, ca într-o fulgerare, o pătrunse până la inimă.

—Astea sunt pentru ceaiul de după-amiază? Miros bine. Ceva se mișcă în stomacul ei, ceva intens, primordial.

—Da, răspunse ea scurt. Se auzi telefonul. El merse și răspunse, puse câteva întrebări și apoi zise:

—Vă dau eu telefon în cinci minute, când aflu. Apoi închise.

—E gata ceaiul? întrebă el.

—Nu. Abia am pus ceainicul pe foc.

—Bine, atunci poți să mi-l aduci în birou?

—Sigur. Biroul era o cameră spațioasă, cu o rețea intimidantă de computere. Diana, cu acea teamă a novicului față de tehnologie, puse tava pe colțul biroului și se întoarse să plece. Cliff citea ceva la birou, cu mâna făcând însemnări repezi pe margine. În afară de „intră” atunci când bătuse ea în ușă, nu-i mai dăduse atenție. Dar când ea voi să iasă, o întrebă absent:

—De ce ai adus doar o ceașcă?

—Păi, eu ...El ridică încet capul și o privi cu ochii micșorați.

—Adu-ți și ție una. Un ordin ce nu se cerea contestat. Se părea că nu-și dădea seama că, poate, avea și ea nevoie de puțină singurătate. Diana ezită în ochii lui nu era nici un pic de căldură și totuși se opri o clipă asupra gurii ei.

—Diana, zise el încet. Ești aici ca membru al familiei care ne ajută, nu ca angajată. Chiar tu ai vrut să fie așa. Ea se întoarse spre el, cu o atitudine defensivă:

—După cinci ani, cât am tot fost angajată pe ici și pe colo să fiu membră a familiei mi se pare cam ciudat și încerc să mă adaptez.

—Fă bine și adaptează-te, mai zise el în timp ce Diana ieșea pe ușă. Doar ne ajuți și pe mine și pe Rose. Când se întoarse, el încă mai scria, dar când o văzu intrând, puse stiloul jos și se ridică așteptând să se așeze ea.

—Ei, ai reușit să te organizezi? întrebă el pe un ton plăcut.

—A, da, zise ea conștientizând intens prezența lui. Turnă ceaiul în cești și puse ceainicul pe tavă. În ciuda atitudinii binevoitoare era ceva implacabil în ființa lui Cliff Connors.

—Te descurci cu meniul pentru petrecerea de sâmbătă seară?

—Nici o problemă. Se descurcase ea cu meniuri mult mai elaborate decât cel stabilit de Rose, dar asta nu avea de ce să i-o spună, suna a laudă de sine, iar el nu era șeful ei, n-avea de ce să încerce să-l impresioneze cu măiestria ei culinară.

—Și totuși, voi avea nevoie de ceva ajutor, zise ea. De gătit, mă descurc eu, dar nu cred că pot să servesc de una singură toate felurile la douăzeci de oameni.

—De asta să nu ai grijă. Julie Morley vine aici vineri și sâmbătă. Ne ajută ea la bucătărie, iar băieții ciobanului șef vor servi la masă.

Diana știa că arată surprinsă. Își luă o figură serioasă și întrebă:

—Dar ești sigur că se descurcă?

—Au mai făcut asta și altă dată. Prefer să folosească oameni de pe domeniu.

Suna totul atât de perfect, dar Diana se întreba dacă nu cumva oamenii erau prea intimidați de poziția lui ca să îl refuze.

—Bineînțeles, tu ai să mănânci la masă cu noi, zise el făcând-o să tresară și să se întrebe dacă nu cumva îi citea gândurile. Diana se încruntă.

—Așa o să fie mai greu, zise ea. El ridică din sprâncene:

—Greu?

—Mă rog, nu chiar, admise ea.

—Bine, atunci. Vreau să faci tu pe gazda.

—Dar..., începu Diana, însă tăcu, întâlnindu-i privirea. Nu putea citi nimic în adâncurile ochilor lui, dar nu reuși să-și ducă protestul până la capăt, pronunțând numele lui Candice Russell.

—Atunci ne-am înțeles. Mai vrei să știi și altceva? întrebă el politicos. Ea dădu din cap.

—Deocamdată nu. Cliff se aplecă spre ea și zise:

—Știu că te-am cam luat cu arcanul și îți sunt recunoscător că mă ajuți. Rose n-ar fi plecat dacă nu erai tu și, să fiu sincer, nu mi-a plăcut ce am auzit despre starea fetei ei. Diana se grăbi să răspundă:

—Sper că nu-i nimic grav. Cât despre... ei bine, cred că a fost un noroc să mă aflu prin apropiere, poate chiar soarta m-a adus aici.

—Sau poate coincidența, replică el ușor plictisit. Spune-mi, ți-a plăcut ce-ai văzut până acum din zona de nord?

—Tot ce am văzut până acum, zise ea cam iritată, e ploaia. Am plecat din Hobart într-o zi însorită, dar de cum am ajuns la Ossa Mountain a început să plouă și de atunci nu s-a mai oprit.

—Ai venit și tu tocmai la început de primăvară. Ia-o și tu așa: totul merge spre bine. Vara trecută n-a fost prea frumoasă, așa că sper că acum o să avem parte de una frumoasă.

—Credeam că voi, fermierii, urâți verile călduroase și uscate, zise ea contrariată.

—Cine vorbea de uscăciune? Dacă nu bate vântul și plouă o dată pe săptămână, e perfect. Deși atunci pot apărea eczeme faciale. Diana zâmbi.

—Știam eu că ai ceva de obiectat împotriva soarelui. Fermierii nu sunt niciodată mulțumiți, glumi ea.

—Vreau să spun că nu e tocmai plăcut să depinzi de vreme de, replică el, o undă de amuzament împlânzindu-i trăsăturile. Uite, de exemplu cieloanele, furtunile, inundațiile.

—Inundații? Aici, în vârful dealului?

—N-ai idee cât de tare se poate umfla râul. Suntem așa de sus încât culegem toți nori, care traversează Țara de Sus, așa că trebuie să fim foarte atenți.

Telefonul sună. În timp ce Cliff răspundea, Diana se ridică în picioare, dar el îi făcu semn din cap să se așeze. Părul îi strălucea ca aurul în lumina lămpii de pe birou.

—Hank? Ce-a făcul? Unde-i? Lăsând receptorul jos, Cliff se încrunta, privind în cu ochii lucind ca stiela opacă, îl duse din nou la ureche.

—Uite ce e, îmi beau ceaiul de după amiază și apoi mă duc. Nu mă interesează dacă s-a udat, închise telefonul. Diana încercă să pară dezinteresată de Hank și de cine se udase.

—Hank este unul dintre băieții de la silozuri, zise el luând o plăcintă. Dinții albi mușcară cu hotărâre. Diana știa că e o bucătăreasă pricepută dar își ținu respirația, așteptând să vadă reacția, relaxându-se doar când îl auzi spunând, cu gura plină:

—Excelentă.

—Mulțumesc. De ce s-a udat Hank? Întrebă ea, învinsă de curiozitate.

—Azi e ziua lui liberă și a stat la bar de când s-a deschis. Apoi s-a gândit să meargă pe jos până acasă. M-a sunat soția șefului lor. Se întorsese de la cumpărături și își luase copiii de la școală. S-a oferit să-l ducă și pe Hank, dar el a zis că nu vrea să dea exemplu rău copiilor, ceea ce a fost inteligent din partea lui, că era beat. Așa că trebuie să merg eu să-l culeg până nu-l calcă vreo mașină. Diana rămase uimită.

E greu să ai pe cine te baza, mai spuse el. Din cauza locului ăsta izolat.

Se ghicea din tonul lui o atitudine aproape paternă față de angajați. Probabil că celor mai puțin ambițioși le plăcea. Pe ea ar fi călcat-o pe nervi, dar ea era o persoană independentă. Susan fusese îngrozită când o anunțase că vrea să ia cursuri de artă culinară. Mama ei vitregă era o femeie de zahăr, dar era și puțin cam snoabă și nu putea accepta ideea ca fata soțului ei să lucreze „ca o servitoare”. Dacă s-ar fi luat după gura Susanei - binevoitoare, drăgăstoasă și confortabilă de altfel – ar fi fost acum acasă, cu o slujbușoară sigură care nu-i cerea nici un pic de energie, apoi s-ar fi măritat, cum făcuse Liza.

—Izolat? Întrebă ea după o vreme. Cum adică izolat? Cliff se lăsă pe spate cu scaunul și o privi ca și cu vocea ei l-ar fi intrigat.

Nu ți se pare un loc izolat?

—Dar sunt mai puțin de douăzeci de kilometri de Launceston. Nu mi se pare că-i prea departe.

—Nu vorbise mai degrabă de o stare de spirit, zise el. Ceva din vocea lui îi atrase atenția. În spatele tonului rece era o anume intensitate, o combinație ascunsă care o înfiora. Îi privi fața fără expresie, ochii ce păreau translucizi ca apa, gura relaxată într-o jumătate de zâmbet. Și totuși era o forță nevăzută, nemăsurabilă, pulsând în acel chip enigmatic, într-un ritm nevăzut.

—Da, presupun că ai dreptate, zise ea încet, mai mult pentru a umple tăcerea decât pentru a spune ceva anume. Ideea mea de izolare este locul unde nu ajung nici scrisorile. Cliff ridică din sprâncenelc negre.

—Aici poșta vine de șase ori pe săptămână, zise el cu un umor negru.

—Dar televiziunea se recepționează?

—Perfect.

—Și aveți și energie electrică și apă, și am văzut și cel puțin două librării în Launceston. Și un cinematograf. Nu văd unde-i izolarea la care te referi. Asta e de-a dreptul civilizație față de locurile unde am fost eu. El zâmbi ironic, aproape batjocoritor.

—Cât de adaptabilă ești. Și unde spui că ai fost?

—Ei, în diverse locuri, zise ea vag, luându-și ceașca. Nu-i plăcea să se laude ca alții. El dădu din cap întâlnindu-i o clipă privirea, apoi mai luă o plăcintă.

—Mai bine mă întorc în bucătărie, zise ea, ridicându-se. El o privi ca și cum ar fi știut că bate în retragere, iar colțul gurii i se ridică ușor.

—Mulțumese încă o dată, zise el și se ridică. Așteptă până ce ea ajunse la ușă, apoi spuse:

—Diana! Ea își întoarse privirea:

—Da?

—Bine ai venit la Castelul Spaniol. Suna mai mult ca o amenințare. Se grăbi să întrebe:

—De ce Spaniol? Înțeleg de ce Castel, dar nu văd de ce ar fi mai mult spaniol decât englez.

—Dar tu ai auzit de castelele din Spania? Fragile, fără substanță, iluzii strălucitoare care pier în lumina zilei. Poți să visezi cât vrei la castele spaniole, dar n-ai să le obții niciodată. Acum o sută cincizeci de ani, Clifton Connors a venit aici cu o femeie pe care a răpit-o. Au fost fericiți o perioadă scurtă, dar știau că soțul ei o să-i găsească până la urmă. Ceea ce s-a și întâmplat, după ce femeia a stat aici doi ani și a născut și un băiat.

—Chiar a răpit-o?

—Amintește-mi într-o zi să-ți spun toată povestea. Indiferența aceea exasperantă se întorsese în vocea lui. El dădu din umeri ca și cum nu mai avea nimic de adăugat, apoi se întoarse la hârtiile lui și începu să scrie, un scris ascuțit și elar.

—A, apropo, zise el privind-o, ai face bine să le dai telefon părinților tăi, să le spui unde ești. Cum o știu eu pe Susan, sigur ți-a pus în vedere să-i dai zilnic telefon.

—Ei, a încercat ea, spuse Diana ironic. Știi cum e Susan. După cinci ani în care am trăit pe picioarele mele, odată ce am ajuns din nou în Tasmania am devenit iar un copil neajutorat, deși cred că țara asta e locul cel mai sigur din lume.

—Din păcate nu-i chiar așa. Sunt și pe aici criminali și violatori, zise el calm.

—Știu. Și câteodată se întâmplă ca unele persoane să se afle unde nu trebuie când nu trebuie. Dar telefoanele acasă nu schimbă cu nimic situația, asta îi și tot spun Susanei. Până acum n-am reușit să o conving. Am să-i dau telefon în seara asta, chiar dacă singurul motiv e să o fac pe ea să se simtă bine. Mulțumesc.

Foarte curând Cliff plecă în misiunea lui de salvare, iar Diana se relaxa curățând un mănunchi de sparanghel proaspăt adus din grădină.

Era ciudat să se afle singură în casa aceea mare, singură cu Dolly care torcea pe un scaun. Obişnuită cu chei și sisteme de siguranță, cu toate elementele unei lumi aglomerate, Diana se întreba ce fel de om e cel care poate lăsa o străină printre atâtea lucruri frumoase, fără nici o grijă. Ar fi putut fi chiar o hoată, putea foarte bine să nu fie sora Lizei, doar Cliff nici nu o cunoștea. Ceea ce, trebuia să recunoască, nu o bucura, iar acesta era un anume semnal de pericol. Cliff Connors era el rece ca un ghețar, însă era un ghețar deosebit de atrăgător, cu un magnetism masculin ieșit din comun, părând să nu aibă nimic de-a face cu caracterul lui. Ceva pur fizic...

Și poate că nu era nici rece, de fapt. Dacă i-ar fi spus altcineva, nici n-ar fi crezut că ar fi ieșit el în ploaie cu mașina să culeagă un angajat bețiv de pe drumuri.

Se întoarse cam într-o oră, însă se retrase din nou în biroul lui. Diana mai aruncă o privire în bucătărie, mulțumită că totul era în ordine, apoi merse la etaj să facă un duș și să se schimbe.

Din fericire, în ciuda faptului că plănuise să stea prin moteluri și să mănânce pe apucate, își luase cu ea și doua rochii bune pentru orice eventualitate, împăturite în așa fel încât nu ocupau mult spațiu. Nu erau cine știe ce, dar mergeau. Una din ele era de un roz blând, croită dintr-un material moale, și îi stătea bine în ea, iar cealaltă era o rochiță neagră pentru ocazii mai deosebite. Se uită la amândouă și o alese pe cea neagră. O agăță în cuierul din baie și intră sub duș sperând ca

aburii să netezească și cutele rochiei. Într-adevăr, după ce își puse puțin ruj și fond de ten și se îmbracă, observă că nu mai era deloc șifonată.

Cliff îi dădu un pahar de cherry înainte de cină. Vorbiră despre părinții ei și despre fratele ei vitreg Dan, care mergea la aceeași școală unde învățase și Cliff, apoi ajunseră să discute despre implicațiile unei cărți care scandalizase întreaga Tasmanie. Era o atmosferă plăcută, iar Diana își bău tot paharul și totuși se simțea de parcă ar fi băut șampanie. Ceva în sângele ei începuse să se agite, amețind-o.

Mâncară în sufrageria de lângă bucătărie, o cameră folosită și în timpul zilei, fiindcă la un capăt erau scaune confortabile și rafturi cu cărți, precum și alte lucruri, printre care un televizor și un dublu casetofon cu boxe și un aparat pentru compact disc. Miliardarul era un magnat al aparaturii electronice, iar Diana îi observă numele pe una din boxe.

După cină discutară tot felul de generalități, nimic personal. Conversația lui Cliff dovedea un spirit incisiv și o atitudine lipsită de subiectivism, iar asta îi plăcea Dianei. Îi plăcea și cum o puneă în temă despre tot felul de lucruri.

Mai târziu o ajută să ducă vasele în bucătărie, dădură drumul mașinii de spălat vase, iar ea puse de cafea. Cliff îi spuse că se poate uita când vrea la televizor sau poate asculta muzică. Din păcate, el nu putea să stea cu ea, avea de terminat ceva. Diana se întrebă dacă detașarea asta nu era la el decât o mască. Din intuiție știa că trebuie să citească în spatele micilor gesturi și tonalități aproape imperceptibile care îl anunțau ca un bărbat chiar sentimental și cu dorințe puternice. Bineînțeles că putea să se și înșele. Poate era pur și simplu un ghețar care nu se topește, iar Liza se simțise și ca înghețată lângă el.

Băură împreună cafeaua, iar când el se întoarse în birou, ea își sună părinții la hotelul lor din Seattle.

—Unde ești?! întrebă Susan.

—Castelul Spaniol, zise ea, bucurându-se că Cliff nu mai era în cameră, fiindcă în vocea ei se trăda vinovăția. Trecusem să îl văd pe domnul... pe Cliff și am picat tocmai când menajera lui avea o urgență în familie. Nu a plecat decât când a aflat că pot și eu să-l ajut pe Cliff pentru petrecerea de sâmbătă, când îi vin la masă niște brazilieni.

—Drăguț din partea ta, zise Susan mulțumită. Dar parcă voiai să mergi în nord să te relaxezi și tu!

— Doar știi că-mi place să gătesc.

— Chiar și așa. Mă rog, dar Cliff e pe-acolo? Diana dădu din cap absentă.

— Nu, lucrează în birou.

—A, atunci nu-l deranja. Lui Susan îi plăcea să vorbească la telefon, dar până la urmă Diana, îi spuse:

—Susan, trebuie să plec. O să mă coste o groază de bani. Dar Cliff n-o să-ți ceară...

—Îi plătesc convorbirile, zise ea hotărâtă.

—Bine, atunci ne vedem acasă, dragă. Nu te grăbi să te întorci la Hobart, dacă te distrezi la Castelul Spaniol.

Să se distreze! O, Susan, dacă ai ști, gândi Diana în timp ce închidea telefonul.

În drum spre camera ei, Diana ezită. Oare să meargă direct la culcare sau să se ducă în cușca leului să-i spună noapte bună? Ultima variantă părea mai politicoasă. Deși s-ar putea ca leul să mârâie că e deranjat.

Leul nu mârâi și nu-și arătă colții. Citea dintr-un dosar, în picioare. Chiar după ce se uită la ea, îi trebui o clipă să-și dea seama că e acolo.

—Da? zise el scurt.

—Mă duc să mă culc, zise ea căscând. La ce oră e micul dejun?

—La șapte, dar nu te obosi să îmi pregătești ceva, pot să mă servesc și singur. Noapte bună. Și mulțumese pentru tot ce faci, zise el cu o voce neutră și rece.

—Familia e o instituție minunată, răspunse ea ironic. Noapte bună.

Ploaia se opri în timpul cinei, iar acum era o noapte liniștită și plăcută. În camera ei, Diana se îmbracă în pijama și se așază pe pat, ascultând liniștea revărsându-se pe fereastra desehisă. Nimic nu se mișca. Nu se auzea nici o mașină, nici o pală de vânt, nimic în afară de liniștea unei nopți întunecate și reci, fără lună. Lizei îi plăceau petrecerile zgomotoase, se simțea bine înconjurată de lume și de sunetul muzicii; oare cum suportase tăcerea aceasta?

Căscând, Diana intră în pat și se întinse, lăfăindu-se între cearșafurile moi.

Aproape adormise când Cliff trecu pe lângă ușa ei. O clipă i se păru că se opri, dar nu, bineînțeles că se duse în camera lui, vizavi. Avu o senzație ciudată. Pereții erau prea groși ca să poată auzi altceva decât vreun pocnet întâmplător, însă și-l putea imagina dezbrăcându-se și intrând în pat, iar mintea ei nu voia să se oprească la atât.

Și de ce nu? gândi ea, încercând să-și dea seama ce simte. Cliff Connors era potrivit unor fantezii nocturne, dacă îi înlăturai crusta de gheață.

Mai târziu, când se trezi dintr-un vis confuz, își dădu seama că nu văzuse în toată casa nici o urmă care să amintească de, Liza, nici o fotografie, nimic care să indice că și ea locuise acolo. Se părea că, în ce-i privea pe cei de la Castelul Spaniol, Liza nici nu existase.

CAPITOLUL 3

În dimineța următoare, Diana se trezi cu un groaznic sentiment de dezorientare. Câteva clipe rămase cu ochii ațintiți asupra ornamentelor de mătase de deasupra patului cu baldachin, până își aduse aminte unde era.

Ieși cam fără chef din patul confortabil și trase draperiile, nevenindu-i să creadă când văzu ce soare splendid era afară.

Pe pânzele de păianjen din grădină se zăreau stropi ca de cristal! Privi peste verdeța grădinii și peste pomi și gardul viu în depărtare o fâșie de argint arăta că marca nu era departe.

Diana mai văzu și alte locuri frumoase, de obicei își alegea slujbele în funcție de frumusețea peisajelor, însă Castelul Spaniol în acea dimineță de primăvară îi tăia pur și simplu răsuflarea. Zâmbind la vederea unei mierle care se ospăta dintr-o rămă pe pajiște, se îndepărtă de geam.

Se spală pe față și pe dinți, își puse blugii și puloverul călduros și coborî scările. Spre mirarea ei, Cliff se pregătea deja să plece. Să fi mâncat de dimineță? După toate probabilitățile, nu mâncase nimic.

Se salutară și cu vocea răgușită, Diana îl întrebă:

—Ce vrei să-ți pregătesc pentru micul dejun? El dădu din umeri.

—Orice. Mi-ajung, de exemplu, niște pâine prăjită și cereale. Mă duc să dau întâi la câini să mănânce.

—Cât durează?

—Vreo cinci minute. Fără să mai zică altceva, Diana pregăti un mic dejun copios cu șuncă și salată de roșii, cu pâine prăjită, suc de portocale și cafea.

El se întoarse și se așeză la masă. Termină tot ce-i pusese în față și, cu un aer oarecum surprins, zise:

—A fost bun.

—Mulțumesc. El râse:

—Îmi pare rău, dar nu-mi făceai impresia că la vârsta asta poți găti cine știe ce. Cu părul strâns așa, parcă ai șaisprezece ani. Puțin ofensată, ea se grăbi să zică:

—Ei bine, nu am.

—Diana, ție îți place să te culci târziu?

—Da, deși cel mai mult îmi plac diminețile. Dar nu te speria de vocea mea, de obicei îmi ia ceva timp să mă dezmeticesc. Ai să te obișnuiești cu mine.

—Mă îndoiesc. Vocea lui seacă îi atrase atenția. Refuză să se întrebe ce voise el să spună, și continuă să își mănânce cerealele cu suc de portocale. Chiar și la ora aceasta matinală era conștientă de magnetismul lui. Prezența lui vie îi trezea reacții pe care nu le dorea.

Făcu un efort să pară bine dispusă și întrebă:

—Ești acasă la ora prânzului?

—Nu. Am o întâlnire de afaceri și cred că nu mă întorc până la șase. Nu uita că Julie Morley vine la nouă.

—Și ea pentru ce vine?

—Nu știu exact. Face curat, spală vase, ceva de genul acesta. Rose face treburile mai ușoare. O firmă din Launceston ne curăță ferestrele și altă firmă face curățenie generală o dată pe an. De obicei când sunt eu plecat, zise el zâmbind.

Diana știa ce vrea să spună. Stăpânul casei trebuia de obicei cruțat de mizeria care se produce într-o curățenie generală. Spuse:

- Iar eu ce trebuie să fac? El se încruntă:

—Credeam că am stabilit, nu? Doar nu ești o angajată, ești doar rudă cu mine, așa că faci numai ce vrei. De exemplu, vrei să vii cu mine la Ringsville?

Avu un impuls să accepte, dar și-l înăbuși.

—Nu, mulțumese. Trebuie să-mi spăl niște haine.

—Bine, zise el resemnat. Dar să nu te simți obligată să faci mai mult decât e nevoie. Ea încuviință din cap, încercând să nu se simtă ca și cum își refuzase o plăcere mult așteptată. La naiba, nu voia să meargă cu el la Ringsville. Rațiunea învinsese în fața iresponsabilității.

Din păcate, sentimentul de dezamăgire nu o părăsi. Subtil, abia sesizabil, o bântuia ca o amenințare. În noaptea care trecuse, chiar înainte de a adormi, se întrebase dacă hotărârea ei- de a o lăsa pe Liza să se odihnească în pace nu avea vreo legătură cu acest bărbat.

Acum știa că avea, iar conștientizarea aceasta o enerva la culme. Nu-și putea permite să se atașeze de el. Lizei nu-i adusese nimic bun, gândi ea și dădu din cap, spunând:

—Nu, n-am să mă îndrăgostesc, nici o grijă. Dar degeaba încerca să nu se gândească la el.

Și totuși de ce ar fi suspicioasă? Nimeni în afara ei nu mai era. Cliff se înțelegea perfect cu Susan și Kevin. Toată lumea îl compătimea fiindcă soția lui se sinucisese aparent fără nici un motiv. Dar prea îi veneau toate de-a gata, se gândi ea în ciudată începând să curețe în bucătărie. Și știa, nenorocitul, că era de ajuns să-i zâmbescă unei femei și să-i arunce o privire ușor insinuantă cu ochii lui argintii că îi și trezea fiori în spinare, acea reacție instinctuală la sexualitatea lui primară. Era un bărbat în toată puterea cuvântului care părea încrezător în forța lui de atracție, dar pe bună dreptate.

Se înfurie. Nu doar că era încrezător și știa ce putere are asupra femeilor, dar nici măcar nu îi spunea nimic treaba asta.

Julie Morley era tânără și exuberantă și în doar jumătate de oră se dovedi că era și deosebit de eficientă și muncitoare.

Dar și bârfitoare. Bându-și ceaiul de dimineață, îi spuse Dianeî câte în lună și în stele despre toată lumea de la fermă, apoi începu să se intereseze de ea. Era elar că voia să adune informații pentru a le putea transmite mai departe, așa că Diana îi povesti doar câteva întâmplări distractive. Julie, facu ochii mari.

—Ce actor? întrebă ea avidă să afle cât mai multe amănunte. Ei, hai Diana spune, cine era? Diana zâmbi.

—Îmi pare rău, zise ea, dar poate într-o zi am să lucrez pentru el și, dacă află că l-am bârfit, îmi stric toată reputația de femeie discretă.

Ah ce frumos trebuie să fie să trăiești în felul ăsta, oftă Julie cu invidie. Și cum se comportă oamenii ăștia putred de bogați? Diana dădu din umeri.

Cam la fel cu cei săraci. Diferența e că bogații au mai mult spațiu în care pot să fie fericiți sau nefericiți. Se pregătea să adauge că Cliff era probabil, la fel de bogat ca și cei pentru care lucrase ea, dar se feri să deschidă subiectul. Sau poate fusese o presimțire, fiindcă în momentul acela Julie ridică privirea și spuse cu vocea schimbată:

—Bună, Cliff. Diana tocmai îmi spunea o groază de povești despre actori și milionari, dar nu vrea să-mi spună cum îi cheamă.

Îmbrăcat de plecare, cu pantaloni eleganți și o jachetă care îi pune în valoare umerii largi și mijlocul subțire, le zâmbi amândurora cu aceeași expresie pe față.

—Îmi închipui că discreția e un element de bază în munca ei, zise el împăciuitor. L-ai văzut pe Hank azi?

—Mda, a venit la dejun, ca de obicei, zâmbi ea cam strâmb. E mahmur, dar îi trece.

—Bine. Ne vedem mai târziu, îi spuse el Dianeî și plecă. Când fu sigură că n-o mai auzea, Julie oftă.

—Doamne, cât de bine arată, nu? Are un corp! Când se uită la mine mă topese toată. Se opri brusc, privind-o pe Diana pe sub gene.

—Aoleu! Tot uit că ești cumnata lui! Cliff îi explicase elar că Diana e sora Lizei. Fără îndoială, ca să nu-și știrbească reputația.

—Ei, îmi imaginez că are efectul ăsta asupra oricărei femei, zise ea.

—Vezi, e superb, așa e? Cam înfumurat, dar e genul de bărbat la care visezi înainte de a adormi. Iar aerul ăsta misterios îl face mai interesant, nu? Ți-l poți

închipui altfel decât dur și rece? Fii atentă, zise ea elipind des, e un diavol. E atât de temperamental! Surprinsă, Diana exclamă:

—Cliff?!

—Da, Cliff, zise Julie încântată că bârfele ei prindeau. Ei, nu e așa tot timpul, dar să știi că de multe ori își pierde cumpătul. Are fițilul mic, dar când îl aprinzi - zise ea pocnind din degete - să te ții! Hank zice că l-a văzut odată facându-l cu ou și cu oțet pe unul care l-a altoit cu biciul pe Blake. Știi, câinele. Cică a sărit și i-a ars un pumn și i-a zbierat să nu-l mai prindă pe acolo, deși era angajat la fermă.

—L-a luat chiar la bătaie? protestă Diana. Cliff? Ei, las-o baltă!

—Ba da, așa e. întrebă și tu pe alții. Toată lumea știe că nu izbucnește decât rar, dar când se întâmplă - bum! E ca o bombă. Ca un vulcan. Lumea fuge să se ascundă.

Diana ghicise deci bine că stăpânirea de sine pe care o afișa Cliff să-și mascheze emoțiile era doar o armură. Oare așa se întâmplase și cu Liza care nu suporta certurile și confruntările? Oare o înspăimântaseră într-atât izbucnirile lui violente, încât...? Nu, Liza nu era o lașă. Ar fi plecat imediat acasă, nu s-ar fi sinucis. Iar Diana nu avea chef să mai asculte astfel de bârfe despre Cliff.

—Hai mai bine să ne apucăm de treabă, zise ea.

—Bine, șterg eu praful. Văd că te-ai instalat în camera Lizei. Tare-i mai plăcea camera aia.

—Da, și mie-mi place. Camera Lizei ai spus?! Dar nu dormeau împreună? se repezi ea, cu mintea confuză. Aparent neobservându-i surpriza din voce, Julie răspunse inocentă:

- Îmi părea așa de rău pentru sora ta. Era drăguță cu noi, dar nu părea fericită aici. Sinceritatea ei nu putea fi pusă la îndoială.

—Eu m-am înțeles bine cu ea, probabil pentru că eram cele mai tinere neveste de la fermă și amândouă trăiam ca în exil.

Lizei îi plăcea viața în societate, dar cum de nu-și dăduse seama că la țară va fi cu totul altfel? Diana simți un fior de gheață. Dacă exista vreo persoană care putea să o lumineze în privința sinuciderii Lizei aceea era cea care spăla acum ceștile la chiuvetă.

—Credeam că-i place aici, zise ea ca din întâmplare.

—Nu! zise Julie hotărâtă. Dar e de înțeles, nu? Și eu mă plictisesc uneori de moarte și totuși m-am născut la o fermă! Am stat în Hobart doar un an, și mi-au plăcut enorm toate restaurantele acelea și barurile de noapte. Acolo tot timpul îți

găsești ceva de făcut. N-aș mai fi plecat. Lizei tare îi era dor de casă. Se ducea acolo cât putea de des. Probabil că se simțea ca la capătul Pământului.

—Și dacă te plictisești atât, de ce mai stai aici? întrebă Diana încercând să nu pară prea interesată. Julie dădu din umeri, cu ochii strălucind ca ai unei pisici.

—Asta-i o manevră de-a mea. Cliff îi ajută financiar pe cei care muncesc bine și vor să-și facă o fermă proprie. Julie începu să șteargă ceștile cu un prosop de bucătărie.

—N-am să-mi petrec tot restul vieții într-o cocioabă de fermier făcând curățenie și mâncare pentru bețivi, zise ea.

—Dar Cliff pare un șef de treabă. Julie dădu din umeri.

—Merge. E mai de treabă decât alții. Aș face oricet pentru cei care pun osul la muncă. Dar e un om dur. Cine nu muncește sfârșește în drum.

Diana spuse, ca pentru a-și întări argumentele anterioare:

—Și totuși s-a dus să-l culeagă din șanț pe Hank și cum l-o mai fi chemând după ce a stat la bar toată ziua. Nu mi se pare din cale-afară de dur.

—Ei, Hank! zise ea cu dispreț și milă în același timp. Țsta e un zăpăcit. Nu mai știe ce-i cu el. Nevasta și cei doi copii tocmai l-au părăsit, așa că acum nu mai e bun de nimic. Cliff a fost înțeleghător cu el; mi-a sugerat să-i fac eu mâncare, dar cred că și el a început să-și cam piardă răbdarea. Și dacă Hank o să umble brambura cu stielă după el, cred că-l dă și pe el afară până la urmă. Lui Cliff nu-i plac oamenii bețivi. Puse ceștile în bufet și se întoarse să o privească pe Diana.

—Să știi, zise ea, că nu m-aș mira dacă Hank ar ajunge unde a ajuns și sora ta, la o depresiune nervoasă. Eu i-am sugerat să meargă la un psihiatru, dar el a țipat la mine. Cu oameni din ăștia n-ai ce discuta. Nu te ascultă și nu vor să audă de nici un ajutor.

—Te-ai oferit să o ajuți și pe Liza? întrebă Diana încet. Julie ezită, iar Diana continuă: .

—Fiindcă dacă e așa, îți mulțumesc. Trăsăturile încordate ale fetei se destinseră.

—Ei, mă rog, am vrut s-o ajut. Se vedea că-i nefericită, deși încerca ea să se ascundă. Nu mi-am dat seama că a ajuns la capătul puterilor decât cu o săptămână înainte de a muri. Am găsit-o plângând în mașină. Tocmai se întorsese de la doctor și nu știu ce aflase acolo, dar era la pământ.

—Mulțumesc pentru că ai fost langa ea, zise Diana, cu vocea aproape tremurând. La anchetă nu spusese nimeni nimic de vreun doctor. Julie dădu din umeri.

—Îmi părea rău de ea. Doar avea tot ce-și dorea, nu? Doar eu n-aveam nimic, dar ea era cea care plângea de n-o mai puteai opri. Și când i-am spus să-i zică lui Cliff, nici n-a vrut să audă. Nu, nu lui Cliff! a strigat la mine, ca și cum i-ar fi fost frică să n-o mănânce. Ciudat, nu? Doar păreau fericiți împreună. Deși...

Ezită, ca și cum era gata să spună ceva ce nu trebuie.

Diana încercă să o privească încurajator, dar momentul destăinuirilor se încheiase. Se vedea că Julie nu mai e dispusă să vorbească, așa că Diana întrebă:

—Dar lui i-ai spus despre toate astea? Adică înainte de a muri Liza.

—A, sigur, i-am spus. Și știa și singur. Spunea că nu-i nici un motiv de îngrijorare. Ei, dar mai bine mă apuc de treabă.

Julie plecă la douăsprezece. După un prânz grăbit, Diana merse să se plimbe, trecând pe lângă doi câini așezați la soare în fata garajului. Se uitară la ca și dădură din coadă, prietenos. Se opri să-i mângâie pe capetele simpatice și îi avertiză:

— Dacă vreți, veniți cu mine, dar nu știu dacă aveți voie.

Blake se ridică și se searpină cu sârg, apoi se așază din nou, evident fără chef de plimbare. Zâmbind, Diana o porni pe drumul pe care venise cu o zi în urmă. De o parte și de alta erau copaci, înconjurând grădina și luând-o apoi către țarcul din depărtare. Un zid de piatră încercuia și grădina. Alte ziduri, cu sârmă ghimpată deasupra, înconjurau un mic staul. Pe partea cealaltă a drumului începea pădurea care se întindea până sus, în vârful dealului.

Niște vaci mari, cu formă curioasă, rumegau în liniște la soare. Diana avea respectul orășeanului pentru animalele mari, și când toate capetele se întoarseră cu ochii mari să o privească, își dădu seama că n-are curajul să treacă dincolo de gard.

Și totuși, era plăcut să stea așa, rezemată de zid. Soarele își trimitea razele calde pe care doar primăvara le poți simți în splendoarea lor, iar verdeța ierbii și a copacilor se întindea cât vedeai cu ochii, în timp ce aerul era înmiresmat de parfumul mugurilor. Înălțimile stâncilor străjuiau împrejurimile, destul de aproape ca să poată fi admirate și destul de departe ca să nu trezească spaima, iar efectul măreț al povârnișurilor tăiate în piatră și presărate cu arbori răzleți și plante agățătoare o făcea să se înfioare.

Un bărbat dintr-un tractor îi făcu din mână. Făcu și ea din mână.

Zâmbi, însă, așa cum se întinde o umbră neagră peste ape, îndoielile veneau să-i tulbure liniștea sufletească.

De ce se dusesse Liza la doctor și ce aflate acolo? Și de ce nu se aflate nimic despre asta la anchetă?

Oare secretul profesional nu putea fi dezvăluit nici măcar poliției? La gândul că sora ei fusese singură și nefericită, Diana simți o tristețe adâncă învăluind-o. Un fel de amețeală. Nu era ea persoana care să se dea în vânt după mistere, mai ales când era vorba de nefericirea cuiva.

Și acum misterul era prea aproape de sufletul ei ca să-l privească cu detașare.

Ce știa ea despre Cliff în afara faptului că era un bun fermier și șef, cu un temperament ciudat și, după spusele lui Julie, în stare să devină violent? Dacă ar fi fost un soț bun, ar fi putut să facă ceva pentru Liza.

Aluzia lui Julie că dormiseră în camere separate nu-i ieșea din minte.

În ciuda modului în care se ocupase de Rose și o trimisese la spitalul unde era internată fata ei, în ciuda scrisorilor entuziaste ale Lizei în legătură cu inteligența și eleganța lui, ei îi părea un om deosebit de auster. Iar trăsăturile esențiale ale unei persoane nu se schimbă. Probabil că o vrăjise pe Liza, făcând-o să creadă că e bărbatul pe care-l caută, selipitor, cu simțul umorului și plin de dragoste.

Diana își mușcă buzele. Cliff părea fără viață, frigid chiar, într-atât de bine își stăpânea sentimentele. Dar masculinitatea lui evidentă indica de fapt că, deși își ținea dorințele sub control, le avea cu siguranță. Și înfățișarea lui avertiza orice femeie pe care o întâlnea că era grozav la pat.

Din câte știa ea, Lizei nu-i plăcea să facă dragoste. Odată îi spusese Dianei că bărbații voiau sex și atunci ea era gata să le ofere ce voiau, dar că pentru femei nu e cine știe ce. Ceea ce îi plăcea era flirtul dinainte, mângâierile și săruturile, privirile pline de înțeles, înfiorarea și cuvintele drăgăstoase, râsul insinuant. Actul sexual nu era decât o coborâre din sfera idealului. Ba chiar o plictisea, obișnuia ea să-i mărturisească cu o strâmbătură, după care izbucnea în râs: iar bărbații se dau în vânt după așa ceva!

Oare așa fusese și cu Cliff? Diana se agăță de acea parte din ea care striga că e imposibil. Liza îl iubise pe Cliff, însă asta nu însemna totuși că își schimbase atitudinea față de sex. Fusese oare Cliff dezamăgit? Și se răzbunase în vreun fel sau altul? Diana se încorda. Graba cu care se repezise să-și nege ideea era un nou semnal de alarmă. Când apăruse Cliff, ca un zeu al furtunilor, înalt, instinctual, aproape înfricoșător, în adâncul ei se născuse instantaneu o reacție. Ar fi prea ușor să se lase în voia sentimentelor pentru un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Dar pe care Diana Parker îl dorea. Uite că recunoscuse și asta. Își privi mâinile care tremurau ușor.

Să-și ascundă aceste lucruri față de ea însăși ar fi făcut-o vulnerabilă, și nu-și putea permite să fie astfel. Era atrasă de un bărbat periculos, un bărbat capabil să se joace cu propriile sentimente.

Fascinația fizică pe care o răspândea era ceva la care era mai ușor să reziste. Iar nevoia de a-1 crede cu totul nevinovat de moartea Lizei era altceva, mult mai periculos decât foamea fizică simțită pentru un bărbat cu o atracție sexuală irezistibilă.

Inspiră adânc, impunându-și să nu mai dea atenție fiorului ce o cuprinsese la gândul venit din profunzimile instinctului, cum că el ar fi un iubit extraordinar, oferind cele două lucruri pe care le-au dorit femeile dintotdeauna, de când e lumea și pământul: dinamism fizic și sexual și bunăstare materială, ceea ce în planul speciei înseamnă că progeniturile au șanse să ajungă la maturitate.

Acum nu mai era chiar ca în trecut, fiindcă, pentru ea, farmecul lui ținea exclusiv de forța brută a masculinității lui.

Și trebuia să se opună acestor sentimente și să-și spună că el era bărbatul care privise nepăsător cum Liza se îndrepta încet, dar sigur către sinucidere.

Diana scutură din cap și privi iar în jur. Ținutul primitiv, copacii, vacile imense, toate se învârtiră în jurul ei pentru o clipă, și apoi reveniră la normal, în timp ce ea se lupta cu lacrimile. Se întreba acum ce secrete se ascundeau în viața aparent fără griji a lui Cliff. Oare Castelul Spaniol ar fi la fel de periculos pentru ea ca și pentru sora ei?

Nu, zise ea îndreptându-se de spate și trăgând adânc aer în piept. Ea nu se lăsa cu una cu două copleșită. Cliff îi produsese o impresie puternică, făcând-o să nu mai vadă lucrurile cu elaritate, dar asta avea să-i treacă. Tot ce trebuia să facă era să-și învingă slăbiciunile. Se întoarse și se îndreptă spre casă.

Probabil mama lui Cliff fusese cea care îngrijise și grădina. Dacă era așa, însemna că e o femeie cu foarte mult gust în privința plantelor decorative, așa cum era și cu mobila și tablourile. Diana admiră trandafirii și orhideele, frunzele proaspăt răsărite ale arțarilor, părluțele și gura leului și alte flori pline de culoare și strălucitoarele camelii și alte flori pline de culoare.

Ceva mai departe de casă, printre tufele de azalee și crini, descoperi o cărare ce ducea printre arbori până la o piscină.

Aici totul arăta altfel, vegetația subtropicală intrându-și în drepturi. Diana privi un splendid arbore de jacaranda și florile imense, de felurite culori, de la roșul purpuriu la albul imaculat al nuferilor și formele îndrăznețe și vii ale florilor de ananas.

N-ar fi fost deloc potrivite în apropierea casei victoriene, dar în contextul în care se aflau etalau frumusețile Tasmaniei, complet separate de peisajul agrest al Castelului Spaniol.

Lângă piscină era o clădie cu verandă și terasă, iar în interior se vedea o altă piscină, acoperită, cu mici palmieri de interior, cactuși și orhidee, dând întregului peisaj un aer tropical. Diana zâmbi, încântată. Era ceva de vis, cu totul neașteptat - ca și cum ar fi văzut o femeie dezvelindu-și trupul ca să dea la iveală o sirenă.

O luă pe o cărare care șerpuia printre pietrele mici, colorate de flori, descoperind o fântână arteziană, încântătoare, înconjurată de begonii, la poalele unui palmier.

Oare Julie spusese adevărul zicând că nu-i plăcuse aici? Oare cum se putuse plictisi în mijlocul atâtor frumuseți?

Diana admira coloritul unei flori de ananas, când își dădu seama că nu era singură. Ridică repede capul. Cliff stătea la umbra pomilor exotici care ascundeau piscina și mica grădină subtropicală. Razele soarelui se strecurau printre frunzele de smarald ale unui splendid arbore, făcându-i părul să strălucească, însă umbrindu-i fața. Cu toate acestea, Diana îi simțea privirea intensă asupra ei.

Tresări puternic. Pentru o clipă i se păru că este ceva sinistru în felul în care se uita la ea, dar apoi el păși în lumină cu o agilitate de panteră, iar Diana își spuse că trebuie să se arate stăpână pe ea.

—E nemaipomenit aici, zise ea, conștientă că vocea îi suna cam spart.

—E locul favorit al mamei. Îi place la nebunie tot ce e exotic. Acum se simte de minune în Thailanda unde toate astea cresc în mod natural. Uite, copacul acela cu un tipuana, probabil cunoscut mai mult sub numele de lemn de trandafir. Are flori galbene.

—Se vede că pe aici nu dă înghețul.

—Nu prea. Cel puțin nu în zona asta.

Pretinzând că o interesează grădina, când în realitate fiecare fibră se concentra asupra bărbatului de lângă ea, Diana privi înjur. Parfumul bărbătesc îi supunea simțurile, făcând-o să se înfioare involuntar. O singură dată înainte i se mai întâmplase așa, atunci când fusese sedusă de eleganța masculină a lui David. Aceea fusese cea mai umilitoare experiență din viața ei și n-avea de gând să se mai lase pradă unei asemenea nebunii a doua oară. ...

Liza, se gândi ea folosind numele surorii ei ca pe un talisman, așa trebuie să fi simțit Liza când îl vedea pe Cliff. Fără să vrea, o cuprinse gelozia, mocnind în ea ca aprinsă de un diavol. Își luă un ton cât mai impersonal.

—Cum a fost întâlnirea de afaceri?

—Cum să fie? Normală, zise el aplecându-se și culegând un fir de iarbă.

Diana îi urmări mișcările feline ale mușchilor, blânde și puternice, iar în ea începu să înflorească un mugure de dorință care îi trimise în tot corpul fiori. De ce își alesese tocmai acest bărbat periculos să-i amintească de propriile instincte?

—Ești în multe comitete? întrebă ea distrată.

—Prea multe, răspunse el răsucind pe deget firul de iarbă. Dar ăsta la care am fost acum îmi face plăcere. E o organizație care îi ajută pe tinerii fermieri.

Oare la asta se referea Julie? Oare își dădea Cliff seama că oamenii se foloseau de el?

Diana îi privi chipul cu trăsături dure. El se uita spre dealurile din depărtare, iar profilul lui perfect îi dădea o senzație stranie. Da, asta era adevărat, cei bogați riscau întotdeauna. Și atunci își dezvoltau acea duritate care-i apăra de cei ce voiau să-i exploateze.

Duritatea însă nu exeludea compasiunea. Doar plecase pe ploaie să-l aducă pe Hank. Însă și bunătatea lui avea limite, deși își dădea seama prin ce trece bietul om. Spuse încet:

—Nu credeam că și în agricultură există atâtea comitete. De fapt, îmi închipuiam că producătorii sunt prea plictisiți și demoralizați ca să se organizeze. Ultima dată când m-am mai pus și cu în temă, am înțeles că agricultura a cam decăzut.

—Și-a mai revenit. O să punem curând țara pe picioare. Fermierii țin destinele țării în mâini.

—Și nu te îngrijorează că depindeți mereu de piața externă?

—Oamenii trebuie și ei să mănânce, zise el, iar Tasmania are o producție excelentă și agricultorii sunt foarte adaptabili.

—Am văzut că aveți mulți copaci pe domeniu, zise ea. Se vede că era un subiect care-i oferea siguranță.

Vorbind despre agricultură și copaci, putea să ignore pulsul accelerat și dorința care se zbătea să iasă la suprafață.

—Îmi face impresia, continuă ea, că jumătate din terenuri e acoperită de copaci.

—Tatăl meu a plantat foarte mulți și a îngrădit arbuștii ca să se poată regenera singuri. Terenul e foarte alunecos din cauza stâncilor și când plouă e nenorocire, așa că singurul lucru care putea proteja culturile sunt copacii. El a fost printre primii fermieri care s-a preocupat de plantarea copacilor. A plantat pini și eucalipti, întâi ca experiment și apoi, când a văzut că metoda e eficientă, și-a făcut din asta un seop. Și când am preluat eu ferma acum zece ani, am adus și cupressus lusitanica și nuc negru și alte specii.

—Și asta nu micșorează suprafața pășunilor?

—Oarecum, dar când arbuștii ajung la vârsta de douăzeci de luni, ducem oile să mănânce și frunze. Vacile le ducem mai târziu, când cresc mai mari copacii.

Diana dădu din cap.

- Dar căprioare aveți? Am auzit că sunt la modă.

- Nu ne permitem să le aducem prea aproape. Ar distruge copacii.

De aici nu se vedeau țarcurile și totuși Diana privea în direcția porții, concentrându-se cu încăpățănare asupra subiectului. El zâmbi.

- Și în plus, e nevoie de copaci fiindcă e nevoie de hârtie, nu? Lemnul de macrocarpa n-are nevoie de conservanți chimici și de aceea am plantat o suprafață. Și dau și oxigen, îmbunătățesc stratul de ozon. Ce culoare au ochii tăi?

Îl privi repede și văzu că o privea cu o lucire nouă. Zâmbetul lui puțin strâmb îi făcu inima să tresară.

—Asta-i o tactică veche, zise el calm. De fapt, știu prea bine că sunt albaștri.

Cu vocea sugrumată, Diana spuse:

—Nu. Adică da. Sunt albaștri.

— Culoarea nopții, zise el. Vara, când cerul e limpede. Noaptea și stelele.

Nu. N-o să cedeze iar. Șase ani evitase astfel de situații. Și nu voia să se lase pradă dorinței, lăsând-o să învingă în lupta cu bunul simț și rațiunea.

Umilită de slăbiciunea ei și rușinată de prostia de care dădea dovadă, la nouăsprezece ani Diana se hotărâse să nu se mai lase vreodată prinsă în mrejele unui bărbat care încă se gândea la altă femeie.

Întreaga poveste o obseda încă. N-avea încredere în bărbații care erau așa de siguri pe magnetismul lor, acei prădători a căror foame transforma lumea într-o junglă. Dar când Cliff o privea, sau când îl auzea intrând în cameră și îl știa dezbrăcându-se, nu își putea înăbuși fiorul din întreg corpul.

—Credeam că negrul e culoarea nopții, zise ea brusc, încercând să aibă o voce cât mai normală.

—Nu, e un albastru atât de întunecat și adânc, încât te poți pierde cu totul în el. Și îndepărtat ca spațiul cosmic, și dens și intens ca marea sub un cer tropical. O culoare rară, pentru ochi.

Vocea lui îi atingea o coardă în adâncurile ființei, copleșindu-i rațiunea și făcându-o să se lupte pentru a-și regăsi controlul de sine.

Fiecare cuvânt era ademenitor, trezindu-i sălbăticia adormită. Spuse, abrupt:

—Sună frumos ce spui, dar n-are mare valoare.

Cliff râse deodată, într-o izbucnire amuzată. Era prima oară când îl auzea râzând și se îngrozi de cât de mare plăcere îi făcea.

—Poate că pentru tine n-are valoare, zise el cu ochii strălucind sub genele negre. Dar oricum ai niște ochi superbi, deși sunt sigur că nu auzi asta prima oară.

—Ei, se poate spune că am mai auzit din când în când zise ea încordată. Cum probabil ai auzit și tu, și Liza și alții. O fi ceva în familia noastră. Mai bine mă întorc să pregătesc cina, zise ea deodată. Aparent nepăsător la pronunțarea numelui fostei lui soții, el spuse calm:

—Vin și eu.

Mâncară împreună, după care el se întoarse în biroul lui să-și pună la punct corespondența. Diana era bucuroasă că asta îi ocupa timpul și nu putea sta cu ea, așa că încercă să citească.

Până la urmă, se lăsă păgubașă și merse la culcare, însă, în frustrarea ei enervată, nu reuși să se adoarmă până ce nu urcă și el. Spunându-și că nu-l dorește, deși corpul ei simțea altceva, Diana stătea întinsă pe pat încercând toate metodele pe care le știa ca să adoarmă, dar nici numărul oilor, nici melodia lentă, nici altceva nu o ajutau, imaginea lui Cliff îi reapărea, fierbinte în fața ochilor, iar vocea lui îi răsuna elar în minte.

Era acel gen de bărbat care trezea într-o femeie cele mai ascunse instincte, o atracție elementară care nu avea nimic în comun cu înfățișarea lui atât de plăcută. Aparent era o atracție sexuală față de un bărbat care îi alunga liniștea pentru care se luptase toată viața.

Acum era cu șase ani mai în vârstă decât atunci când o sedusese David. De data aceasta era hotărâtă să trateze situația cu mai multă maturitate.

Cliff știa fără îndoială. Bărbații simt întotdeauna. Și, probabil, ca toți bărbații, nu s-ar fi dat înapoi de la o aventură. Liza era moartă de un an. Chiar dacă o iubise, era probabil destul de pregătit pentru o distracție.

Dar ea n-avea de gând să fie obiect de distracție, chiar dacă stătea acum în pat ca o idioată și se lupta cu o dorință atât de arzătoare.

Pupă ce hotărâse să ignore bârfele lui Julie și nici să nu lase sexualitatea ostentativă a lui Cliff să o învingă, Diana încercă să se concentreze asupra petrecerii de sâmbătă.

Rose Smith sună și spuse că voia să mai stea cu fata ei încă o săptămână cel puțin, fiindcă noul născut nu se simțea prea bine. O întrebă dacă nu se supără să-i mai țină locul o vreme.

— Nu, nu e nici o problemă, răspuse Diana imediat. Când se întoarse Cliff în seara aceea, îi spuse de telefonul Rosei. Nu-i nevoie neapărat să stai după petrecere, zise el. Eu pot să mă descurc singur. Când se întorc Susan și Kevin? Nu ținea să rămână, dar o durea că el era gata să o expedieze. Acesta era un motiv destul de întemeiat ca să poată pleca mai repede.

Peste trei - patru zile, îi răspuse.

Flacăra rece a privirii lui îi pătrunsese până în inimă și îi aprinse acolo o altă flăcără, mult mai puternică.

Mândria lui masculină voia să testeze barierele dintre ei, gândi ea cu un fior. Știa că hotărâse că nu merită și, deși asta o făcea să răsuflă ușurată, se simțea umilită de respingerea lui.

—Ești drăguță că ai rămas, zise el rece. Diana dădu din umeri.

—Nu-i adevărat, cum m-aș fi simțit dacă aș fi plecat pur și simplu și te-aș fi lăsat fără bucătar? Și în plus, adăugă ea înadins, suntem rude, nu?

Ceva se mișcă în adâncul privirii lui, deși pe chipul lui frumos nu se putea citi nimic.

—Așa e, zise el politicos și calm. Dar ai fi făcut asta pentru orice altă rudă?

—Da, zise ea cu o voce a cărei intonație i se părea chiar și ei iritantă. Dar era hotărâtă să-i țină piept.

—Văd că familia e importantă pentru tine, nu? Asta era o afirmație, nu o întrebare.

—Foarte importantă.

—Și totuși îți petreci viața departe de ea. Diana se încruntă.

—Și asta ce legătură are?

—N-are probabil, răspuse el continuând să o privească. Tatăl tău era văduv când a întâlnit-o pe Susan, nu?

Da, mama a fost paralizată timp de cinci ani înainte de a muri. Și pe Susan tata a întâlnit-o după trei ani, iar ea tocmai divorțase de primul bărbat, zise ea zâmbind. Eu aveam zece ani, iar Liza unsprezece. Amândoi părinții se temeau că n-o să ne înțelegem. Liza strâmba din nas la tot ce făcea tata, dar până la urmă a ajuns să se obișnuiească cu el iar eu m-am atașat mult de Susan. Cum puteam să n-o fac? Mă iubea atât de mult, că nu se putea să nu fie reciproc sentimentul.

—E o persoană foarte iubitoare, zise el. Diana se întrebă la ce se gândea Cliff.

—Dar familia ta?

—Ei, niște părinți obișnuiți, zise el liniștit. Tata a murit când eu aveam douăzeci și patru de ani, iar mama a mai stat câțiva ani și apoi s-a recăsătorit. Și e foarte fericită cu soțul ei. Ne vedem de două ori pe an.

—După ce a murit tatăl tău, nu ți-a fost urât să rămâi aici?

—Ba da, dar e o tradiție de familie, zise el indiferent, ca moștenitorul să preia afacerile tatălui și în plus îmi plac foarte mult locurile.

Nu ți-a părut rău niciodată că ai rămas? spuse ea și apoi își dădu seama că îi pusese o întrebare prea personală și rămăsese mirată că răspunsul lui fusese dat cu atâta sinceritate.

Observă o încordare pe fața lui și se așteptă să o repeadă, însă el răspunse:

—Ba da. Lizei i se părea un loc tare izolat. Câteodată mă întreb dacă lucrurile ar fi fost altfel dacă am fi locuit mai aproape de Hobart. Diana se grăbi să spună

- Degeaba ne punem întrebări acum, dar eu tot nu pot să nu mă gândesc, de ce n-a spus nimic nimănui? Să fi mers la un psihiatru! A făcut să sufere atâția oameni -biata Susan se macină văzând cu ochii fiindcă se consideră vinovată! Dacă nu se lămurește că n-a fost din cauza ei, cred că n-o să-și revină niciodată.

—Știu, zise el cu vocea neschimbată. Dar credeam că Liza ți-a scris ție ceva.

—Nu. Măcar de mi-ar fi scris. Dar tu, zise ea mușcându-și buzele, nu ți-ai dat seama de nimic? Susan spunea că n-au fost semne, dar nu pot să cred că a înnebunit așa, deodată. Trebuie să fi fost niște semne, cât de mici.

El răspunse, netulburat:

—Nu a existat nici un semn că ar vrea să se sinucidă. Absolut nici unul.

Noaptea era prea caldă ca să fie nevoie de foc, însă Diana îl aprinse fiindcă, după doi ani petrecuți pe iaht, pentru că focul era o plăcere prea mare ca să și-o poată refuza. Acum ardea în liniște, în jurul ușiței de la sobă pâlpâind o aură de lumină.

Cliff începu să privească focul, deschizând ușa. Apoi închise ochii gânditor. Pentru prima oară putea să-i vadă fața cu elaritate. Liniile puternice erau accentuate de lumina jucăușă. Din privirea lui scurtă înțelese că nu trebuie să mai pună întrebări. Din nou se retrăsese în spatele baricadei.

—Dacă te trezești devreme mâine, zise fără să deschidă ochii, poate vii să-ți arăt pădurea de kauri din rezervație.

—Cei care se văd din port?

—Da. Nu poți să pleci din Țara de sus fără să-i fi văzut în toată splendoarea lor. Deschise gura să protesteze, însă se răzgândi. O vizită la arborii de kauri nu o va pune în pericol din nou, nu se va mai lăsa pradă iresponsabilității, încet, îi răspunse: Da, bine. La ce oră?

— Șase și jumătate, zise el deschizând ochii și privind-o. Nu te teme, n-am să-ți cer să vorbești prea mult. Și ia-ți haine călduroase și ghetе, zise el pe un ton serios și se ridică în picioare, cu mișcările agile ale unui vânător care știe că prada n-are cum să-i scape.

Diana mai stătu o vreme lângă foc, până ce acesta se stinse, iar căldura scăzu, dar în inima ei rămase o altă căldură, care nu avea nimic de-a face cu focul din sobă, ci cu zâmbetul ironic pe care i-l aruncase el la plecare.

CAPITOLUL 4

Arborii de kauri erau ceva cu totul ieșit din comun, cu trunchiuri cenușii, masive, ridicându-se deasupra tuturor celorlalți copaci ca niște coloane străvechi ale unui templu.

—Am vrut să te aduc aici la ora asta fiindcă, zise Cliff încet, ascultă!

Cel mai frumos tril de pasări care se poate închipui se auzi de undeva, de sus, răsunând cristalin și pur în note elare și combinând cele mai neașteptate tonuri. Diana rămase nemișcată, ascultând cu uimire fermecată păsările care-și continuau imnul de la răsăritul soarelui.

—N-am mai auzit așa ceva. Ce fel de pasări sunt? întrebă ea oftând, în momentul în care trilurile încetară.

—Kokako. O pereche își are cuibul pe undeva pe aici. Deși știa că erau mult deasupra, Diana se uită cu speranță în sus.

—Credeam că au dispărut ca specie.

—Nu chiar, zise el îngândurat. Dar au să dispară curând dacă nu se iau măsuri, zise Cliff. Dar hai să ne apropiem mai tare de arborii de kauri, dar o luăm pe cărarea asta cimentată. A fost făcută de ecologiști ca să nu strice oamenii rădăcinile și trunchiurile.

O luară pe coasta dealului până ajunseră la o vale, unde, în ceața dimineții, se zăreau alte coroane de arbori de kauri. Copacii masivi și înalți alternau cu alții mai mici, cu scoarța portocalie sau roz. O emoție bruscă o săgetă pe Diana. În acel Moment se simțea mai fericită decât fusese vreodată. Nu fi idioată, își zise și se împiedică. Cliff întinse repede o mână și o susținu, atingerea lui trimițându-i fiori în inimă.

Mulțumese, murmură ea, retrăgându-se încet.

Ajunseră pe o platformă, de unde se putea vedea până departe în zare. În valea de la picioarele lor se zăreau pasări mici zburând cu iuțeală după insecte, iar mai departe se vedea un cerc de arbori de kauri, detașați de restul pădurii, ca și cum

oamenii îi plantaseră acolo la începutul veacurilor pentru a avea unde să se închine zeilor. Probabil că așa arăta lumea în zorii existenței, gândi ea.

Pe lângă ciripitul păsărilor și susurul unui râu, undeva în depărtarea cețoasă, singurele sunete pe care le auzea erau propria respirație și bătăile inimii.

Pe Cliff părea că nu-l deranjează să nu vorbească. Privea în vale, cu mâinile sprijinindu-se de bârnele de lemn ale îngrăditurii la care ajunseseră. Diana se forță să nu mai privească acele mâini hotărâte, alungând imaginile pe care i le sugerau, acele mâini mângâindu-i pielea albă...

—Arborii de kauri sunt ceva extraordinar, zise ea liniștită cu vocea ușor tremurândă. Am văzut și copaci mai înalți, mai bătrâni, mai frumoși, dar n-am văzut niciodată arbori mai plini de măreție. Mă fac să-mi dorese să fi fost eu primul om care a pus piciorul în Tasmania acum o mie de ani și să văd locurile astea neatinse de mâna omului.

—Sunt frumoase locurile neexplorate, murmură el reflectând în vocea lui propria ei înfiorare în fața frumuseții. Deși era seducător de periculos să împartă asemenea sentimente cu el, trebuia să fie lucidă. Nu exista nici un viitor pentru această atracție. Mândria, bunul simț, circumstanțele potrivnice, armura de gheață a lui Cliff, toate acestea îi spuneau să își lase deoparte orice simțământ și să-și revină. Experiența cu David o învățase cât contează respectul față de propria persoană. O mică suferință acum prevenea o alta mai mare pe viitor.

Dacă s-ar lăsa pradă instinctelor tumultuoase care se zbăteau să iasă la suprafață, va sfârși cu inima zdrobită, așa că mai bine să taie acum răul de la rădăcină, chiar dacă doare.

Dar, până una alta, își spuse că mai bine se lasă învăluită de magia momentului, în afara timpului, în cele din urmă se uită la ceas și spuse:

—Cred că trebuie să mergem.

În mașină rămaseră amândoi tăcuți. Diana se uită acum la indicatorul pe lângă care trecuse în prima zi, acum reparat și se întrebă dacă ar mai fi continuat drumul dacă ar fi știut ce găsește la. Castelul Spaniol. Nu, bineînțeles că nu. Dar nu era absurdă. S-ar fi întors imediat la Hobart și s-ar fi urcat în primul avion către Insulele Virgine. Nimeni nu caută suferința cu lumânarea.

—Într-o zi, spuse el ca din întâmplare, pe un ton de părinte care permite copilului o bucurie, o să venim să vedem răsăritul. E ceva splendid. Soarele răsare după dealul acela.

—Îmi închipui, însă își învinsese slăbiciunea: nu îl va lăsa să-i frângă inima.

Și totuși, ochii aceia limpezi ca și cerul dimineții o făceau să tremure imperceptibil.

Nu și-l putea imagina pe Cliff într-atât de îndrăgostit încât să se însoare cu o femeie pe care n-o cunoștea decât de o lună. Și totuși se părea că Liza îl cucerise aproape fără nici un efort. Spre rușinea ei, pentru prima oară din adolescență, Diana își dorea să fie mai mult decât plăcută la înfățișare. Fața aceea subțire, ca de băiat, în afara pielii albe și, ochilor, nu prea avea nimic atrăgător și provocator pentru bărbați.

Melancolia îi aduse în suflet o însingurare pe care n-o putea alunga cu argumentele logicii. Nu, ea nu-și clădise niciodată castele spaniole, nu își cheltuisese energia mentală și timpul sperând să obțină imposibilul, dar această atracție fizică era greu de controlat și îi distrugea mijloacele de apărare.

Ei bine, trebuia să rabde până scăpa de pornirile instinctului, își revenise perfect din încercarea lui David Stone de a-i ucide respectul față de sine, și tot așa își va reveni și din orbirea adusă de Cliff.

Următoarele două zile fură ciudat de calme. Primăvara intra în drepturi, iar Diana era ocupată cu pregătirea mesei festive, punându-și toată îndemânarea la lucru. Era singurul lucru pe care-l putea face pentru Cliff. Era o ironie că ea, o femeie pe care o aștepta o carieră de succes, își arăta sentimentele față de un bărbat în felul acesta atât de tradițional.

Cliff plecă de acasă în noaptea de vineri. Diana se culcă devreme, bucuroasă că e singură, deși se întreba, geloasă, pe unde umbla. Probabil la Candice Russell, care, de altfel, sunase de câteva ori și se arătase amabilă, dar distantă față de Diana. O dată îi răspunsese Julie care îi luase mesajul și îi trântise receptorul, cu o strâmbătură grăitoare pentru părerea ei despre Candice. Diana îi tăiasse vorba când o auzise începând să bodogănească despre fetele astea de bani gata care nu fac decât să se uite în oglindă toată ziua, însă în sinea ei îi dădea dreptate. Cel puțin nu era nevoită să suporte prezența lui Candice la masa festivă. Când dăduse ultima oară telefon, îi transmisese lui Cliff că va pleca la Hobart sâmbătă dimineață să se întâlnească acolo cu japonezul care îi cumpăra orhideele.

Diana era enervată că se bucurase să audă asta. O durea faptul că era geloasă, se detesta pentru asemenea sentimente. Și cel mai mult ura singurătatea și disperarea pe care le simțea atunci când și-l închipuia pe Cliff în brațele altei femei. Și se ura pentru faptul că nu își putea stăpâni emoțiile.

Și nu se putea vindeca decât după ce pleca de la Castelul Spaniol, departe de Cliff. Tot ce putea face era să reziste până când venea momentul plecării.

Auzi mașina frânând în fața casei, pe la două dimineața. Răsuflă ușurată. Măcar de acum putea dormi.

Era deja pe punctul de a adormi, când Cliff se opri în fața camerei ei. O strigă încet pe nume. Dacă ar fi dormit, nu l-ar fi auzit.

Înainte de a se întreba dacă e bine ce face, Diana ieșise din pat și deschisese ușa. Și se sperie, fiindcă mâna lui era înfășurată într-un prosop plin de sânge.

—Nu mă pot bandaja singur, zise el liniștit. Am în baie medicamente, poți tu să mă ajuți?

—Da, sigur, zise ea dând din umeri. Cliff se așează pe scaun în colțul sălii de baie și o lăasă să-i scoată prosopul de pe mână. Diana tresări când văzu urmele de zgârieturi și mușcături de pe palmă și dosul palmei, până la încheietura mâinii. Se părea că vena scăpase ca prin minune.

—Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu respirația tăiată, ștergându-i mâna cu dezinfectant.

—Am omorât un jder, n-am avut încotro. Știi, din cauza lor sunt pe cale de dispariție păsările acelea. Diana desfășură un bandaj.

—Cum, cu mâinile? Mai bine las puțin sa se usuce. Și jderul ăla ți-a făcut toate rănilile astea?

Ochii lui argintii o fixară fără să clipească în timp ce ea îi spăla mâinile cu apă oxigenată, care trebuie că-l ustura. Era destul de aproape ca să simtă un vag miros de brandy în răsuflarea lui. Au niște dinți groaznic de ascuțiți. Și dacă sunt provocați se luptă până la ultima suflare. L-am găsit lovit de o mașină, șoferul l-a lăsat în drum fără să se asigure că e mort.

Vocea lui nu se schimbase, însă Diana îl privi. Dezgustul din privirea lui era evident.

—Gata, cred că e de ajuns, zise ea, începând să-i șteargă mâna.

—Avea leziuni interne și două picioare zdrobite. Am crezut că o lovitură cu piatra în cap ajunge, dar jderii sunt foarte rezistenți, zise el cu o oarecare tristețe. Când l-am luat să-l arunc din drum m-a prins de mână și a trebuit să lovesc cu el de asfalt și să-l sugrum până când am reușit să-l omor.

—Oribil, zise Diana scuturându-se. El închise ochii.

—Așa e. Una e o moarte rapidă, fără dureri. Asta a fost ceva brutal și groaznic. Nu erau mușcături prea adânci, dar arătau urât. Diana se încruntă.

—N-ar trebui să faci niște injecții?

—Am o alifie cu antibiotice. Ajunge. Îl unse cu alifia, apoi îl bandajă.

—Cred că totuși trebuie să mergi la doctor mâine dimineață zise ea cu blândețe. Te duc eu cu mașina. El se încruntă.

—Nu-ți face probleme, zise el cu voce înghețată. Fără să se intimideze, Diana ridică din sprâncene.

—Nu-mi fac, dar mușcătura animalelor e periculoasă, Poți să te infectezi. Trebuie să faci ceva.

Cliff zâmbi, un zâmbet plin de farmec. Diana deveni deodată conștientă că e îmbrăcată în cămașă de noapte, pe sub care n-avea decât un furou subțire.

—Bine, zise el în timp ce ea strângea cutiile și sticlulele. Dar trebuie să ne sculăm devreme. Am o grămadă de lucruri de făcut mâine. Diana dădu din cap.

—Bine, atunci ne vedem mâine dimineată. Cliff se ridică, dominând-o cu statura lui.

—Încă un lucru, zise el. Vrei să-mi deschii tu jacheta? Butonierele acestea sunt cam complicate. O clipă, Diana simți că îngheață. Apoi se grăbi să răspundă:

—Da, sigur, zise ea, politicoasă. Ca prin minune, reuși să nu-i tremure mâinile, deși era mult prea aproape de respirația lui fierbinte și de buzele lui provocatoare. Mirosul de brandy se amesteca imperceptibil cu mirosul masculin, dându-i fiori. Îl ajută să-și scoată jacheta și cravata.

—Gata, zise ea cu voce impersonală dându-se înapoi. Noapte bună. Ne vedem mâine dimineată.

—Noapte bună, zise el zâmbind, cu trăsăturile deodată îmblânzite și ochii translucizi. Mulțumesc, Diana, pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Sărutul veni dulce și suav. Diana știa că, dacă n-ar fi luat-o pe nepregătite, n-ar fi reacționat atât de surprinsă, de parcă în viața ei nu mai fusese sărutată. Se cufundase în acea senzație de pierdere de sine, conștientă doar de buzele lui care-i deconectau orice pâlpare a rațiunii. Și dacă n-ar fi fost atât de simplu, sărutul ar fi fost de la început altfel decât tandru și prietenesc. Și fusese întradevăr o surpriză. Acea atingere blândă îi trimisese furnicături în tot corpul.

Simțindu-i abandonul, de femeie în fața bărbatului, buzele lui deveniră buzele prădătoare ale vânătorului de pasiune. Sărutul se transformă într-o izbucnire primitivă, tentantă zdrobind cu furie toate barierele dintre ei și alungând orice urmă de teamă și reținere, acaparând-o fără putință de scăpare. Dură o veșnicie și totuși prea puțin. La sfârșit Diana nu reuși să protesteze, cum ar fi vrut.

— La naiba! spuse el cu o voce care răspunse parcă propriilor ei gânduri. La naiba! De când te-am văzut am încercat să mă feresc de asta...

Fața lui era încă aplecată asupra ei, iar Diana îi vedea numai ochii de un albastru acum tulburat parcă de o furtună neîmblânzită, întâlnindu-se cu uraganul din sufletul ei, încercă să se îndepărteze.

Dar el, văzând-o că se trage înapoi, murmură „Nu, nu...” iar gura lui se apropie din nou de buzele ei răvășind-o cu un sărut atât de adânc și intim încât o făcu să își piardă orice urmă de voință.

În mintea ei, o voce striga: „Nu se poate, asta nu se poate!” însă ultima zbatere încetă în ardoarea infinită a căldurii venite din ființa lui. Foamea trezită în trupul lui își trimitea vraja irezistibilă asupra ei. Brațele Dianei îl cuprinseseră de umeri. Ea se arcui, cu o agilitate seducătoare de pisică, incitându-l cu mișcări abia perceptibile ale corpului și dând frâu liber acelor tendințe cu care se luptase prea multă vreme.

—Fir-ar să fie! murmură el, cu voce răgușită și tremurătoare, vizibil emoționată. Se întrebase cum era Cliff atunci când își dădea la o parte armura ce-i ținea sentimentele în frâu; acum știa. Era nestăvilit, cerând mereu mai mult fără nici o reținere. Voia să obțină capitularea ei. Iar ea se cutremura, vibrând lipită de corpul lui, încordându-se fierbinte atunci când buzele lui descoperiră acea zonă ascunsă de după ureche, dându-i un frison adânc, în timp ce el îi săruta gâtul și obrazul. Era atâta bărbăție, puternică și arogantă în dorința lui, și totuși o atingea cu o tandrețe infinită. Mâna lui îi atinse pieptul și ea tresări, însă reacția ei fu suprimată de un val de căldură ce venea acum din partea de jos a abdomenului. Când degetele lui îi strânseseră cu hotărâre sânul, Diana spuse ceva cu voce iritată. Și, imediat, el o împinse cu putere, făcând-o să-și piardă echilibrul. Scoase un țipăt, apucându-se de clanță la timp, fiindcă fusese gata să se prăbușească. Respira grăbit, dureros, cu o mână la piept.

Ochii lui ca o lamă de oțel o priviră ucigător, iar fața i se strâmbă într-un dezgust total. Și atunci se întoarse, sprijinindu-se cu mâinile de chiuvetă, cu capul plecat, chinuindu-se să-și vină în fire.

—Ieși afară... ieși afară, zise el ca din depărtare, făcând o pauză apăsată între cuvinte. Diana îi citea hotărârea de pe chip în oglindă. Și privi umerii tensionați și cu o mână la gură, se întoarse brusc și ieși în grabă.

Urma cea mai lungă noapte pe care o petrecuse vreodată. Umilirea îi rodea sufletul în timp ce amintiri fragmentate îi împânzeau mintea.

În cele din urmă, aproape de ivirea zorilor se hotărâ că nu-l va lăsa pe Cliff să-i facă una ca asta. Știa prea bine că și el se simțea atras de ea doar el făcuse prima mișcare. Nu fusese vina ei că se răzgândise și o respinsese cu atâta cruzime. Rușinea nu trebuia să fie a ei. Mâine va sta cu capul sus, fără nici o părere de rău.

Era ușor să ia hotărârea de a-și păstra mândria, Mai greu era să dea ochii cu el la micul dejun, prefăcându-se că nu-i pasă de ce s-a întâmplat. Și momentul nu întârzie să apară. Așezat pe scaunul din fața ei, Cliff spuse calm:

—Îmi pare rău că m-am purtat atât de brutal azi noapte. Diana dădu din umeri, fiindcă se temea să nu o trădeze vocea. El se încruntă și urmă, cu răceală:

—Mi-am pierdut capul. Dacă n-aș fi avut forța să pun punct, am fi sfârșit împreună, în pat. Probabil că existau mai multe feluri în care i-ar fi putut spune că n-are nevoie de scuze, însă nu putea scoate nici un sunet.

—Și, continuă el îngândurat, presupun că nici ție nu-ți surâde deloc ideea. În cele din urmă, reuși să vorbească.

—Nu, răspunse ea cu voce îndepărtată. De l-ar fi auzit spunând că vrea să fie doar prieteni... Dar nu, el n-o făcu.

Era un bărbat cu experiență, îndeajuns de conștient ca să-și dea seama că odată ce doi oameni s-au sărutat au fost atinși de flacăra pasiunii și nu mai exista cale de întoarcere. Acum fiecare era mult prea conștient de prezența celuilalt într-un mod pe care nu-l mai puteau ignora.

—Când se termină petrecerea, zise el deodată, poți să pleci dacă vrei.

—Da, spuse Diana încercând să găsească o cale prin care să anuleze efectul glacial al răspunsului monosilabic, dar nereușind. El așteptă o vreme, politicos, apoi zise:

— Eu mă descurc și singur.

—Rose. El ridică din sprâncene. Cu o voce care ar fi înghețat și apa clocotită, spuse:

— Nu-i nevoie să o chem până nu se simte ea în stare să se întoarcă. Cel puțin menajera era un subiect neutru.

— A mai dat vreun telefon?

—Da. acum câteva minute Fata ei se simte bine - și copilul de altfel dar oricum vrea să mai stea o vreme, până când va fi sigură că nu mai e nevoie de ea.

—Bineînțeles, să stea. Mâna cum îți mai este? Niciodată nu mai încercaseră până acum să-și ascundă cu atâta disperare sentimentele. În ciuda emoției care-i strângea inima ca într-un clește. Diana nu-și clintea nici un mușchi al feței.

—Bine. Am sunat un doctor și o să treacă pe aici cu mașina spitalului.

—Foarte bine spuse ea mușcând din pâinea prăjită, încercând să-și concentreze atenția asupra treburilor care o așteptau.

—Ai tot ce-ți trebuie? Întrebă el.

—Da. mă descurc.

Toată ziua se derula în umbra eșecului din noaptea trecută, zgândărindu-i Dianei gândurile. Din fericire, avu mult de lucru cu pregătirile mesei din acea seară și nu avea timp să cântărească prea mult ce se întâmplase.

Julie o ajută. În dimineața aceea veni să șteargă praful, să aranjeze casa pentru oaspeți și să calce imensa față de masă. Împreună, cele două o întinseră peste fața de masa protectoare, apoi aranjă pe ea flori, iar Julie plecă să calce și cele treizeci de șervețele.

—Bine se trăia pe vremea când au fost făcute astea zise ea când se întoarse. Se uită cu evidentă mulțumire la masa împodobită.

—Hei, dar arată excelent. Ai ochi bun pentru decorații. Diana adusese un buchet de liliac alb, lalele galbene și asparagus, pasându-le în mijlocul camerei de jur împrejur punând garofițe. Așezase lumânări albe în sfeșnice de sticlă gălbuie care dădeau mesei o înfățișare de lux și intimitate. Apoi așază farfuriile de porțelan, albe cu auriu și verde cu un desen ce părea făcut exact pentru acea încăpere. Ceea ce probabil, era chiar adevărat.

—Te-ai descurcat mai bine decât Rose Smith, îi Spuse Julie aranjând șervețelele. Ea e pricepută, dar n-are imaginație. Bine, atunci eu am plecat. Vin la șase, dar să nu mă lași singură în bucătărie toată seara. Mă tem să nu încerc mâncărurile.

—Nu te teme, mă strecor la bucătărie de câte ori pot. Oricum, sunt sigură că tu nu vei avea probleme. Julie se îmbujora, acceptând complimentul fără comentarii.

—Și cine mai vine în afară de brazilieni?

—Doctorul local, un pastor și cineva din comisia de comerț.

—A, lume bună. Și tu cum poți fi așa de calmă? Rose ar fi înnebunită la ora asta. De fapt tu ai gătit pentru o grămadă de persoane sus-puse, așa că probabil e floare la ureche pentru tine. Diana zâmbi.

—Să nu crezi că n-am emoții. Doar că nu las să se vadă, zise ea, mințind.

Julie râse.

—Dacă mâncarea e bună măcar pe jumătate pe cât e masa de frumoasă, brazilienii n-au să știe ce-i cu ei.

Diana terminase cu pregătirile, casa strălucea de curățenie, era parfumată de mirosul florilor, iar grădina era și ea în așteptare, etalându-și splendoarea. Vorbise cu băieții care urmau să servească la masă și se convinsese că știe ce au de făcut.

Acum totul era în ordine, așa că merse în bucătărie și își făcu un ceai, luptându-se să nu se lase iar cuprinsă de amintirea nopții trecute. Își consultă lista.

Somonul afumat era pus la rece, tonul aştepta să fie tăiat, mielul şi căprioara erau gata, ca şi supa şi budinca.

Tot ce avea de făcut era să-şi bea ceaiul, să facă un duş, să se odihnească jumătate de oră, şi să se îmbrace. Ar fi pentru prima oară când pregătea mâncarea şi era şi gazdă în acelaşi timp şi, până ieri, cam avuse într-adevăr emoţii. Noaptea trecută, gândi ea cu sarcasm, îi alungase orice teamă.

Şase ore mai târziu, când oaspeţii se retraseră, se simţea epuizată, dar triumfătoare. Fusesse una din acele seri pe care musafirii şi le amintese cu cea mai mare plăcere. Mâncarea fusese grozavă, iar compania dintre cele mai plăcute. Julie muncise cu entuziasm în bucătărie, iar băieţii de liceu se comportaseră impecabil, cu excepţia unor şuşoteli în culise. Diana primise atâtea complimente, încât acum era foarte fericită.

Trecuse de miezul nopţii când ultimul musafir părăsi casa. Diana se întoarse către Cliff Acesta era îmbrăcat în alb şi negru.

—Mă duc la bucătărie să... începu ea.

—Nu, i-o tăie el privind-o cu ochii micşoraţi. Mergi şi culcă-te.

Strânse din dinţi, dar se conformă. Toată seara se străduise să pară în largul ei, pentru ca nimeni să nu-şi facă cine ştie ce idei despre relaţia dintre ei. Conştientă însă mereu de prezenţa lui, simţise chiar anumite vibraţii dinspre el atunci când oaspeţii sud-americiani îi sărutară mâna cu multă curtoazie.

—Bine, zise ea şi începu să urce scara.

—Diana, şopti el din spatele ei. Întoarse capul. Ochii lui arzători o priveau şi dorinţa îi renăscu în inimă.

—Da?

—Mulţumesc. Înfăţişarea lui era aceea a unui înger căzut, plin de mândrie şi aroganţă. Reuşi să zâmbescă.

—Pentru nimic. Mă bucur că am putut fi de ajutor, zise ea cu inima bătând mai repede. Concentrată, păşi strâmb pe următoarea treaptă şi se clătină iar el se grăbi să o prindă în braţele lui puternice.

—Văd că abia te mai ţii pe picioare, zise el şi o luă în braţe urcând cu ea scara. Intră în camera ei.

—Cliff zise ea cu vocea gătuită. Lasă-mă jos. O lăsă din braţe, pe pat apoi se aplecă şi îi scoase pantofii din picioare.

—Pot şi singură, spuse ea încet.

—Sigur că poţi. Degetele lungi începură să-i frece picioarele amorţite.

—Ai muşchii încordaţi de atâta stat în picioare, mai zise el.

Dianeii îi veni să toarcă, simțindu-se alintată ca o pisică, însă nu putea ignora privirea lui absorbită, fierbinte.

—Dacă fac o baie, îmi revin, zise ea încercând să fie convingătoare.

„Ridică-te! își comandă. Ridică-te și spune-i să plece!”

Însă oasele ei se topiseră și n-o mai ascultau. Stătea întinsă ca o sclavă ascultătoare, pradă pasiunii lui, în timp ce masajul lui expert, erotic, urca în sus spre coapse. Neputincioasă, privi spre părul lui cu reflexe aurii, care se cerea parcă mângâiat de degetele Minervei. Trupul ei se trezea la viață, cu insistență. Tremurând, cu voce șoptită, îl rugă:

—Cliff, pleacă, lasă-mă singură.

—Chiar asta vrei? întrebă el, tot în șoptă. O aținti cu privirea ca de cristal, posesiv, sălbatic.

Posesivitatea lui plutise în aer toată seara. A, nu pe față, probabil că nimeni altcineva nu observase, dar ea îi simțise atenția nevăzută chiar și atunci când nu se uita la ea. Își umezi buzele deodată uscate.

—Cliff... te rog, eu...

—De atâtea ori mi-am închipuit cum ai să rostești vorbele astea, zise el pe un ton care încerca să-i ascundă emoția și se ridică. Însă privirea lui strălucind de pasiune rămase deasupra corpului ei, urmărindu-i conturul oval al feței, și cum stătea învinsă ca un sacrificiu primordial adus virilității lui. Cliff își scoase cravata.

—De atâtea ori... murmură el îngenunchind lângă ea și sărutând-o. Cuvintele ei se topiră pe buzele ei.

—Și încă în câte feluri, mai spuse el. Rugător, poruncitor, cu speranță, cu blândețe, iar eu întotdeauna îți răspund, da, da, da, cum, să nu, Diana, draga mea Diana cu ochii adânci în care îmi pierd sufletul și cu buzele atât de roșii și pielea atât de albă încât mâinile mele par barbare pe lângă frumusețea ta. Vreau să fii a mea, naiadă vicleană și subțire, cu trup de zăpadă! Mă vrăjești cu tăria ta de spirit, cu onestitatea ta și cu sentimentele tale atât de pasionate...

Cu acea dorință primordială, care-i alunga orice inhibare și reținere, Diana îi opri vorbele cu buzele.

Când sărutul luă sfârșit el era deja lângă ea, pe pat, cu un picior peste picioarele ei, înlănțuiți într-o singură bătaie de inimă controlul pe care și-l impuseseră în acea dimineață dipărând ca prin farmec, așa cum dispăruse și ceața de pe dealuri, în lumina soarelui.

—Diana... zise el dezbrăcând-o de rochia neagră până ce pieptul rămase descoperit. Era uimită că îl lăsase. Dar aburii dorinței o învăluiră și nu încercă

să-și ascundă sânii, iar el îi luă în palmele moi. Diana închise ochii, însă îi simțea privirea încinsă. Când deschise din nou ochii, el o privea încă cu aceea ardoare înfometată a unui bărbat care e pe cale să ajungă la capătul curcubeului, la castelul lui spaniol, idealul său de neatins.

Cliff se aplecă și îi sărută sânii, spunându-i cu vocea lui acum tandră cât de frumoși erau pentru el. Atingerea buzelor lui era incredibil de dulce și mistuitoare, încât se înfioră de plăcere. Îl privi înfierbântată, prinzându-i cămașa cu mâinile și încercând să-l îndepărteze. Însă el zâmbi.

— Nu, zise el sărutându-i vârfurile sânilor. Diana se arcui, încordată. Mâna lui alunecă spre pielea sensibilă a coapselor, trăgându-i ciorapii de mătase în jos. Diana înțelese că mergeau prea departe, că ar trebui să-l oprească, dar vraja buzelor lui îi distrugea orice împotrivire, orice voință de a rezista.

Mâna lui se întoarse la coapsele ei fierbinți, mângâind-o ritmic. Săgeți de plăcere o străpunseră și îi murmură numele. Cliff râse.

— Da, spuse el amuzat. Știam eu că îți place. Era conștientă că deși el își pierdea controlul, dorința lui era ținută încă în frâu de forța voinței. Însă era prea târziu acum să i se împotrivescă. Diana oftă de frustrare, în timp ce gura lui îi răvășea pieptul, mângâindu-i pielea moale, coborând apoi pe abdomen, pe curbura lină a stomacului.

Mâna lui continua să exploreze, căutând zona cea mai intensă de plăcere. Aproape că i se opri inima și scoase un geamăt. Nu mai conta acum nimic în afară de valurile de senzații amețitoare care o purtau din ce în ce mai sus într-un loc unde nu mai fusese niciodată. Răvășită de extaz, cu trupul convulsivat, simțea plăcerea cu atâta intensitate încât ceva fundamental și absolut în ea se trezea la viață.

Se lipi mai tare de el, ca într-o letargie. El o sărută din nou și se îndepărtă.

— Ne vedem mâine, zise el, ridicându-se. Sprijinită într-un cot, Diana spuse cu voce ezitantă:

— Cliff? El își luase jacheta. Fără să-i mai arunce vreo privire, mai spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă. Nu acum, ești prea obosită, iar mâine sunt plecat până târziu. Rămâne pe mâine seară.

Ceva rece și amenințător, ceva ca un avertisment luă în vocea lui locul căldurii dinainte. Diana își mușcă buzele, privindu-i profilul dur.

— Bine. Rămâne așa.

În timp ce se pregătea de culcare, încercă să-și dea seama ce o făcea să nu se simtă în largul ei. Nu era doar faptul că îl lăsase să o atingă într-un fel atât de intim, era altceva care îi distrugea fragila țesătură a stăpânirii de sine.

Se uită spre patul atât de sugestiv răvășit. Cliff ar fi putut să o aibă fără să-1 fi oprit nimic. Se pierduse cu totul în vraja sexualității lui, a măiestriei lui tandre. Faptul că se abținuse înseamnă oare că el voia mai mult decât o tăvălire în fân? Sau poate o disprețuia pentru că nu opusese rezistență? Intră în pat, încă puțin amețită de prezența lui, și se așeză cu mâinile sub cap, privind danteluțele de deasupra. Nu credea în dragoste la prima vedere. Da, dorință sexuală la prima vedere, asta se putea. Asta se întâmplase. Ca și în cazul lui David. Dragostea era altceva, dacă episodul cu David n-o învățase nimic altceva, cel puțin asta o învățase.

Era oare dragoste dorul acesta sălbatic, nevoia de a dăru și de a privi, de a fi cu Cliff, chiar dacă el nu o iubea?

Chiar dacă ar fi fost, n-avea nici un viitor. Dintr-un motiv sau altul și în primul rând din cauza Lizei. Cliff nu voia să mai lase vreo femeie să se apropie de el. Diana nu-1 condamna. Doar și ea își trăsesse obloanele după dezamăgirea cu David. Era o ironie crudă că, în ciuda acelor ani în care se păzise de a mai fi sedusă, cădea din nou pradă slăbiciunii. Nici nu observase când i se strecurase dragostea în suflet -dacă asta era - nevăzută, tăcută, un spion în inima ei, și îi subminase pereții edificiului de siguranță.

Oare se întâmplase în serile în care vorbiseră despre totul și nimic, și ea se străduise să-și reprime dorința crezând că pot rămâne doar prieteni?

Se întoarse pe burtă. Era prea târau acum să-și mai facă muștrări de conștiință pentru capitularea din acea noapte. Se întâmplase și gata. Acum trebuia să găsească o cale să o accepte.

Se gândi multă vreme la acele clipe în brațele lui, clipe sălbatice, apoi reuși să adoarmă adânc, nemaitrezindu-se decât târziu. Cliff se îndreptă spre ușa din spate când Diana coborî scările. Deschise gura să spună bună dimineața, când se auzi soneria.

— Eu sunt! veni glasul lui Julie. Diana ramase nemișcată, cu ochii țintă la chipul neclintit al lui Cliff.

—Ne vedem diseară, îi zise el. Teama i se amestecă în suflet cu speranța născută în timpul nopții, în visele ei, probabil, atunci când conștiința i se relaxa, făcând loc dorințelor și aspirațiilor.

—Bine, spuse ea încet. Deși știa că pe fața ei și în vocea ei nu se ghicea nici cea mai mică emoție. Julie, care tocmai intrase, o privea cu interes aproape avid.

Așa că Diana nu se arătă surprinsă atunci când, la o ceașcă de ceai, Julie o întrebă ca din întâmplare.

—Mi se pare mie sau tu și Cliff vă înțelegeți mai bine?

—Ne-am înțeles întotdeauna bine, răspunse Diana calmă.

Julie o privi cu scepticism:

—Ei, da! Și eu care credeam că la început era cam pe muchie de cuțit relația dintre voi.

—Nu chiar. Pur și simplu nu ne cunoșteam. Julie nu se strâmbă, dar ceva pe fața ei spunea exact ce credea ea despre o asemenea explicație.

—Dacă ar fi fost cumnatul meu, eu nu m-aș putea uita la el fără să mă gândesc la ce i-a făcut surorii mele, zise ea tăios.

Diana îngheță. Asta era vina ei, se gândi. Dacă nu voia să audă bârfe pe seama ei, trebuia să pună lucrurile la punct de la început.

—Cred că asta nu e treaba noastră, zise ea cu blândețe. Julie răspunse zâmbind.

—Tot ce zic e să fii atentă. Știu că e un tip grozav, dar nu-i prea de încredere.

Speranța abia înfiripată în inima Diane începu să se fi clatine. Întoarse privirea, dar Julie continuă:

— A lăsat-o pe sora ta singură aici și a plecat în week-end cu iubita lui. A fost chiar week-end-ul când s-a sinucis Liza. Diana își simți gura useată. Se împletici, stupefiată.

—Ce... ce-a făcut? Julie părea deopotrivă supărată și mândră de ce știa:

—A, n-a dat el nimic pe față - îi dă mâna la banii și la puterea lui - dar știu că și-a petrecut week-end-ul cu Candice Russell!

—Candice?

—Da, capra aceea încălțată. Erau încurcați bine când a apărut Liza la orizont, și sunt sigură de asta fiindcă am auzit-o vorbind cu o prietenă de-a ei, chiar în casa asta, că ar face orice să le distrugă căsătoria. Și se vede că până la urmă a reușit. În week-end-ul acela au fost împreună la casa părinților ei de la Lake Rotoiti.

Diana simți că i se face rău, dar spuse, încă sperând:

—Poate că erau și părinții ei acolo.

—Poate, dar când a sunat Rose Smith acolo ca să-i spună de moartea Lizei a răspuns Candice pe jumătate adormită, cu voce obosită și languroasă, apoi l-a dat imediat pe el la telefon. Cam dubios, nu? Diana răspunse, cu voce neutră:

—Și tu de unde ai aflat? Înroșindu-se, Julie privi spre ea:

—Eu eram aici. Venisem ceva mai devreme să văd dacă pot ajuta cu ceva. Aranjasem să merg cu niște prieteni la plajă și voiam să dau telefon să le spun că nu mai pot să vin și când am ridicat receptorul Rose tocmai îl cerea pe Cliff la telefon. N-am putut să închid receptorul, fiindcă s-ar fi auzit că sunt și eu pe fir. Dar pot să pun gâtul jos că erau amândoi în pat. Și sigur știa și Liza despre asta

și cred că de aceea s-a și omorât. În mare, spunea probabil adevărul. Deși mai plauzibil era că ascultase intenționat convorbirea.

—Înțeleg, zise ea cu voce albă. Dar dacă ai ajuns la concluzia că din cauza asta s-a sinucis Liza, de ce n-ai spus la anchetă?

—Ei, râse Julie, doar nu sunt idioată. N-aveam nici o dovadă. Iar Cliff are multe relații și e un om prea important. Dacă deschideam gura era vai de pielea mea.

Ar fi pierdut orice șansă să-și mai deschidă propria afacere agricolă, pe care soțul ei ținea neapărat să o vadă pornită. Diana se gândi că în viața ei nu o enervase cineva atât de mult cum o enerva Julie în momentul ăsta.

—Și de ce-mi spui mie toate astea tocmai acum? întrebă ea, ca din depărtare.

—Cred că e bine să știi. În ziua aceea când am găsit-o plângând în mașină, zicea: „Nu mi-a mai rămas nimic, absolut nimic. Nu-mi mai rămâne decât să mor”. M-a îngrijorat, dar a doua zi mi s-a părut că-și revenise, așa că n-am luat nici o măsură. Sorbi din cafea, apoi spuse cu voce joasă:

—Mă tot întreb dacă aș fi putut face într-adevăr ceva. Dar a doua zi mi s-a părut foarte normală, râdea chiar și zicea că se distrează grozav.

Probabil că așa era. De ce să fi așteptat de la Julie s-o ajute pe sora ei cu ceva? Și așa, probabil că tot n-ar fi contat. Doar, până la urmă, tot noi răspundem de propriile noastre acțiuni.

—Da, mă rog, zise ea.

—Dar, vezi, nu mi-ar place să fiu în pielea Candicei Russell, sau a lui Cliff. Deși, n-ai cum să știi. Adică, sora ta și Cliff nu se înțelegeau prea bine. Nici măcar nu dormeau în aceeași cameră. Fără să răspundă, Diana își lua ceașca și merse să o spele.

—Iartă-mă, cred că nu trebuia să-ți spun, zise Julie oarecum îngrijorată. John îmi tot spunea să-mi țin gura, că pot să dau de bucluc. Dar tu ești așa de drăguță, nu ca neghioaba aia de Candice, care nu-și mai încapă în piele. Și am ținut și la sora ta. Nu-ți face probleme, zise Diana spălând ceașca.

Nu știa pe cine disprețuia acum mai mult, pe Cliff fiindcă avusese legături ascunse, sau pe ea, fiindcă se lăsase vrăjită de farmecele lui. Tot ce voia acum era să fugă cât mai departe de locurile acelea.

Julie regreta că vorbise. Restul dimineții o evită pe Diana, iar când veni amiaza, în loc să rămână să mai stea de vorbă vreo jumătate de oră, cum avea obiceiul, îi strigă din ușă, fără altă vorbă.

—La revedere, Diana! Ceea ce pe Diana n-o deranja câtuși de puțin. Pregătind masa de prânz cu mișcări mecanice, se întreba ce are de făcut.

Deci Cliff avusese o iubită. Și poate încă o mai avea, cine știe? Candice Russell îl considera în mod clar mai mult decât un simplu prieten. Diana își dădu seama, îngrozită, că reacția ei de acum nu era decât o gelozie josnică. Nici măcar nu se gândise la Liza.

Dar curând, foarte curând, amintirea dureroasă a surorii ei îi reveni în minte și se așeză, cu mâinile încleștate.

Oare Liza se omorâse într-adevăr din cauza legăturii lui Cliff cu Candice Russell?

CAPITOLUL 5

Ștergându-și ochii, Diana se ridică de pe scaun. Măcar acum aflase unele lucruri și poate îl va putea privi pe Cliff cu alți ochi.

Își zări chipul în sticla ferestrei: ochii de culoarea mării în furtună și gura roșie se strâmbară într-o grimasă. Poate nu era vina lui, gândi ea și puse mâncarea deoparte nefiind în stare să bage nimic în gură.

Curând, Julie se întoarse cu un teanc de scrisori pe care i le puse Dianei în față.

—Fii atentă, zise ea pe un ton care nu prevestea nimic bun, e una și pentru tine.

—O citesc în birou, zise Diana cu hotărâre, ieșind din bucătărie, înghețată.

Scrisul aplecat și puțin dezordonat al Lizei îi sări în ochi. Plicul era învechit și șifonat, cu multe ștampile, de parcă umblase câteva luni de zile pe drumuri.

Liza îl trimisese pe iaht, iar de acolo fusese trimis înapoi:

ADRESĂ NECUNOSEUTĂ. SE RESTITUIE EXPEDITORULUI.

Buzele îi tremurau, iar mâinile nu reușeau să deschidă plicul. Închise ochii, îi venea mult prea greu să citească, însă își dădu seama, după dată, că Liza îi trimisese scrisoarea chiar înainte de a muri. Se prăbuși pe un scaun, privind îngrozită la scrisoare. O cuprinsese o panică ciudată. Oare chiar voia să afle răspunsul la întrebările care o măcinau? Poate dacă ardea scrisoarea, nu va trebui să afle cât de implicat era Cliff în moartea Lizei. Poate ar fi fost mai ușor să accepte o minciună decât să privească adevărul în față. Era o lașitate, dar o lașitate ademenitoare, aproape irezistibilă.

Strângând din dinți, începu să citească ultima scrisoare a surorii sale moarte. Doar o pagină scrisese, cu două zile înainte de a muri.

„Dragă Diana, îți scriu doar câteva rânduri. Diana, mă simt îngrozitor”.

„Îngrozitor” era subliniat de trei ori.

Ochii Dianei se umplură de lacrimi, iar în gât i se așeză un nod dureros. Își șterse ochii cu mâneca și înghiți, forțându-se să se concentreze asupra scrisorii.

„Trebuia să-mi dau seama de la început că basmele nu există decât în cărțile pentru copii, dar chiar am crezut că totul poate să fie minunat. E nedrept."

Și „nedrept" era subliniat de trei ori.

„Totul e zadarnic, n-am nici o ieșire. De ce să fiu pedepsită pentru tot restul vieții când de fapt nu am nici o vină? Sau poate el are dreptate și răul e în mine. Nimic nu mai merge de atunci. De fapt, n-are importanță. Am ajuns la capătul răbdării. De ce nu ești cu mine, Diana? Mi-e dor de tine, mi-e atât de dor de tine."

Semnătura abia de se înțelegea, însă recunoștea numele surorii ei.

Diana puse jos scrisoarea, surprinsă că mâna nu-i mai tremura. Își scoase batista și își suflă nasul, apoi trase adânc aer în piept. Privi multă vreme pe fereastră, la pajiștea frumos îngrijită. Trista scrisoare o făcea să se simtă într-o stare de confuzie totală.

Deși se cunoșteau de puțină vreme, în ciuda tuturor lucrurilor ce se întâmplaseră, îl iubea pe Cliff. Nu se putea să nu fie dragoste. Doar dragostea putea să o împingă să-și sacrifice liniștea sufletească, doar din dragoste fusese gata să ardă scrisoarea și să trăiască o viață în incertitudine.

—Doamne, murmură ea, așezându-se din nou. Întotdeauna disprețuise femeile care iubeau bărbații nedemni de ele. Dar pe David nu-l iubise, nu. Aceea fusese atracție sexuală. Iar Cliff putea, foarte bine să-i merite, de fapt, dragostea.

Oare și sora ei îl iubise pe Cliff cu așa o disperare prostească, lăsând sentimentele să o transforme? Diana cea îndrăgostită era atât de îndepărtată de Diana Parker cea stăpână pe propria viață. Dragostea îi strivise orice urmă de mândrie. Oare la fel se, întâmplase și cu Liza? Oare singura soluție pentru sora ei în această privință fusese moartea?

Împături scrisoarea și o băgă în buzunar, apoi urcă în fugă scările și o ascunse în sertarul cu batiste și eșarfe. O durea capul. Orele de până la întoarcerea lui Cliff păreau infinite.

Și când se va întoarce el, ce va fi? o luă în zeflema o voce din adânc. Ce-ai să faci dacă ai să-ți dai seama că într-adevăr el a fost cel care a împins-o la sinucidere? Ai să-l părăsești? Oare dragostea asta blestemată are vreo limită? Cum ar fi putut să iubească o ființă care o rănise pe sora ei atât de tare, încât aceasta nu mai putuse face față durerii și se omorâse? Doamne, ce să fac? Nu știu ce să fac! Fragmente din scrisoare i se perindau în fața ochilor. De ce fusese Liza atât de evazivă? Ce voise să spună?

După-amiaza se târî mai departe, cu o încetineală insuportabilă. Fiecare minut îi sporea încordarea, încât ajunsese aproape de limită la sosirea lui Cliff. Chiar și

Dolly simți ceva. În loc să se așeze pe taburetul ei, se așeză pe jos, privind-o pe Diana cu ochii mari.

Deși Cliff nu zâmbi când intră pe ușă, se uită cu blândețe și duioșie spre Diana, mai ales că o văzu așa de încordată. Trebuia să nu-i ia în seamă tandrețea din privire. Cîna e aproape gata, zise încet. Nu încercă să o atingă, însă în ochii lui ghicea o flăcără ascunsă.

—Mulțumese. În timpul mesei de seară, devenise din nou bărbatul de gheață, inaccesibil în spatele barierelor suficienței de sine. Părea imposibil să poți crede că acest bărbat atât de stăpîn pe sine și-ar fi pierdut vreodată cumpătul.

Îl întrebă cum îi fusese ziua.

—Destul de bună. Argentinienii s-au simțit bine și s-au arătat interesați de o nouă specie de vite. Au fost încântați de programul de colaborare, zise el cu o voce îndepărtată și formală. Apoi, mai îmblînzindu-se, începu să-i povestească un incident amuzant din acea zi.

Diana încercă să se arate interesată. Conversația era politicoasă, distantă. Ajunseseră să vorbească despre un film, apoi despre o emisiune de televiziune, și așa terminară în cele din urmă de mâncat.

Acum, zise el după ce lăsară bucătăria curată și se așezară pe sofa, în fața focului, spune-mi ce te frămîntă. Nu-l privi în ochi. Focul trosnea și arunca scânteii.

—Știu că n-ar fi trebuit să te las singură în dimineața asta, continuă el, cu vocea înghețată. Hai, spune, ce s-a întîmplat? N-avea cum să-i spună ce avea în suflet într-un mod delicat.

—De ce s-a sinucis Liza? zise ea sacadat. Tăcerea lui o făcu să întoarcă privirea în direcție opusă. Chipul lui era încordat, dar și resemnat oarecum.

—Știam că ai să mă întrebi asta mai devreme sau mai târziu, zise el cu o voce albă. Dar am sperat ca mai întîi să ajungem ceva mai apropiați. Știu că am fost egoist, dar așa sunt eu.

—Trebuie să știu, zise ea șoptit, implorându-l să înțeleagă.

—De ce? Fiindcă n-ai încredere în mine? o privi el tăios. De fapt, pot să înțeleg asemenea sentimente, deși să fiu al naibii dacă îmi place ce gîndești despre mine! Foarte bine, am să-ți spun. Liza s-a sinucis pentru că se pare că în mintea ei exista o motivație bine întemeiată. Deși nu știu dacă ar fi vrut ca tu să afli de ea. Cu ochii mari, Diana dădu din cap. Dezamăgirea o cuprinsese ca într-un clește. Se scutură.

—Nu pot să cred așa ceva, zise, încrîncenată.

—Și atunci de ce nu ți-a spus chiar ea? întrebă el liniștit, ținînd-o cu privirea.

—Ce se întâmpla cu ea?Nu-și mai putea ține în frâu nervii încordați de atâtea evenimente petrecute în acea zi.

—Dar spune-mi odată! strigă ea, scuturându-se de furie și de disperare, cu pumnii încleștați. Trebuie să știi! De ce mă chinui așa?

El nu încercă să se apere, o privi doar cu o față netulburată, rece, fără să clipească. Diana își prinse cu mâinile poala rochiei, nemaisuportând tensiunea creată și de prezența lui atât de vie, și de așteptarea ei.

—Da, știu, zise el închizând ochii. E, de fapt, foarte simplu. Umilitor, dar simplu, continuă el privind-o din nou. Liza nu putea face dragoste cu mine. Probabil că suferea cumplit pentru asta. Și eu sufeream, mai ales când am înțeles că, oricâtă răbdare aș fi avut, n-avea să se schimbe niciodată situația.

Diana rămase înmărmurită. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Mânia lui ieșise în cele din urmă la suprafață, iar ochii lui păreau cuprinși de lavă.

—Ce spui? îngăimă ea proteste.La orice s-ar fi așteptat, dar nu la asta.

—Ai auzit foarte bine ce-am spus. Nu voia să se culce cu mine.

—Dar... de ce?

—Cine știe? zise el strângând din pumni. Nu mi-a spus, nu voia să discute deloc despre asta cu nimeni. Nu știu dacă avea și alte motive decât ca să mă țină, în mod sadic, la distanță. La început, am crezut că e virgină, dar nu era, nu?

Diana clătină încet din cap. Liza nu mai era virgină de la șaisprezece ani. Aventurile ei fuseseră trecătoare, însă în mod sigur implicaseră relații sexuale.

—Mă bucur că n-ai mințit.El își mai potolise furia și îi vorbea din nou cu acea detașare sarcastică, ceea ce Diane i îi făcea pielea de găină, își auzea bătăile inimii în timpane. Gura i se uscaseră; nu putea vorbi, nu putea decât să clatine din cap ca și cum gestul nega adevărul spuselor sale.El zise, fără să se uite la ea, pe un ton cinic și calm:

—M-am confruntat cu lacrimi și promisiuni, teamă și provocări de adolescență și cu zidul pe care-l ridica întotdeauna refuzul ei. Să-ți spun cum mi-am dat seama că nu mai era virgină?

—N-are importanță, mormăi ea. Ignorându-i remarca, el zise printre dinți:

La vreo două luni după ce ne-am căsătorit am auzit o conversație. Un bărbat pe care nu-l cunoșteam foarte bine îi spunea altuia ce bucată bună - da, poți să te strâmbi, însă astea i-au fost cuvintele - era soția mea. Se culcase cu ea de la prima lor întâlnire, iar ea i-a transformat visele în realitate. Era invidios pe mine, deși credea că n-o să reușese s-o împiedic să viziteze și alte paturi. Numai că s-a exprimat mai de-a dreptul.

—Îmi pare rău, spuse Diana și se întinse să-i atingă obrazul, în timp ce în ochii ei negri se citea compasiunea, iar buzele îi tremurau. El îi îndepărtă imediat mâna, ca și cum atingerea ei l-ar fi otrăvit.

—N-am nevoie de mila ta, spuse aspru. N-am nevoie de nimic de la tine.

Diana nu-și putu reține o tresărire, însă întrebă nehotărâtă:

—I-ai spus?

—O, da. Ca să mă exprim la fel de direct ca bărbatul acela, i-am spus că dacă se dăruia altora atât de ușor, atunci putea s-o facă și cu mine.

—Și ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Diana cu o voce scăzută, prea îngrozită de imaginile pe care i le provocaseră vorbele lui ca să-și mai dea seama că n-avea dreptul să se intereseze.

—A plâns, răspunse el nepăsător, la fel cum plângea de fiecare dată când mă refuza. Iar eu am descoperit că oricât de mult o doream, nu eram în stare să violiez o femeie. Chiar dacă femeia era nevasta mea. Cu atât mai mult cu cât era nevasta mea.

—Nu i-ai propus să apeleze la un ajutor specializat? Ochii lui străluciră îngândurați pe sub pleoape; zâmbetul nu mai semăna decât cu o strâmbătură a buzelor.

—Aproape că făcea crize de isterie numai la gândul ăsta. I-am sugerat terapie, am încercat s-o ademenesc în patul meu, am cerșit, am implorat, m-am purtat blând și inofensiv, chiar ea mi-a spus asta, însă n-a mers nimic. Se jura că mă iubește, mi-a mărturisit că mă dorea, și cu toate acestea nu putea să mă lase s-o ating, ba mai mult, nu voia să facă nimic în privința asta! Așa că eu am tras concluzia că se măritase cu mine pentru contul meu din bancă.

—Nu s-ar fi măritat cu tine dacă nu te-ar fi dorit. Vocea Diane era absolut hotărâtă.

—N-ai fost primul bărbat bogat care a cerut-o în căsătorie, să știi. Tu ai fost special.

—La început și eu am crezut la fel. Se lăsă pe spate, închizând ochii.

—Mai târziu, mi-am dat seama că dacă ar fi ținut la mine ar fi acceptat cel puțin să fie ajutată de un specialist.

Diana își mușcă buzele. Chiar dacă o parte din ea îi dădea dreptate știa că nu l-ar fi ajutat să i-o spună.

—Am crezut că poate a fost violată, urmă el, însă ea a zis că n-a fost. Pur și simplu când trebuia să o facă, refuza. Până la urmă, n-am reușit decât să-mi spun că situația îi provoacă o plăcere obsesivă, ceea ce însemna să mă țină în starea

aceea în care mă avea la degetul cel mic, în care încercam să o vrăjesc, să-i fac curte, însă fără să fac gestul dezgustător, primitiv și murdar de a mă culca cu ea. Diana scoase un sunet de protest, însă amărăciunea din vorbele lui avea un sâmbure de adevăr care o împiedică să spună ceva.

—Până la urmă, zise el absent, m-am săturat să o flatez. Nu o uram, nici n-o iubeam, pur și simplu eram sătul de dezastrul în care se transformase căsnicia noastră. Apoi a fost și mai rău. Pentru că în momentul în care ea și-a dat seama că nu putea să mă mai chinuie, a început să se arate provocatoare într-un mod viclean și copilăresc, de parcă o satisfăcea cu ceva să mă vadă cerșind.

Diana se luptă cu senzația de rău care o cuprinsese. Murmură nesigură:

—Nu-mi vine să cred.Însă îi venea. Își amintea de fățarniciile Lizei, chiar și în situații grave.

—Și asta, urmă el cu dezgust, m-a enervat și mai tare. Se întâmpla de fiecare dată când ne certam. Adică cel puțin când mă certam eu. Ea nu o făcea niciodată. Plângea, apoi încerca să mă binedispună. Pe cuvântul meu, uneori nu mai știa ce să facă. Și era o invitație deloc subtilă în atitudinea ei, ca și cum singurul mod pe care-l cunoștea de a îndrepta lucrurile era să stârnească în mine o dorință pe care știa că n-avea de gând s-o îndeplinească.Diana fu nevoită să înghită în sec înainte de a răspunde.

—Asta-i nebunie.

—E Liza pe care o cunosc eu, zise el necruțător. Vrei să spui că nici una din caracteristicile astea nu-ți sunt familiare?Tăcerea Diane îl lămură.

—Ura certurile de orice fel, spuse ea șovăind, ca pe o scuză.,

—Știu.El își desfăcu încet degetele, apoi răsuflă adânc.

—Însă nu e singurul lucru pe care-l ura.

Dacă Liza voise să-l chinuie, trebuia să fie mulțumită acum, oriunde se afla, pentru că el arăta ca un suflet în agonie. Liniile de pe fața lui se adânciseră îngrozitor, îi dădeau o asemenea expresie de suferință, încât Diana se simți cutremurată.

Însă Liza nu avusese intenția să-l chinuie. Diana ar fi putut pune mâna în foc. Deci trebuia să existe altă explicație pentru purtarea ei.

El vorbi cu o voce inexpressivă:

—Până la urmă, i-am spus că nu mai vreau să am de-a face cu ea. De-asta s-a sinucis. Pentru că i-am spus că m-am săturat de ea. Și pentru că...

—Și pentru că, urmă Diana când el se întrerupse, aveai o relație cu Candice Russell. El întoarse capul,privindu-i figura palidă însă hotărâtă. O măsură cu ochii micșorați, întâlnindu-i expresia înfuriată.

—Cine ți-a spus asta? o întreabă amenințător. Diana simți cum i se strânge stomacul de teamă. Ridică bărbia, înfruntându-i privirea.

—N-are importanță. El ridică din umeri.

—Liza nu știa nimic de Candice, spuse el.

—De ce crezi asta?

—Pentru că atunci când m-am dus la Rotoiti n-aveam intenția să mă culc cu Candice. Părinții ei mi-au oferit casa de lângă lac. Până să ajungă acolo habar n-aveam de prezența ei.

—Poate că ea i-a spus Lizei. El clătină din cap.

—Nu. Nu e proastă. Eu n-am încurajat-o cu nimic, n-ar fi câștigat nimic spunându-i Lizei.

În mod evident se gândise la această posibilitate. Privind lucrurile dintr-o perspectivă logică, avea probabil dreptate. Candice Russell nu era genul de persoană care să lase ceva la întâmplare, s-ar fi asigurat că îl sedusese pe Cliff înainte de a-i spune Lizei ceva. Diana încercă să vorbească obiectiv.

—Presupun că pot înțelege de ce tu ... tu...

—M-am culcat cu ea? Ești foarte generoasă, observă el încet. Spune-mi.

Ea realizează prea târziu pe ce teren alunecos pășise.

—Nu e treaba mea de fapt, zise încercând să abandoneze subiectul.

—Ba eu cred că până la ora asta te-ai amestecat destul ca să fie și treaba ta, spuse el zâmbind într-un fel care-i facu pielea de găină. Ajută-mă cu înțelepciunea ta. Ea își pierduse glasul. Înghițând în sec spuse ironică:

—Presupun că din cauză că erai înfometat. Zece luni e mult pentru un bărbat să stea singur.

—Nu uita să pui la socoteală luna dinainte de căsătorie. Unsprezece luni. Spune-mi, tu te-ai putea abține unsprezece luni? Sau ești și tu ca sora ta, o mică viperă provocatoare gata să toarne lacrimi și scuze?

Diana se obișnuise atât de mult cu atitudinea lui Cliff încât uitase de sentimentele care se ascundeau în spatele acesteia. Era o greșeală.

Nu putea să-l lase să-i ghicească teama. El avea instinctul unui vânător și plăcerea de a se juca. Demnă, ea răspunse:

—Nu era vorba de mine.

—Ei bine, eu am schimbat subiectul, zise el măsurând-o cercetător. Cu câți bărbați te-ai culcat Diana? La fel de mulți ca sora ta? Ea clătină instinctiv din cap, apoi, când o învălui un sentiment de vinovăție, lăsă bărbia în piept.

—Deci... câți?

Se juca, vocea lui răsunând calmă, iar ochii argintii având o opacitate asemănătoare mării înaintea răsăritului.

—Vezi-ți de treaba ta, spuse hotărâtă, fixându-l cu privirea pentru că se simțea mai în siguranță astfel, chiar dacă ochii lui o înghețau.

—Am la fel de mult dreptul să știu, așa cum ai avut tu în privința relației mele cu Candice, spuse el pe un ton sarcastic. Ai idee ce efect are un refuz absolut? Frumoasa ta soră m-a castrat când am încheiat-o cu ea nu o mai doream deloc nici pe ea și nici altă femeie. Și a existat Candice, care mă dorea.

Își coborî privirea la paharul pe care-l ținea în mâini și dintr-o dată îl aruncă spre șemineu cu putere. Acolo se sparse într-o explozie, cioburile de cristal amestecându-se cu picăturile de lichid de culoarea chihlimbarului.

Îngrozită, Diana scoase un țipăt, însă el n-o luă în seamă. Numai că n-am putut s-o fac nici cu Candice, urmă el. Deci practic n-am fost infidel surorii tale. Numai că asta nu contează, nu? Pentru că intenția tot a existat.

Uitând de paharul spart, Diana îl privea fix, cu ochii mari, înțelegând ce spusese. Zâmbetul lui era calm, necruțător și expresiv, la fel de expresiv ca și privirea pe care i-o aruncă, coborând de la linia delicată a gurii la formele sânilor apoi spre mijloc, urmărind conturul coapselor și al formelor pe care le mângâiasse în seara trecută, până la picioarele încrucișate elegant. Peste tot unde se oprea privirea lui, ea simțea furnicături. El zise încet:

—Deci nu e nevoie să te temi din cauza mea, Diana. Nu ți-am dovedit-o aseară? Pot să te ating așa... Degetul lui îi urmări conturul sprâncenei, apoi se opri o clipă în dreptul bărbiei și al gâtului, lăsându-i pielea înfierbântată.

—Și mai pot să te ating așa, însă n-o să se întâmple nimic. El îi mângâie sânii, până în momentul în care îi simți întărindu-se. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet batjocoritor.

—Da, îți place, spuse cu o voce scăzută, însă nu trebuie să-ți, faci griji. Pot să te ating, zise și cu o mișcare neașteptată care îi provocă un țipăt o trase lângă el fără să se întâmple nimic care să-ți clatine prețiosul echilibru. Ea tresări, iar el murmură aproape de buzele ei:

—Nu, nu e nevoie să te ferești. Partea aceea neascultătoare a corpului meu reacționează la stimuli, însă când vine momentul decisiv refuză să funcționeze. Diana rămase încremenită, iar el o sărută, strivindu-i buzele sub ale sale, îndepărtându-i-le pentru a-i explora cerul gurii cu limba. Ea simți un fior care o cuprindea, ca o furtună, violent ca un fulger. Ceva ciudat îi strângea stomacul și o căldură moleșitoare i se răspândise în membre.

De asta se temuse, de acest abandon, de această intensitate. De la întâmplarea cu David Stone, Diana își construise toate acțiunile cu rațiune, care era mai importantă decât orice altceva din viața ei. O salvase de la nenumărate greșeli.

Acum, prea târziu, realiza că însemna foarte puțin, întotdeauna se îndoise de propria capacitate de pasiune și se temuse să se lase în voia ei.

După povestea aceea nefericită se închisese în ea însăși, și nimeni nu mai reușise s-o scoată de după zidul acela al deziluziei, însă, încercând să-l înțeleagă pe Cliff, se concentrase atât de mult asupra lui, ascultând fiecare cuvânt, urmărind un înțeles în spatele oricărei expresii, oricărei schimbări de intonație, cercetând toate motivele posibile, încât rămăsese fără apărare în fața lui. Când el ridică privirea zâmbi spre expresia ei nedumerită.

—Ai un gust care sugerează viața, îi spuse pe un ton scăzut. Cald, dulce și feminin, însă nu lăsa sărutul ăsta să te păcălească pentru că, deși te-aș putea săruta până când ne ieșim amândoi din minți, deși pot să te ating foarte senzual, să-ți mângâi sânii și să uit de mine pentru câteva minute, adevărul e că nu sunt în stare să fac mai mult. Sunt impotent, deci ești la adăpost de inițiativele mele vulgare. Ea își pierdu respirația când îl văzu adâncindu-și zâmbetul.

—N-o să-ți depărtez picioarele și n-o să te seduc, zise el răgușit, n-o să te îmbrățișez în acea senzație unică pe care ne-a lăsat-o Dumnezeu, n-o să te întind pe jos, pentru că nu pot să te am și să uit pentru câteva momente superbe că viața e scurtă și nesuferită. Nu valorez două parale ca amant, Diana.

O mână puternică și brună îi desfăcu bluza dintr-o mișcare și toți nasturii rupeți căzură pe podea, iar el rămase contemplându-i formele. Ea simți că-i vine sângele în obraji. Zâmbetul lui era ironic.

—Văd că te-ai îmbujorat.

Diana se răsuci disperată, vrând să pună capăt tuturor acestor lucruri. El însă o trase jos pe covor, imobilizând-o în timp ce se zbătea. Chiar așa încurcată în mânecile bluzei cum era, ar fi putut să se elibereze, însă inima ei o trăda, și când buzele lui îi atinseră sânul se abandona imediat. Senzația nu semăna cu nimic din ce cunoscuse ea până atunci, era ca urletul unei mulțimi în extaz, ca pulsul universului, mai uimitor ca viața însăși. Degetele care se strecuraseră în părul lui mătăsos încercară să-i tragă capul la o parte, apoi renunțară și îl apropiară mai mult, trăgându-l la piept cu o tandrețe involuntară.

—Nu trebuie să-ți fie teamă, zise el. Pot să-ți ridic fusta în felul ăsta, să te sărut aici, și aici, însă orice aș face, nu pot să te am.

Măinile lui îndepărtară rapid și ultima barieră dintre corpurile lor.

—Totuși pot să te satisfac, urmă el cu vocea răgușită de emoție. Asta-i ușor. Ți-a plăcut ce-am făcut aseară, nu-i așa? Habar n-ai ce efect a avut asupra mea să-ți aud vocea gemând de plăcere și să știu că eu eram cauza. Diana spuse nehotărâtă:

—Cliff, eu...

—Ssst!Vocea lui părea îndurerată; întoarse capul, odihnindu-și-l la pieptul ei. Diana se cutremură. O dorință sălbatică o învăluisese pe neașteptate. Voia mai mult decât orice să-i ușureze chinul; totuși, știa destule despre impotență ca să înțeleagă că era puțin probabil să-l poată ajuta. El avea nevoie de terapie, nu de încercările amatoare ale unei femei al cărei singur atu era că-l iubea.

Nu putea să lase lucrurile să mai continue.

—Scoate-ți hainele, mormăi.El începuse s-o mângâie în lungul coapselor. La auzul cuvintelor ei, ridică privirea. Ochii lui erau calmi, aproape nepăsători.

—N-o să meargă, zise într-o doară. Ea ridică bărbia.

—Nu mă interesează asta. Eu nu mai am nici o haină pe mine, nu văd de ce tu ai rămâne îmbrăcat.Spre mirarea ei, ochii lui străluciră amuzați.

—Foarte bine, atunci; zise grav. Tu vrei asta, tu s-o faci.

Când fu nevoită să-i scoată cămașa, ea deveni timidă. Ținându-și capul plecat, se luptă cu nasturii care refuzau s-o asculte până când îi descheie pe toți.

Nu-și dăduse seama niciodată că mirosul era atât de important. Nu i se mai întâmplase, însă când îi scoase cămașa realizează că parfumul ușor sărat care îi plăcuse atât de mult era chiar mirosul corpului lui masculin. Simți că i se uscaseră gura. Pe după un strat moale de păr, mușchii pieptului lui se contractau, făcând dovada unor îndelungi exerciții fizice. Era minunat, forța masculină personificată.Încet, mâna ei se întinse, atingându-l. El se cutremură.Ea îl privi atentă, îmbujorată și cercetătoare.Da, spuse el răgușit. Atinge-mă, Diana, îmi place.Îmi place să-ți simt mâinile pe corpul meu, buzele, și limba...

Cu părul lung căzându-i elegant ca o cascadă pe pieptul lui, ea îl împinse lângă canapea încât să-i poată copia acțiunile, luând cunoștință de gustul lui Cliff. Bătăile inimii lui se întetiră până când singurul zgomot din încăpere era respirația lui, iar ea îi simți mâna atingându-i locul cel mai intim, mișcându-se cu precizie și stârnindu-i senzații inimaginabile. Pielea lui deveni fierbinte, prinzând o culoare asemănătoare aramei încinse. Întreaga încăpere părea încremenită. Când Diana atinge pielea bărbatului pe care-l iubea simțea fiori în tot corpul. Se mișca nerăbdătoare, frecându-și coapsa de piciorul lui.

Și dintr-o dată dorința deveni imperioasă, o nevoie care nu mai putea fi refuzată. Îl săruta înfierbântată, în timp ce cu o mână îi descoperea organul masculin. El

mârâi, însă nu făcu nici o mișcare, deși ea îl simțea contractându-și fiecare mușchi. Ezită, și o privire scurtă pe sub gene o lămură că el n-avea de gând s-o ajute deloc.

Și știa că el o dorea la fel de mult cum îl dorea ea. Îl împinse între pernele canapelei, trecându-și mâinile peste pieptul lui, cu ochii încețoșați, întreaga ei ființă fiind prinsă în acea mișcare.

Fără să știe exact cum se întâmplase, îl simți strecurându-se în ea. El mormăi ceva ce ea nu înțelese, cu ochii aruncând flăcări. Figura lui era încordată, cu o expresie a unui bărbat în agonie. O pătrundea în forță, trezindu-i senzații sălbătice, până când, condusă de instincte nebănuite, ea se răsuci ajungând deasupra lui. Încet, ezitând la început, apoi tot mai sigură pe Ea, impuse un ritm. Senzațiile se adânceau, cuprinzând-o într-un puls fierbinte, tot mai sus, până când strigă, lăsându-se pradă extazului, și simți corpul lui arcuindu-se sub ea, iar mâinile înfigându-i-se în coapse, în agonia momentului nici nu observă strânsoarea violentă. Cutremurându-se, se prăbuși peste el, cu mintea goală de orice gânduri în afară de o satisfacție deplină, cu corpul moale și pierdut.

Flăcările se stinseră. Sub obrazul ei, bătăile inimii lui Cliff își reluară ritmul normal. Răcoarea nopții începu să se facă simțită, adăugându-se la gândul înghețat care îi apăruse în minte.

Mai fusese păcălită, își spuse întunecată, însă acesta era cel mai subtil mod de seducție pe care-l întâlnise. „Nu trebuie să-ți faci griji... sunt impotent". Iar ea îl crezuse. Oare fuseseră toate minciuni, inclusiv frigiditatea Lizei?

Tremurând, încercă să se elibereze. Brațele lui o strânseseră imediat.

—Mulțumesc, spuse el răgușit. Incapabilă să-l privească, ea murmură:

—Mi-e frig. Și se ridică în picioare, îmbrăcându-și hainele în spatele canapelei. Își ținea capul întors, însă după sunetele pe care le auzea bănuia că și el se îmbrăca la rândul lui și probabil triumfa la gândul că o atrăsese în pat atât de ușor, își spuse ea înfuriată. Ce mai putea face acum? Să fugă, îi comandă rațiunea. Însă când se îndreptă spre ușă, o opri o mână care îi atinse umărul. Cliff o obligă să se întoarcă, printr-un gest blând însă hotărât. Diana privea în pământ. El își pusese pantalonii însă nu îmbrăcase și cămașa. Imaginea umerilor lui puternici o impresionară. Simți că își pierduse răsuflarea. Nu mai suferise niciodată o asemenea dorință, această nevoie de a uita orice și de a se lăsa în voia plăcerii pe care putea el să i-o dea.

—Cliff.... începu ea nesigură. El o întrerupse cu un calm care o enervă:

—Tu folosești de obicei vreo metodă contraceptivă?

—Nu.

El înjură de unul singur.

—Trebuie să stăm de vorbă, zise.

— Nu acum te rog.Ea încercă să ascundă nuanța de disperare a tonului improvizând la repezeală:

—Sunt... sunt epuizată.Îi simți privirea inspectându-i figura.

—Bine, aprobă el, fără să-și ascundă resentimentul. Măine dimineață.

Era o promisiune, nu o propunere. Fără nici un cuvânt, ea înclină din cap și se refugie în întunericul camerei sale.Așteptă până când pendula din sufragerie bătu ora trei apoi luându-și bagajul se strecură prin holul întunecat până afară unde se duse în garaj. Nu lătra nici un câine nici atunci și nici când străbătu cu mașina străzile pusti,i până la Hobart.Când ajunse acasă tocmai răsărea soarele, iar mama vitregă vorbea la telefon.

—Aha,spuse aceasta arătându-se nedumerită si acoperind receptorul cu palma. E Cliff. Vrea să-ți vorbească, dragă.Diana spuse obosită:

—Eu nu vreau să discut cu el. Mirarea lui Susan se accentua.

—De ce, dragă?

—Pur și simplu.Ochii lui Susan îi cercetară figura. Diana știa ce era de văzut: paloare, cearcăne, semne de oboseală pe care nu le putea ascunde.

—Bine, zise mama ei vitregă repede. O să-i spun că ai ajuns bine.Diana își așeză bagajul pe podea și o ascultă pe Susan cum îi vorbea lui Cliff pe un ton afectuos.

—Da, e aici. Nu, Kevin e deja la lucru. Dezgustător, nu-i așa? Foarte bine...

Lăsându-și bagajul rezemat de perete, Diana urcă încet scările spre camera ei. Când Susan a bătut la ușă, ea stătea la fereastră cu scrisoarea Lizei în mână. I-o întinse acesteia spunând pe un ton inexpressiv:

—A ajuns ieri.Când dădu cu ochii de serisul Lizei, Susan păli și se prăbuși într-un scaun. O privi pe Diana de parcă ar fi văzut o fantomă.

—Ce spune? șopti.

—Mai bine o citești.Ea respira calmă, adânc, în timp ce Susan citea. Când drăguța ei mamă vitregă înjură, cuvintele dezgustătoare sunară cu atât mai îngrozitor cu cât fuseseră șoptite, încât Diana tresări șocată.

—Susan!

—O, doamne, aș vrea să-1 pot ucide cu mâinile mele, zise aceasta privind înghețată spre un punct din spatele Dianei.

—Ce-a făcut? întrebă Diana.Cum Susan nu răspunse, repetă întrebarea:

—Susan, ce-a făcut Cliff?

—Cliff?Acum Susan o privi fix, furia transformându-i-se în mirare.

—Despre ce vorbești? Cliff n-a făcut ni. Tatăl ei. Și dintr-o dată totul, fragilitatea, dezechilibrul Lizei, incapacitatea ei de a avea o relație sexuală cu Cliff, până și atitudinea copilăroasă, se amestecau într-un înțeles oribil în mintea îngrozită a Dianei.

—Tatăl ei? șopti simțind că-i vine rău. În ochii celeilalte apăruseră lacrimi.

—De asta am divorțat de el. Se petrecea deja de un an când am descoperit eu.

—O, doamne!

—Da, biata mea Liza. Era doar un copil, și el... el ... Susan începu să plângă.

—Propriul ei... ei... tată? întrebă Diana bâlbâindu-se, vorbind numai pentru a împrăști tăcerea care devenise insuportabilă. Măinile Susanei învârteau în neștire o batistă.

—Da. Propriul ei tată. Diana se duse lângă ea, îngenunchind în dreptul fotoliului și luându-i mâinile în ale ei.

—O, Susan! ce coșmar pentru tine și pentru Liza. Biata Liza! Susan începu să plângă din nou. Diana o îmbrățișa, o strânse la piept, privind aiurea prin încăperea mobilată.

—Ea a spus că e în regulă, zise într-un târziu mama ei vitregă, cu vocea gătită de tristețe. Părea liniștită, iar eu m-am înșelat amarnic în tot acest timp. Biata mea fetiță... Rămaseră mai multă vreme îngândurate, două femei unite de o tristețe adâncă, până când Diana spuse, alegându-și cu grijă cuvintele:

—Va trebui să-i zici lui Cliff. Are dreptul să știe. Simți tresărirea involuntară a lui Susan chiar înainte de a o auzi vorbind:

—O, n-aș putea. N-aș putea. Ar da vina pe mine.

—De ce-ar da vina pe tine? Cealaltă își duse batista la ochi.

—Trebuia să-mi fi dat seama la timp. Dacă aș fi fost o mamă mai bună...

—Nu mai spune asemenea prostii! Privindu-și mama vitregă adânc în ochi, Diana o scutură ușor de umeri.

—Ai fost tot ceea ce și-ar fi dorit un copil. Nu ești responsabilă pentru ce-a făcut nenorocitul acela. Ai mai rămas căsătorită după ce ai aflat? Figura lui Susan reflectă o repulsie profundă.

—Nu! O, nu! M-am dus la poliție. A petrecut câțiva ani în închisoare... a murit acolo, însă eu am divorțat cu mult timp înainte.

—Atunci de ce-ar vrea cineva să te acuze? Mama ei vitregă clătină din cap.

—Dacă m-aș fi îngrijit să primească ajutorul unui specialist... începu ea. Însă când era ea mică nu exista așa ceva, și oricum, doctorul la care m-am dus mi-a spus că îi trecuse șocul. Apoi mai târziu, când am auzit mai multe despre incest

și efectele sale devastatoare, i-am sugerat să vadă un doctor, însă ea mi-a râs în nas. A spus că se simțea bine, că n-avea nevoie de psihiatru.

Diana își abandonează propriile rezerve. Era inutil să fie acuzată Susan; făcuse tot posibilul pentru fiica ei: Sacrificând fără remușcări memoria Lizei, zise deodată:

—Avea douăzeci și șase de ani, era destul de matură să-și controleze propria viață. Chiar dacă nu se simțea în stare să-i mărturisească lui Cliff, ar fi trebuit să apeleze la un specialist și să-și rezolve problema înainte de a se căsători cu el. Știu că sunt aspră, însă ea... pentru că nu putea să facă nimic l-a transformat și pe Cliff într-o victimă a tatălui ei. Îi ești datoare cu adevărul pe care nu-l știe.

Susan își mușcă buzele, însă înclină din cap.

—Da, spuse ascultătoare. Ai dreptate, bineînțeles. Diana privi cu subînțeles spre telefon.

—O, dar...Indecisă, Susan ezită, apoi întrebă disperată:

—Pot să beau mai întâi o ceașcă de ceai?

—Ți-o aduc eu.Diana o îmbrățișa în treacăt.

—N-a fost vina ta, spuse. Dacă e cineva de vină, atunci acela e bărbatul care i-a făcut rău. Doar știi că ea n-ar fi vrut să te învinuiești singură!

—Am dezamăgit-o. Diana o eliberă.

—Ba nu, zise în timp ce se îndreptau amândouă spre bucătărie.

Când sfârși de băut ceaiul, Susan arată în mod evident că n-avea să fie în stare să-i spună nimic lui Cliff. O apucase una dintre migrenele ei, și Diane nu-i rămase decât s-o ducă în cameră, în pat și s-o învelească, apoi să o țină de mână până când aceasta se cufundă într-un somn adânc. La trezire migrena avea să-i dispară, și deși avea să se simtă slăbită, urma să fie în stare să înfrunte lucrurile. Însă probabil nu și să-i spună lui Cliff, gândi Diana îndreptându-se spre terasa din spatele casei. Pretutindeni strălucirea primăverii se făcea simțită, la roua bobocilor de violete până la florile uriașe de lângă bazin și zorelele albe,galbene și albastre.

Se simți incapabilă să se bucure de priveliștea grădinii lui Susan. Atât de multe se întâmplaseră, atâtea evenimente tulburătoare, încât gândurile și sentimentele ei se amestecau haotic.

Însă n-avea importanță, de fapt; atitudinea lui Cliff când îi povestise despre căsătoria lui arătase clar că încă nu reușise s-o uite pe soția pe care o iubise și o urâse în același timp. Și până când n-o făcea, nu avea nimic de oferit, în afară de sexualitatea care la rândul ei avea ceva mecanic.

Din punct de vedere fizic, el era tot ceea ce și-ar fi dorit o femeie la un bărbat: tandru și puternic în același timp, controlat și sălbatic, pasionat, însă acum Diana

se întreba dacă nu cumva fusese folosită ca oricare altă femeie. Liza. Totul se sfârșea la Liza. Cliff trebuia să își uite mariajul scurt și nefericit înainte de a mai avea vreo relație cu altă femeie. Prins în trecut, era ținut prizonier împotriva voinței lui de amintiri.

Diana se simți învăluită de o melancolie înghețată. Tremurând, rămase cu mâinile încrucișate la piept și cu ochii privind în gol grădina, până când își dădu seama treptat că nu mai era singură.

CAPITOLUL 6

Nu fu însă șocată să observe silueta înaltă a lui Cliff stând nemișcat în spatele ușii de sticlă. Întrebă netulburată:

—Cum ai ajuns aici?

—Am zburat. Vocea lui nu exprima decât o neutralitate politicoasă. Păși pe tereasă.

—De ce toată drama asta? Nu trebuia să fugi așa. Diana nu era pregătită să răspundă. Aruncând o privire scurtă spre fereastra camerei lui Susan, unde erau trase perdelele, își adună curajul și zise nepăsătoare:

—Știu de ce Liza nu voia să se culce cu tine.

—De ce? Buzele ei tremurau. Uitându-se în neștire la trandafirii colorați, inspiră adânc parfumul lor și cu o voce lipsită de intonație îi povesti totul. Liniștea se stabilise, insuportabilă, între ei, până când el înjură și lovi cu pumnul în balustradă cu o asemenea forță încât o făcu să tresară. El nu părea să-și mai dea seama de nimic în jur, și îl făcea în toate felurile pe bărbatul care abuzase de Liza exprimându-și întreg repertoriul de înjurături.

Într-un târziu se opri. Zumzăitul îndepărtat al mașinilor se stinse într-o tăcere adâncă. Dorindu-și să-l poată ajuta, luptându-se cu propria tristețe, Diana își dădu seama că Liza, cu viața ei nefericită și ratată, cu moartea ei însingurată, avea să fie pentru totdeauna o barieră între ei. Chiar dacă se întâmpla imposibilul și Cliff începea s-o iubească, Diana știa că n-avea nici o șansă încercând să-și construiască fericirea pe memoria surorii ei. Spuse obosită:

—Îmi pare rău.

—Cum ai aflat? Cu o voce monotonă, ea îi spuse de scrisoare și de reacția lui Susan.

—Înțeleg, zise el. Susan cum se simte?

—Zdrobită. El întrebă cu un glas îndurerat:

—De ce nu mi-a spus Liza nimic? Pentru Dumnezeu, doar nu credea că o să dau vina pe ea!

—Nu știu.Ea ezită, apoi spuse:

—Cred că înțeleg de ce s-a purtat așa, totuși. Liza a vrut întotdeauna ca totul să pară perfect. Ura dezordinea de orice gen. Acum înțeleg de ce. Bărbații cu care s-a culcat nu însemnau nimic pentru ea. Dar tu... tu însemnai totul. Te-a iubit. Și ea... Cuvintele se pierdură aiurea. Înghiți în sec și încercă să-și recupereze glasul.

—Și ea și-a iubit tatăl.

—Vrei să sugerezi că într-un fel m-a asociat cu ce i-a făcut...? Nu! Nu cred așa ceva!Repulsia îi înăspri vocea.

—Nu, nu asta. Doar că dragostea și durerea, iubirea și degradarea erau atât de amestecate în mintea ei, încât nu le mai putea separa.

—Te înșeli, se răsti el,însă vorbele ei avuseseră efect. Nu știa ce-ar mai fi putut să spună acum pentru a alunga expresia de dezgust de pe figura lui. Până la urmă el spuse cu greutate:

—Îmi pare rău, probabil că ai dreptate. Se potrivește. Pare atât de evident acum, însă la vremea aceea nu mi-a dat prin cap. Nici când eram aproape disperat să aflu ce nu era în regulă. Când i-am zis că nu mă mai interesa a fost probabil ultima picătură și ea nu s-a putut gândi la altceva decât să înghită pastilele alea nenorocite.Inima Diane fu cuprinsă de compasiune. Spuse la repezeală, pentru că era prea dureros să mai gândească:

—Dar mai era ceva la mijloc, nu? Julie mi-a spus că a găsit-o plângând în mașină cu câteva zile înainte de a se sinucide. Tocmai fusese la un doctor.

—Care i-a spus că nu poate avea copii, zise Cliff cu o voce pierdută.

—Ai fi oprit o mulțime de bârfe dacă ai fi zis asta la anchetă, spuse ea cu amărăciune. Susan ar fi fost în stare să înfrunte adevărul. Ba chiar ar fi reușit să înțeleagă, în loc să se învinuiască degeaba.

—Era treaba Lizei, nu a lumii. El tăcu, apoi adăugă:

—Susan știa.Înțelegând în cele din urmă, Diana respiră adânc. În tot acest timp ea se gândise că Susan era disperată pentru că nu știa de ce fiica ei își luase viața. Și în tot acest timp mama ei vitregă se acuzase că nu-și dăduse seama că Liza avea nevoie de ajutor.

Și, poate, pentru că nu împiedicase abuzul cu mulți ani în urmă.

Diana aruncă o privire spre Cliff. Figura acestuia era impietrită, și dintr-o dată părea îmbătrânită cu mult, având liniile adâncite în dreptul gurii și ochilor. Foarte încet, ea spuse:

—Liza te-a iubit, Cliff. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

—Din nefericire nu m-a iubit destul încât să accepte ajutorul de care știa că era singura modalitate să salveze căsnicia noastră, nu-i așa?

Întrebarea nu avea răspuns. Diana simțea că își pierde treptat stăpânirea de sine, însă rămânea calmă, pentru că era singura soluție.

—Noi n-am fost la fel, eu și Liza, însă am ținut una la alta. Totuși eu eram întotdeauna cea care aveam grijă de ea. Ea era... nu mă pot gândi la nici un cuvânt potrivit în afară de fragilă, și nici asta nu sună corect. Cred că se simțea lipsită de apărare. Nu ești tu de vină, și nici Susan, și nici Liza. O, aș vrea să-l pot ucide pe tatăl ei!

—N-ai avea cum, zise el printre dinți. Diana simți că-i îngheață sângele în vine. Pentru o clipă știu că avea în fața ochilor un bărbat capabil de crimă. Dacă tatăl Lizei ar mai fi trăit, Cliff l-ar fi ucis la fel de rapid și fără remușcări ca pe un câine turbat.

—Până una-alta, zise el pe un ton inexpressiv, avem altă problemă urgentă de rezolvat. Ce ai de gând să faci dacă rămâi însărcinată?

Ea nu se gândise decât vag la această alternativă când plecase de la Castelul Spaniol, însă de atunci nici nu-i mai trecuse prin minte. Acum zise dârză:

—Nu știu. Măinile lui pe umerii ei o luară prin surprindere. Se încorda, încercând să-și păstreze o expresie prin care să-i arate că nu era intimidată. El semăna cu o statuie din oțel, trăsăturile fiindu-i imobile. Soarele îi colorase părul într-un nimb auriu, însă sub sprâncenele încruntate ochii păreau aspri ca două cristale lipsite de căldură.

—Dacă o să existe un copil, zise el înghețat, îl vreau. Să nu faci avort. Ea păli.

—Ce-ai face tu cu un copil?

—N-am de gând să mă căsătoresc din nou, răspunse el cu indiferență, decât pentru a avea copii. Dacă faci tu unul o să scap de alternativa asta. Și poate o să scutesc altă femeie de suferință.

N-ar fi putut s-o rănească mai tare nici dacă s-ar fi străduit. Toate speranțele ei fuseseră năruite și trimise în întunericul neantului. Luptându-se să-și păstreze fața inexpressivă, răsuflă scurt.

—Dacă o să rămân însărcinată, îi promise, o să-ți spun.

Dinții lui străluciră pentru un moment într-un zâmbet rece.

—Ai face bine, zise. Măinile lui o eliberară. Îi întoarse spatele și dispăru din viața ei.

Ea plecă în Insulele Virgine cu o săptămână mai târziu decât plănuiise. Când Susan îi mărturisise bărbatului ei de ce se sinucisese Liza, căzu la pat și zăcuse o săptămână, timp în care păru că avea să cedeze depresiei nervoase care o

amenința de atâta vreme. Totuși n-o făcu. Ba chiar reuși să se convingă singură că era în regulă, deși nu reuși să convingă pe nimeni altcineva. Fu nevoie de eforturile combinate ale Diane și ale tatălui ei pentru a o îndupleca să apeleze la un doctor, și chiar și așa Diana se întrebă dacă putea să facă față traumatismului pe care-l suferise. Numai tatăl ei o convinsese pe Diana să-și vadă de viața sa. Într-o seară, după ce Susan adormise, el spuse:

—Când pleci?

— Mă gândeam că poate o să mai rămân o perioadă.

—Nu ți-ai petrecut destul timp ajutând oamenii să-și depășească durerile? zise pe neașteptate. Îmi amintese ce atentă ai fost când a murit mama ta. Apoi le-ai primit cu brațele deschise pe Susan și pe Liza și ai ajutat-o pe Susan să se învețe cu rolul de mamă vitregă, apoi ai ajutat-o pe Liza să depășească tulburările adolescenței. Susan e slabă, are nevoie de sprijin. Și Liza era la fel. Nu ca tine: tu ești independentă, așa ai fost mereu, cu o inimă mult prea bună, spre dezavantajul tău. Dar ai o viață proprie de trăit.

Ea zâmbi palid. Deși vara era pe sfârșite, aerul nopții era cald. Stăteau în camera de zi cu ușile deschise, încât aromele grădinii pătrundeau înăuntru.

—Dacă tu crezi că Susan n-are nevoie de mine... Kevin Parker zâmbi și o bătu ușurel pe mână.

—A, ba are nevoie de tine. Dar mă are pe mine. Tu du-te și simte-te tânără din nou. Ea îl privi mirată.

—De unde știi că mă simt atât de bătrână încât nu cred că o să mai fiu în stare să râd vreodată?

—Eu te cunosc, spuse el încet. Cât durează contractul?

—Doar un an.

—Să te întorci atunci. Ea înclină din cap.

—Bine, așa o să fac. Un an mai târziu, la, sfârșitul lunii noiembrie, se întoarse. Toată lumea - Susan, prietenele de liceu cu care încă mai ținea legătura, tatăl ei - îi povestise în scrisori despre primăvara călduroasă care sosise, așa că nu fu surprinsă să vadă atâta verdeță. Era un verde mai intens decât oricare altul, strălucind în lumina soarelui călduros.

Când avionul plană pe deasupra peninsulei, Diana avu impresia că zărește Castelul Spaniol. Era o prostie bineînțeleasă, doar erau o mulțime de culmi, stâncoase în ținutul nordic. Nu mai știa nimic despre Cliff. Singurele vești în privința lui veniseră de la Susan care îl menționa în scrisorile sale, ceea ce nu se întâmpla prea des, doar în trecere.

Odată ce aflate că nu era însărcinată îi scrisese o scrisoare formală, apoi așteptase cu o nerăbdare umilitoare și jenantă răspunsul lui. Acesta sosise rece și impersonal, îi dorea numai bine. Se semna „cu sinceritate, Cliff, ceea ce o rănise aproape la fel de mult ca primă lui respingere.

—Aproape că uitasem cât de frumos e aici, se adresă ea femeii care stătea alături. Oricât de mult călătorese eu prin alte părți, când mă uit în jos pe geamul avionului tot am un sentiment de patriotism. Zâmbi ușor, însă ochii ei continuau să fixeze peisajul.

—Știi ce vrei să spui. Întreținuseră o conversație formală pe parcursul zborului de unsprezece ore și jumătate, deși amândouă își petrecuseră majoritatea timpului dormind.

—Te așteaptă cineva? Întrebă femeia mai în vârstă.

—A, mama mea vitregă și tatăl meu vor fi acolo. Susan e convinsă că oricine sosește acasă de peste mări și țări va fi foarte dezamăgit dacă nu e așteptat de nimeni, chiar dacă cei care-1 așteaptă trebuie să se trezească la o oră inumană pentru a ajunge la aeroport la șapte dimineața.

După câteva luni, scrisorile lui Susan deveniseră atât de vesele încât Diana nu mai avusese nevoie de asigurările tatălui ei. Chiar și când Dan fusese ales pentru a-și petrece un an în America, pe baza unei burse, dispoziția lui Susan continuase să fie debordantă. Buzele Diane se arcuiră. Aparent, fratele ei vitreg se înălțase de la respectabilul un metru șaptezeci la impunătorul un metru optzeci în anul în care fusese ea plecată. Scrisorile lui Susan fuseseră pline de povești alarmante despre fete care, se părea, umblau nebune după el.

Pun pariu că nu aleargă destul de repede, gândi sora lui amuzată.

Douăzeci de minute mai târziu, avionul ateriza și pentru prima dată în acel an fu asaltată de familie și prieteni. Râzând, cu ochii plini de bucurie și lacrimi, ea sărută pe toată lumea și fii luată pe sus acasă.

Săptămâna care urmă avu ceva ireal. Vremea era superbă, calmă și călduroasă într-un mod plăcut, iar oamenii se învârtteau prin casă în valuri, pentru a-i ura bun sosît.

Diana își recupera orele de somn, participă la banchetul anual al fostului ei liceu, la petreceri împreună cu prietenii și cu părinții ei, se distra de minune, ascultă bârfele despre cunoscuți și despre necunoscuți.

Însă nimeni nu zise un cuvânt despre Cliff. Nimeni nu-i menționa numele. Pe măsură ce treceau zilele și aceeași tăcere se păstra în privința lui, ea începu să se întrebe dacă nu cumva era o conspirație la mijloc. Până la urmă întrebă într-o doară:

—Ce mai face Cliff? Sau nu prea îl mai vedeți acum?

—Cliff? A, el o duce bine, răspunse Susan. Dragă, cât ai de gând să stai de data asta? Nu crezi că e vremea să te așezi la casa ta, cu un bărbat bine, și să ne faci niște nepoți? Și zâmbi pentru a arăta că era doar o glumă.

—M-am gândit să-mi iau o vacanță, spuse Diana. închise ochii și lăsa strălucirea luminii care se reflecta în apa piscinei să-i joace pe pleoape. Apoi, evitând subiectul măritatului și familiei, murmură:

— Oricum până se termină vara. Apoi mă gândeam să văd Antarctica. N-am fost niciodată acolo, și aș fi preferat să merg iarna.

Strategia mersese. După ce Susan afirma că oricine se ducea în Antarctica drept în miezul iernii era nebun de legat, dacă nu chiar un pericol pentru societate, conversația se îndreptă spre alte subiecte.

Însă mai târziu, când mama ei plecă să aranjeze masa de prânz, Diana rămase tolănită în hamacul agățat între două crengi ale unui arbore palisandru, întrebându-se de ce renunțase de fapt la ideea căsătoriei. Îl mai iubea încă pe Cliff, însă orice speranță de căsătorie fusese umbrită de faptul că prea multe lucruri stăteau între ei pentru a mai exista iluzia unui viitor împreună.

Poate că era făcută să trăiască singură, gândi ea pe jumătate adormită. La urma urmei, această stare avea o mulțime de avantaje. Viața ei o mulțimea, putea să facă ce voia, să se ducă unde avea chef, pentru că singurul lucru care o interesa era să fie bine plătită.

Apoi când avea să se sature de colindat putea să se stabilească undeva, să-și deschidă propriul restaurant și să-și câștige reputația că prepara mâncare excelentă, cu talent și imaginație. Și să câștige binișor prin asta. Comparată cu această perspectivă, viața în serviciul unui bărbat nu apărea prea atrăgătoare.

Simți că-i dădură lacrimile.

Câteva nopți mai târziu, se duse cu părinții ei la o petrecere oficială unde se sărbătorea lansarea pe piață a unui produs pe bază de fructe kiwi. Tatăl ei era agent, exportator, așa că aranjase distribuirea produsului în alte țări. Diana, care își petrecuse ultimele zile cu o prietenă pe una dintre numeroasele insule din apropiere, nu ajunsese acasă decât după ce Susan și Kevin plecaseră deja. Obosită de atâta soare, plajă și înotat în mare, era tentată să mănânce ceva la repezeală și să se culce devreme, însă evenimentul era important pentru tatăl ei, așa că făcu un duș, își puse o rochie albastră care se potrivea culorii ochilor ei, apoi luă un taxi și se îndreptă spre hotelul de lux unde se ținea petrecerea.

Spre surprinderea ei, Diana se simți bine acolo. Reînnoi legăturile cu o mulțime de oameni, pe care fu bucuroasă să-i revadă, chicoti amuzată în urechea lui

Susan cu privire la unele ținute din încăpere, apoi gustă mâncarea cu atitudinea ei profesională.

Făcându-și planuri de viitor, se duse să-și dea din nou cu ruj și tocmai ieșea din spatele unor ghivece cu palmieri pitici când ochii ei uimiți dădură peste imaginea unui bărbat cu părul de culoarea mierii care stătea foarte aproape discutând cu o femeie. Diana simți un gol în stomac. Cliff și Candice Russell.

Însă după ce-i aruncă acesteia o privire dezgustată, Diana îi ignoră prezența pentru a se uita cu jind la însoțitorul ei.

Ceva necunoscut îi înmuiase picioarele. El arăta la fel, gândi, încercând să-și limpezească mintea de ceața care îi pusese stăpânire pe creier. Umerii aceia puternici și musculoși îl deosebeau de întreaga adunare, de întreaga lume. Cliff își dobândise condiția fizică prin muncă, nu în sala de gimnastică, așa cum făcuseră bărbații din jurul lui.

El era pe jumătate întors cu spatele, încât tot ce putea ea să vadă era linia parcă tăiată în piatră a bărbiei și a maxilarului și felul mândru în care își ținea capul, și stăpânirea de sine și calmul relaxat, aproape nepăsător însă hotărât, care constituia farmecul personalității lui. Ea îngheță când îl văzu deodată întorcându-se și uitându-se în direcția ei. În spatele palmierilor era umbră iar frunzele plantelor o ascundeau destul de bine, însă ea, avu senzația pentru o clipă că acea privire înghețată își croise drum și o prinsese ca pe un iepure în lumina farurilor. Apoi Candice Russell îi spuse ceva, iar el se uită spre ea, zâmbind.

Diana se simțea cuprinsă de o dorință animalică, de o nevoie elementară și primitivă, ca un răspuns la masculinitatea lui, care îi îneca toate celelalte funcții și mai ales rațiunea. Doamne sfinte, gândi ea cu o disperare înfuriată, de ce să nu-i strig „Eu Jane, tu Tarzan”, și să terminăm odată cu povestea asta?

Când cineva murmură în spatele ei „îmi dați voie?” ea fu redusă cu brutalitate la lumea reală.

—A, scuzați-mă, spuse apoi se îndreptă spre locul unde o lăsase pe Susan și pe tatăl ei. Ar fi trebuit să-și adune mințile. În definitiv, acolo erau aproape cinci sute de femei îmbrăcate în costume impresionante și multe dintre ele incomparabil mai atrăgătoare decât ea. Însă vocea aceea a instinctului păru mai puternică. Croindu-și drum prin mulțime, la câțiva pași de Cliff, cu o expresie hotărâtă, ea simți dintr-o dată forța personalității lui și intui că fusese văzută. Reținându-și dorința nestăpânită de a privi spre el, se îndepărtă.

Abia apucase să facă doi pași, când el îi zise în ureche:

—Diana!

Se simți prinsă ca un animal urmărit de vânători, fiecare instinct spunându-i că trebuia să fugă. Gâtul i se îndreptă, ridicând bărbia, ea îi înfruntă privirea.

Ochii cenușii, limpezi și inexpressivi ca sticla, o fixau. El nu zâmbea. De fapt, gândi ea confuză, el nu făcea nimic în acel moment. Nu era nici o urmă de expresie de vreun fel pe figura lui. Era imposibil de imaginat acum că acest bărbat o îmbrățișase, și că ea simțise o plăcere imensă să-i simtă trupul aproape, era imposibil să-și readucă în memorie acel abandon.

— Cliff, spuse ea liniștită. Vocea i-ar fi tremurat dacă nu s-ar fi străduit să și-o mențină normală.

—Ce mai faci? Dacă banalitatea răspunsului ei îl amuză, el nu arată asta.

—Eu fac bine. Dar tu? Înfățișarea lui îi captiva privirile, costumul negru cu alb potrivindu-se figurii lui bronzate și părului de culoarea chihlimbarului. Oricât de bătrână ar fi ajuns, oricât de resemnată că-l pierduse, ea simțea că nu putea să reziste magnetismului său masculin. Bărbații ca Cliff nu erau porecliți cuceritori degeaba. Însă ea n-avea de gând să-l lase să ghicească adevărul. Compunându-și un zâmbet larg, răspunse:

—A, eu fac foarte bine. Nu știam că te interesează fructele Kiwi.

—Am cumpărat o livadă în euforia anilor optzeci, răspunse el sec. Atunci când afacerile au început să meargă prost am investit ceva capital ca să le pun pe picioare. Ea înclină din cap, încercând să pară că înțelesese ceva. În minte nu-i venea nici un subiect de conversație. O voce lângă Cliff spuse pe neașteptate:

—Ia te uită, dar nu e chiar... Donna te cheamă, nu? Candice Russell îi aruncă Dianei o privire care n-avea nevoie să fie tradusă și care spunea clar „Ține-te la distanță!” Apariția celeilalte femei îi trezi Dianei creierul la viață.

Se bucură în sinea ei cu o intensitate copilăroasă de faptul că îmbrăcase o rochie care avea aceeași culoare cu a ochilor ei. Și îi întoarse zâmbetul ei Candicei.

—De fapt mă cheamă Diana. Bună, spuse. Ce mai faci? Ce-ți mai fac orhideele? Candice păru luată prin surprindere, însă răspunse la obiect. Diana schimbă câteva banalități cu ea timp de câteva minute, apoi zise:

—Trebuie să plec. O văd deja pe Susan cum se uită la mine. Nu vrea să poarte ochelarii când iese în lume, așa că nu mă distinge prea clar, însă n-o să renunțe în ruptul capului.

—Venim și noi cu tine. Încă, n-am stat de vorbă cu Susan și Kevin în seara asta, zise Cliff pe un ton neutru, aparent neobservându-i spaima reținută. Susan îi întâmpină pe toți cu obișnuitele ei eufuziuni și pălăvrăgiră împreună mai multe minute. Era evident că Candice îi cunoștea bine pe Susan și pe bărbatul ei. Ciudat, gândi Diana ironică, doar ea trebuia să fie intrusa.

—Și cum de ai venit iar acasă, Diana? întrebă Candice pe parcursul conversației, accentuând ultimul cuvânt într-o manieră pe care Diana o găsi iritantă.

—M-am întors în vacanță, răspunse ea. Zâmbind, în glumă, tatăl ei spuse:

—Diana e o plimbăreață, în curând o să plece din nou. Nimic n-o poate ține într-un loc prea mult timp. Diana zâmbi spre el.

—De fapt, e o șmecherie de-a tatălui meu ca să promoveze produsele din Tasmania. Eu foloseam o mulțime de produse când gătesc. Susan afirmă cu mândrie:

—Diana a lucrat pentru niște oameni nemaipomeniți.

—Ce interesant. Și ai mult de-a face cu cei care te angajează? întrebă Candice, tonul ei dulceag aproape ascunzând înțepătura. Probabil că sunt o mulțime de lucruri de povestit. Diana ridică din umeri.

—Eu lucrez numai pentru oameni care sunt într-adevăr interesați de preparate de calitate, așa că în general mă văd destul de mult cu ei când discutăm ce feluri urmează să alegem și așa mai departe. Dar ai dreptate, zâmbi ea inocentă spre femeia din fața ei, nu prea am de-a face cu ei. Oricât de greu ar fi pentru un tasmalian, îmi cunosc lungul nasului.

—A, dar eu n-am vrut să spun... Candice era în mod evident surprinsă să-și vadă loviturile parate cu atâta eficiență. Râse și se uită spre Cliff de parcă i-ar fi cerut ajutorul. Diana o privi întrebătoare. Candice zise puțin lingușitoare:

—N-am vrut să te jignesc.

—Dar nu m-ai jignit, zâmbi Diana. Eu nu mă ofensez prea ușor, și am fost insultată la viața mea de experți.

Susan se repezi să acopere stânjeneala prin vorbărie. Asta, gândi Diana satisfăcută, o s-o învețe minte pe doamna cea înfumurată să se mai lege de mine a doua oară. O curiozitate irezistibilă o făcu să-și întoarcă privirea de la mama ei vitregă spre Cliff. Acesta stătea cu capul plecat, ascultând-o politicos pe Susan. Ca și cum privirea ei fusese reperată, se uită la ea pe sub sprâncene. Expresia lui se înăspri. Ea se uită la el încăpățânată. Dacă n-avea chef să-i fie tratată prost mica jucărie, ar fi trebuit s-o învețe bunele maniere. În ochii lui străluci ceva întunecat și adânc, mai fierbinte ca jarul, un sentiment ascuns care încărcă momentul de tensiune.

Deși panica îi pătrunse în vene ca un fior înghețat ea refuză să-și plece privirea. Nu există viitor pentru noi, gândi cu hotărâre. Nici un fel de viitor. El o iubise pe Liza. Și probabil încă o mai iubea. Dacă avea s-o ia de nevastă pe Candice era numai pentru că voia copii.

Și Diana voia copii, însă din nefericire copiii pe care-i voia ea erau de la Cliff Connors. El își arcui colțul gurii. Apoi se uită în altă parte, gest pe care ea îl simți ca pe o lovitură de bici.

La naiba, gândi ea tremurând. De ce eu? Și de ce, din toată lumea, trebuia să fie el? Din fericire, el și Candice plecară mai devreme. Promiseseră să viziteze și alți prieteni care dădeau o petrecere. Susan zâmbi cu afecțiune în urma lor.

—Ar fi așa grozav dacă s-ar căsători, zise ea.

Spre propria surprindere, Diana își simți degetele strângându-se ca niște gheare. Cu grijă, în timp ce Susan pălăvrăgea despre virtuțile Candicei, ea își îndreptă mâinile privind urmele roșii pe care unghiile le lăsaseră în palmă.

—Crezi că ea e femeia potrivită pentru el?

Diana nu știa de unde răsărise întrebarea. În mod sigur nu o avusese în minte înainte de a deschide gura. Poate pur și simplu gândul că Cliff s-ar fi căsătorit cu altcineva o lovea încă direct în inimă ca lama unui cuțit.

—La fel de potrivită ca oricare alta, presupun. Susan ezită înainte de a spune cu sinceritate:

—Eu în mod sigur n-o să am nimic împotriva femeii care o să fie nevasta lui Cliff. A fost chiar o vreme, dragă, când nu te sufeream nici pe tine, pentru că tu erai în viață, iar Liza nu. Am fost rea și irațională, nu-i așa? Însă am trecut peste starea aceea acum. Terapia de grup pe care am urmat-o mi-a fost de mare ajutor. În final, am acceptat ideea că Liza a murit și că poate, într-un fel, toți am dezamăgit-o, cu toate că am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru ea. Viața merge înainte, iar Cliff are destulă minte încât să-și dea seama de asta. Candice o să-i facă bine. El are nevoie de o fată drăguță, cu simț practic, care să nu respingă atașamentul lui pentru Castelul Spaniol. Liza se simțea uneori abandonată din cauza faptului că el petrecea atât de mult timp lucrând la fermă.

Diana știa că ar fi trebuit să schimbe subiectul, însă nu reușea să-și îndrepte atenția în altă parte, ca o durere persistentă de măsea de care nu putea să scape.

—Par destul de potriviți, zise ea sperând că Susan avea s-o contrazică.

—Nu-i așa? Îi ajută și stilul de viață asemănător.

În mod evident Cliff scăpase definitiv de impotența lui. Diana privi pierdută prin încăpere. Disperarea se mesteca nemilos cu furia; într-un târziu și-i scoase pe amândoi din cap spunându-și că singura ei dorință era să fie Cliff fericit. Candice îl merita după atâta așteptare. Iar el o merita, la rândul lui.

Susan râse încet.

—Bineînțeles, la un moment dat am sperat că...a, uite-o pe Ellie! N-am mai văzut-o de ani de zile! Ce crezi că are pe cap? Arată ca o varză, dar nu cred că e chiar asta, ce zici?

Petrecerea se sfârși la miezul nopții, însă Diana fu agățată de un grup de prieteni care se duceau la o discotecă, și deoarece se simțea nefericită și voia să uite că Cliff și Candice erau undeva împreună, se lăsă atrasă de idee.

Aproape instantaneu își dădu seama că n-avea să se distreze deloc. Muzica era prea zgomotoasă, ringul de dans prea aglomerat; unul din membrii grupului se îmbătase, iar ea n-avea nici un chef de mâini indiscrete și aluzii grosolane. Pretextând că se simțea obosită, părăsi discoteca și luă un taxi până acasă.

Abia când se pregătea să se bage în pat își aminti de remarca Susanei.

Ce sperase mama ei vitregă? Ceva care o jenase puțin; Diana detectase asta în vocea ei.

Își șterse obrazii cu o cremă demachiantă, fără să-și zărească de fapt propria reflexie în oglindă, pentru că în acel moment avea în fața ochilor imaginea lui Cliff când se întorsese să se uite la ea în spatele palmierilor. Totul îi spunea să se resemneze și pretindea că acceptase situația, însă adevărul era altul.

În acea clipă, gura i se uscăse și creierul i se golise de orice gânduri, iar în minte îi reveniseră în culori intense imagini din momentele în care făcuseră dragoste. Chiar și acum, corpul i se încorda și aceeași căldură amețitoare o învăluia, însă asta nu era tot. Simțea un impuls de parcă ar fi fost moartă și s-ar fi trezit din nou la viață. O durea; prefera liniștea resemnării.

Închise capacul tubului și îl așeză jos, luă o bucată de vată și începu să-și șteargă ultimele urme ale machiajului. Minte ei i-l înfățișă din nou pe Cliff, cum fusese în acea ultimă noapte la Castelul Spaniol, minunat în masculinitatea sa mândră, o provocare formidabilă pentru orice femeie.

Corpul ei se trezi la viață, anunțând-o că gândurile i-o luaseră razna. Mușcându-și buzele, se întoarse cu spatele la oglindă. Nu putea să se bage în pat în starea aceasta, n-avea să adoarmă niciodată.

Îi luă doar câteva secunde să se înfășoare într-un prosop și să coboare scările. Avea să pareze acest atac înotând, gândi în timp ce încerca să fie blazată, străduindu-se să uite că probabil undeva Cliff și Candice făceau dragoste la ora aceea, cu pasiune. Și cu sânge rece, pentru că, deși el avea de gând să se însoare cu acea femeie, nu arătase prin nimic că ar fi fost îndrăgostit de ea.

Obișnuită cum era cu apele calde ale mărilor, Diana se trezi fără respirație când se băgă în apa înghețată a piscinei. Clănțănind din dinți, plonja de-a dreptul și începu să înoate într-o parte și-n alta străbătând întreaga suprafață cu hotărâre.

Când obosi într-un târziu. în camera părinților ei lumina era stinsă demult, lăsând numai razele palide ale lunii să se risipească în noapte. Tremurând, ea ieși afară și se aplecă să se ștergă frenetic cu prosopul pe cap. Avea să-i ia cel puțin jumătate de oră să-și usuce părul, într-o zi, hotărî ea, se va tunde.

Amintirea înfățișării elegante a lui Candice îi flutură prin minte, pentru a fi îndepărtată imediat.

După ce se mai șterse o dată, se îndreptă, își aruncă prosopul greu pe umeri dintr-o mișcare, apoi își întoarse privirea dând cu ochii de silueta lui Cliff. Pentru o clipă înghețată, rămase încremenită, cu ochii mari cercetând îngroziți trăsăturile cunoscute, în timp ce orice logică dispăruse complet. Apoi instinctul o impulsiona și făcu un pas înapoi.

Călcâiul îi alunecă pe marginea piscinei, pierzându-și echilibrul, se clătină, gata să cadă în bazin, dar brațele lui o prinseră, calde și hotărâte, și o salvară.

—Încet, încet, spuse el pe un ton grav și blând, ca și cum ar fi liniștit un cal sălbatic. Inima Diane o luă razna; își apăsă pumnul pe piept, apoi întrebă cu o voce tremurândă:

—De ce naiba nu mi-ai zis că erai aici?

—Îmi pare rău. El însă nu o spusese ca și cum i-ar fi părut rău și nici nu o eliberă. Își scosese haina și își suflecăse mânecile până la cot. Arăta puternic, sever și cercetător, cu figura luminată fermecător de razele lunii, iar strălucirea înghețată din ochii lui era imposibil de înfruntat.

—Tocmai am venit. Diana își aminti că era doar în costum de baie, destul de transparent. Pielea i se înfierbântă. Cu o repeziciune neașteptată își înfășură prosopul în jurul corpului, bucurându-se că alesese umil dintre cele mai mari; îi ajungea aproape până la genunchi.

—Te simți bine? o întrebă el dându-i drumul.

—Da. Ea se îndepărtă cu un pas.

—Ce cauți aici? întrebă tremurând.

—Îmi petrec noaptea aici, răspunse el sarcastic. Nu ți-a spus Susan?

—Nu. Presupun că n-a avut timp. Eu am fost plecată în ultimele două zile.

În ciuda oricărui efort de detașare, era ceva în vocea ei care cerea explicații. El își arătă dinții albi.

—Stau deseori aici când trebuie să rămân pe timpul nopții. Cum a fost în Insulele Virgine?

—A fost plăcut. Foarte cald. O climă tropicală. Ea încheie într-o doară:

—O mulțime de arbori de cocos.

—Probabil ai observat diferența de temperatură, zise el grav.

Râdea de ea. Avea și motive, din moment ce ea se purta așa. Cuprinsă de un alt tremur, ea se întoarse spre casă.

—Da, e mai rece aici, dar îmi place, zise amărâtă. Candice e cu tine?

Dorința coplesitoare pe care el i-o stârnea întotdeauna era jenantă, însă ea putea să facă față bățăilor nebunești ale inimii, gurii uscate și golului din stomac, chiar și felului în care întreaga piele îi devenea sensibilă. Ceea ce o deranja într-adevăr era influența lui asupra gândurilor ei. Prezența lui le răvășea complet.

—Nu. Ea stă la părinții ei. Deci, poate încă nu făcuseră dragoste. Deși, dacă Julie avusese dreptate cu bârfa ei, cu un an în urmă, părinții Candicei erau emancipați. Dacă era așa, de ce nu stătea și el cu ei?

—Eu prefer să stau aici, o lămurii el calm de parcă i-ar fi citit gândurile, cu familia mea. Diana începuse să nu mai sufere acel cuvânt. Nu suporta să fie considerată doar un membru al familiei. Și nu o consola cu nimic gândul că poate Candice avea aceeași reacție.

—Cât o să mai rămâi de data asta? El pusese întrebarea pe un ton neutru, ca al unei persoane care întreține o conversație de politețe. Ea fu nevoită să se concentreze pentru a-și aminti ce plănuise să facă în viitor.

—Probabil până la sfârșitul lui februarie, zise după o oarecare pauză. Adică atât mai stau în Tasmania. După Crăciun mă duc în Australia cu niște prieteni. Sunt aproape hotărâtă să descopăr dacă pot să-mi iau o slujbă și să gătesc pentru una din stațiunile de cercetări din Antarctica. El ridică o sprânceană.

—Antarctica? Ceva din tonul lui o făcu să ridice bărbia.

—Sunt bucătăreasă, amintește-ți, zise scurt. Presupun că un lucru de care au într-adevăr nevoie savanții din Antarctica este mâncarea bună. Mai ales în timpul iernii.

—Da. Și te-ai angaja?

—De ce nu? El zâmbi ironic. O să încerc să pun problema într-un mod mai diplomatic. Nu crezi că cei de-acolo sunt foarte atenți în privința personalului pe care-l acceptă pe timpul iernii? O femeie frumoasă trebuie să reprezinte un hazard pentru liniștea oricui, mai ales pe timpul lunilor grele de iarnă când orice distracție e mai mult decât binevenită. Buzele ei se arcuiră. Spuse pe neașteptate: —Eu nu sunt frumoasă, și am o aversiune puternică față de ideea de a fi considerată o distracție, dacă asta vrei să spui. Cu ochii imposibil de citit pe sub sprâncenele stufoase, el îi privi atent profilul mândru.

—Nu, zise gânditor. Nu asta am vrut să spun.

—Nu-mi plac complimentele de proastă calitate.

—Le primești deseori?

O notă de amuzament din vocea lui o făcu să strângă din dinți.

—Care-i diferența între compliment de proastă calitate și unul normal? Nu, nu-mi răspunde la întrebarea asta. Spune-mi în schimb de ce ești așa convinsă că nu ești atrăgătoare?

—Liza era frumoasă, răspunse ea gânditoare. Și complimentele ieftine nu mă fac decât să mă gândesc că unii bărbați sunt în stare de orice pentru a aduce o femeie în patul lor. Apoi ajunseră în dreptul casei. Nemaivând timp să fugă, ea nu-l putea evita și, după stupiditatea ultimei afirmații, n-avea de gând să dispară. Gândindu-se mai bine, își dădu seama că n-ar fi reușit să scape chiar dacă ar fi alergat, cu picioarele lui lungi ar fi ajuns-o din urmă imediat, și în plus, el cunoștea bine împrejurimile.

—Da, Liza era frumoasă, zise el cu o voce calmă. Dar există feluri diferite de frumusețe. Majoritatea bărbaților ar considera forța ta liniștită la fel de atrăgătoare. Și sunt sigur că nu trebuie să-ți mai spun că ai niște ochi minunați și o gură care arată atâta stăpânire încât orice bărbat ar lua-o ca pe o provocare. Ceva nelămurit și îndrăzneț apărură în mintea ei. Se hotărî să vorbească.

—Ești foarte lingusitor, zise cu o voce înghețată. El râse cu poftă.

—Iar tu nu crezi nici un cuvânt. Cred că un bărbat te-a dezamăgit, nu-i așa? Cine a fost? Ea își alungă din cap amintirea complimentelor ușoare ale lui David și propria sa prostie când le crezuse, pentru că nu putea să mai lase episodul acela umilitor din trecutul ei să-i afecteze purtarea. Sau putea?

—O singură privire în oglindă, zise ea sarcastică, și e destul să-mi dau seama că nu sunt frumoasă.

—Există o frumusețe a caracterului, dar dacă tu nu crezi în așa ceva, atunci în mod sigur o să admiți că pielea fină și moale ca mătasea și ochii de culoarea cerului de vară la miezul nopții și o siluetă aristocratică, o gură senzuală și provocatoare au aceeași putere de atracție ca attributele unei femei care se conformează cu fiecare centimetru standardelor generale.

Vocea lui era rece și impersonală, încât ei îi luă câțva timp să-și dea seama că vorbea despre ea. Și când își dădu seama, fu aproape sufocată de căldura care o învăluia. O, doamne, gândi cu mintea confuză, trebuie să plec de-aici. El îi luă mâna în a lui și își trecu degetul peste palma ei și peste degete.

—Da, zise el zâmbind într-un mod straniu, dominând-o cu statura lui impunătoare. Degetele lungi care arată munca. Și ele au frumusețea lor.

Ea își aminti de aceleași semne pe care le văzuse pe mâinile lui, și își aminti foarte bine ce senzații îi provocaseră când îi atinseseră sânii și coapsele. O nevoie -periculoasă, înșelătoare, dulce și densă ca mierea - o cuprinse.

Amestecată cu parfumul trandafirilor, ea putea simți aroma caldă și masculină care îi cutreierase visurile pe parcursul ultimului an. Un tremur care n-avea nici o legătură cu temperatura de afară îi făcu pielea de găină.

El zise răgușit, prin tăcerea tensionată:

—Bucătărelele capătă cicatrici, la fel ca și proprietarii de ferme.

Și pentru că el nu dădea nici un semn că ar fi vrut să o elibereze, ea murmură:

—Mi se face frig. Aș face mai bine să intru în casă. Noapte bună, Cliff.

Era o retragere, pur și simplu, însă ea alergă în sus pe scări fără să-i pese. Ba mai mult își spuse că dacă n-ar fi făcut-o s-ar fi topit de-a binelea și s-ar fi transformat într-o baltă la picioarele lui. El nu urcă decât o oră mai târziu. La ce se gândise oare, afară, în lumina lunii?

Prefăcându-se adormită, ea respiră regulat, controlându-și mișcările pieptului. Somnul o ocolea, în minte i se repeta la nesfârșit scena de lângă piscină. Ce făcuse el? De ce se purtase atât de.. .atât de...? Ea căută un cuvânt potrivit, însă nu-l găsi.

El a știut ce face, îi spusese în mod intenționat că era frumoasă, îi ținuse mâna într-a lui intenționat, o privise cu subînțeles, și nu pentru că ar fi crezut ce spunea, ci pentru un alt scop. Poate că o pedepsea pentru că fugise de la Castelul Spaniol.

Ea își ascunse fața înfierbântată în pernă. Nu era foarte plauzibil. De ce-ar fi făcut-o? Dacă ar fi însemnat ceva pentru el, ar fi căutat-o. Dacă el ar fi știut, cât de pedepsită fusese ea pentru prostia proprie! Nu trecuse nici o noapte în care să nu-și amintească de minutele acelea petrecute în brațele lui, chiar și acum simțea reacția rapidă a corpului și răsuflarea care-i devenea inegală.

Și oricum, el o sedusese, deci dacă era vorba de pedepsit, ea fusese cea nedreptățită! Eliminând câteva modalități de pedepsire care îi veniseră în minte, ea se hotărî să nu o intereseze de ce pusese el la cale acea scenă în lumina lunii, așa că n-avea de ce să-și mai bată capul. De acum înainte, trebuia doar să se ferească din calea lui. Mai ales în lumina lunii, cu parfumurile verii fermecând atmosfera.

Nu putea fi prea greu, gândi înainte de a fi cuprinsă de somn. El locuia la Castelul Spaniol, iar ea n-avea nici o intenție să se întoarcă acolo. La răsăritul soarelui el înotă în piscină. După câteva minute petrecute ascultându-l cum își croia drum prin apă cu brațele, Diana se strecură afară din pat și se duse la fereastră, având grijă să nu fie văzută, înălțând capul, aruncă o privire afară. Soarele care tocmai apăruse de după orizont făcea apa să strălucească în părul lui, răspândindu-și razele pe umerii uzi și brațele puternice; un strat gros de apă

ascundea mușchii flexibili ai picioarelor care se mișcau în timp ce el traversa bazinul înot. Diana trase adânc aer în piept, apoi se îndepărtă, cu imaginea lui amestecându-se chiar și când se așeză zăpăcită pe marginea patului. El arăta ca un vânător, în lumina răsăritului, arătându-și perfecțiunea masculină. Un tremur de încântare periculoasă o străbătu.

Strângând pumnii, se ambiționa până când degetele îi deveniră albe. Nu putea să lase această poftă inutilă să-i distrugă liniștea.

Totuși, nu putu alunga fiorul care o făcu să se îmbujoreze și să-i strălucească ochii. Tocmai își lua micul dejun pe terasă împreună cu Susan când el apărură îmbrăcat în pantaloni și un tricou care adăuga o nuanță de albastru la strălucirea argintie a ochilor lui.

—Dragă, zâmbi Susan sărutându-l când el se aplecă în dreptul ei, ce bine-mi pare să te văd! Deci ai petrecut bine azi-noapte.

—A fost interesant, admise el aruncând o privire peste masă spre Diana. Bună dimineața, Diana. Arăți puțin mai formală decât așa cum te-am văzut eu ultima oară. Cu sprâncenele arcuite, Susan se uită de la unul la celălalt.

—Am înotat în piscină după ce-am ajuns acasă, explică Diana în grabă. Cliff a apărut tocmai când am ieșit, așa că m-a văzut șiroind de apă și ștergându-mă cu prosopul.

—Noi întotdeauna ne punem căști de baie, zise Susan turnându-i cafea într-o ceașcă. Este mai bine decât să ne udăm părul tot timpul. Când te duci înapoi, Cliff?

—Mi-e teamă că astăzi. Plec imediat ce termin de mâncat.

—O vizită atât de scurtă! Susan îl privi cu tristețe, apoi se luminează la față. Ochii ei străluciră.

—Nu contează, o să te vedem peste o săptămână.

—Vreți să mergeți cu avionul sau cu mașina? Diana ridică privirea din farfurie pentru a descoperi că Cliff o fixa cu o pasivitate prea adâncă pentru a fi fost adevărată. Își întoarse ochii spre Susan, care sorbea ceaiul nepăsătoare.

—Aveți de gând să vă duceți la Castelul Spaniol? întrebă.

—Da, dragă, avem, nu ți-am spus? Petrecem Crăciunul acolo. Aparent neobservând spaima Dianei, Susan zâmbi spre bărbatul care mânca stridii afumate și cârnați.

—Abia aștept. Cliff, nu-i așa că-i bun micul dejun? Diana l-a pregătit.

—E grozav, zise el. Știa, gândi Diana ca prin ceață, îi înțelegea teama de a petrece Crăciunul acasă la el. Ochii lui străluciră amuzați când spuse:

—Dar tu nu guști deloc?

Ea ridică din umeri, reușind să pară la fel de calmă ca și el. Nu știa exact ce se punea la cale, însă recunoscuse o privire în expresia Susanei.

—Eu nu m-am schimbat. Prefer o felie de pâine și fulgi de porumb.

—Păcat, zise el într-o doară. Ții regim? Cred că e ceva obișnuit pentru bucătărese. Ea scutură din cap.

—Se pare că am moștenit-o pe mama. Cred că ea era foarte slabă.

—Iar tatăl tău poate mânca orice și oricât fără să pună nimic pe el. Susan își contemplă formele rotunjoare cu regret.

—În timp ce eu trebuie să fiu atât de atentă! Liza era la fel.

Vorbea liniștită despre fiica ei, fără durerea aceea care se distingea cu un an în urmă. Într-un târziu se părea că toți reușiseră să treacă peste moartea tragică a Lizei. O oră mai târziu, când Cliff fusese dus de un taxi la aeroport, Diana întrebă într-o doară:

—Cât de mult vreți să stați la Castelul Spaniol ?

—O, aproape trei săptămâni. Susan se învârtea de colo-colo, strângând vasele.

—Nu, dragă, nu te las pe tine să faci asta! Știi că am stabilit o regulă că atunci când vii acasă nu miști un pai. A fost o poznă teribilă din partea ta că ai gătit micul dejun astăzi, sau poate chiar ai vrut? „Pentru un motiv anume” sugera vocea ei în timp ce zâmbea spre Diana. Asta fusese la mijloc? Răspunse calmă:

—Nu neapărat. Pur și simplu am văzut stridiile. Fostul meu șef murea după ele. Ezită, apoi urmă:

—Poate mai gătesc și eu din când în când dacă tot mergem la Castelul Spaniol. Menajera lui Cliff vrea precis să plece acasă de Crăciun. Tot Rose Smith e?

—Da, și mă îndoiesc că Cliff o să te lase să lucrezi pe degeaba, zise Susan liniștită. La urma urmei, l-ai ajutat deja o dată. Dragă, ce ai de gând să faci astăzi? Diana privi la razele soarelui care străluceau deasupra grădinii și a florilor.

—Cred că o să hoinărească aiurea, spuse disprețuindu-se pentru că știa că avea să-și petreacă fiecare minut analizând în neștire întâlnirea cu Cliff din noaptea trecută.

—Ce idee bună! Să nu uiți de petrecerea de diseară. Era perioada dinainte de Crăciun cu obișnuitele alergături și treburi. Întâlnirea cu vechile ei prietene răspândi vestea că se întorsese acasă, încât sosiră chiar mai mulți musafiri decât se așteptase. Sau mai mulți decât voise, dacă se gândea bine. Diana nu era o persoană prea sociabilă.

Totuși, petrecerea în aer liber, cu frigăru, apoi transferul acesteia pe un iaht și finalul într-o cursă de cai trăznită o ajută să uite întoarcerea la Castelul Spaniol, care era din ce în ce mai aproape.

CAPITOLUL 7

Pentru că Susan hotărâse că era prea mult bagaj de pus în avionul lui Cliff, pleacă la drum cu mașina. Ea avea niște folii de obicei și pe de altă parte avionul nu era mijlocul ei de transport preferat, chiar când îl pilota Cliff. În plus, era plin de sezon de recoltă, încât lui i-ar fi fost greu să-și ia o zi liberă.

Le luă o dimineață întreagă călătoria, prin aerul fierbinte și de-a lungul șoselelor care traversau peisaje minunate, dealuri verzi-albastre de la plantațiile de pini și tufișuri, pe lângă ferme, livezi de kiwi și portocali, cirezi de oi și vite care pășteau în soare.

La sud de Launceston părăsire autostrada principală pentru o șosea mai îngustă care mergea de-a lungul coastei; după vreo treizeci de kilometri cotiră din nou și o luă prin pădurea Kauri, până la Castelul Spaniol

—E un loc minunat, nu-i așa?

Kevin coti în viteză. Pietricele țâșniră de sub roțile mașinii care derapa lateral. Din fericire șoseaua era pustie. El rezolvă situația imediat și zâmbi spre Susan care tocmai avea de gând să-l atenționeze să aibă grijă.

—Îmi pare rău, spuse el, îmi ia mai mult să mă învăț cu șoselele astea. E bine că Cliff n-a fost de față. Are niște standarde foarte rigide când e vorba de condus mașina. Crăciunul trecut, când Dan a derapat la o curbă l-a pedepsit o săptămână. Dacă ar fi fost inițiativa mea, Dan ar fi protestat, însă așa a acceptat decizia lui Cliff fără un cuvânt.

— Era la mijloc idolatria. Vocea Diane sună cum trebuie: amuzată, nepăsătoare, detașată.

—A, da. Nu că ar admite Dan adevărul, bineînțeles. Și, oricât de aspru ar fi Cliff, nu ar fi ales un bărbat cu o personalitate mai potrivită pe care să-l admire.

—Dan a lucrat pentru el anul trecut de Crăciun, spuse Susan. Apoi oftă.

—Acesta o să fie primul nostru Crăciun petrecut fără Dan. O să-i simt lipsa teribil.

—Dar o să-i poți vorbi, zise Diana cu blândețe. Și gândește-te ce bucurie o să ai când se va întoarce! Mai sunt doar câteva săptămâni.

—Să stai de vorbă la telefon nu e același lucru, însă n-o să-i stau în drum pentru nimic în lume. Și, oricum a fost o alegere potrivită, la ora asta se distrează probabil de minune.

Susan căzu într-o stare de melancolie pentru câteva minute, apoi se învioră.

—Îmi pare bine că mergem la Castelul Spaniol. Cliff e foarte drăguț și cu el Crăciunul va fi magnific.

Diana gândi posomorâtă că era ceva în Cliff și în Castelul Spaniol cu rădăcini adânci. Primul Connors, bărbatul care privise o adunătură de roci vulcanice și văzuse un castel în Spania, bărbatul care furase nevasta altuia și la sfârșit nu rămăsese decât cu amintiri și cu un băiat din acea legătură, trebuia să fi fost ca Cliff. Cu toate manierele lui, bogăția și eleganța, ea și-l putea imagina ușor în postura de pirat, răpind o femeie, dacă nu exista altă cale. Dincolo de alura lui civilizată era ceva primitiv. Deși ea nu-l putea vedea în stare să lase o femeie să se întoarcă la un bărbat care n-o aprecia. Întrebându-se de ce prima iubire a lui Cliff îl părăsise, Diana încercă să nu se gândească la bărbatul care îi aștepta la acea oră.

Următoarele trei săptămâni promiteau să ofere o tensiune apăsătoare. Anul pe care ea îl petrecuse în altă parte îl schimbase pe Cliff într-un mod insesizabil, care o îngrijora. Și dacă va fi Candice Russell prin preajmă, Diana presimțea că va avea nevoie de toate puterile sale pentru a se controla și a se purta normal și calm. Îndepărtându-și resentimentele, își însenină expresia și mumură:

—Iată-l. Tatăl ei trase pe marginea șoselei și opri mașina.

—E impresionant, nu-i așa? Ochii Diane coborâră de la crestele care atingeau cerul la casa de la bază, albă ca o perlă, apărată de rânduri de copaci, însă vizibilă în peisajul alăturat mării spre nord-est. Nu era de mirare că Cliff era ceea ce era! Își continuă drumul printre tufișuri, trecând de indicatorul unde Cliff apăruse din ceață, apoi în lungul șoselei spre stâlpii de piatră.

Diana văzuse prima dată Castelul Spaniol primăvara, înconjurat de magnolii și cireși, grădinile pline de narcise, frezii și orhidee purpurii, dafinul cu parfumul său umplând văzduhul și margaretele portocalii răsărind printre trandafiri.

Acum era vară și singura magnolie înflorită era un copac uriaș cu ramurile îndreptate spre cer. Deși grădinile erau la fel de colorate, iar trandafirii la fel de parfumați, mirosul, lor se amesteca insesizabil cu cel de fân, care fusese adunat în trei căpițe în dreptul casei. Era chiar mai impresionant. Ținutul de nord era o regiune cu un singur anotimp: vara, arătând cel mai bine sub un cer albastru, limpede și un soare strălucitor. Diana privea drept înainte nerăbdătoare, în timp ce mașina se apropia de casă și se oprea brusc, exact când Rose Smith apărea în prag. Oftatul de ușurare al Susanei o făcu pe Rose să zâmbească.

—Ați călătorit bine? Întrebă aceasta. Lui Cliff îi pare rău că nu e aici să vă întâmpine în persoană, însă trebuie să termine de cosit fânul cât mai curând, așa

că n-o să se întoarcă înainte de cină. O să vă conduc în camerele voastre acum și după ce vă instalați o să bem împreună o ceașcă de ceai.

Atmosfera din interiorul casei era la fel, răcoroasă și cu aceeași aromă de levănțică, amestecată cu parfumul florilor. Era ca și cum ar fi ajuns acasă.

Însă Diana fu nevoită să-și rețină protestul în timp ce pășea în camera ei. Era aceeași în care stătuse în urmă cu un an, prea aproape de cea a lui Cliff. Cea în care stătuse Liza. Cu deosebirea că nu mai era nimic acolo sau în Castelul Spaniol care să-i aparțină surorii ei vitrege. Pe noptieră se găsea un vas de argint cu trandafiri care păreau flăcări. Cu ochii închiși, Diana se aplecă să-i miroasă înainte de a-și arunca bagajul pe scaunul din spatele biroului.

Cinci minute mai târziu, după ce se spălase pe față de praful drumului, se lăsă în voia senzației confortabile de răcoare. Pe măsură ce-și peria părul, un sentiment tulburător o învăluia la gândul a ceea ce avea să urmeze, umplând-o de teamă, jenă și emoție. Cliff se întoarse când soarele aproape atinsese linia orizontului. Diana stătea într-un leagăn sub o perdea de iederă, cu ochii aproape închiși și degetele mângâind blana lui Dolly.

Înainte de a-l auzi și chiar înainte ca pisica somnoroasă să tresară, ea îi simți prezența. Mâna îi încremeni, îi luă mai mult de câteva clipe să-și adune curajul și să ridice privirea, și chiar atunci abia reuși să treacă de perdeaua genelor.

El ieși din umbra deasă a copacilor, în care stătuse ascuns, și traversă pajiștea cu un mers lent, cu cămașa aruncată pe un umăr strălucitor și bronzat, cu pălăria dată pe ceafă, iar pantalonii împodobiți cu fire de iarbă. Figura lui strălucea de transpirație, ca și brațele și pieptul, unde mușchii păreau puși în evidență de pielea umedă. Arăta foarte puternic, iar zâmbetul care îi dezvelea șirul de dinți strălucitori avea ceva încrezut și ironic. Diana întrebă pe neașteptate:

—Ai terminat?

—Am încheiat treaba, însă lucrătorii or să muncească mai departe până când se lasă roua.

—Tu când ai început?

—La răsăritul soarelui.

—Probabil ești frânt de oboseală. Să-ți aduc ceva de băut? A mai rămas niște suc de portocale, pe-aici pe undeva. „Nu te agita”, își spuse singură.

—Probabil aș putea să beau așa ceva. Ea îi turnă în pahar și i-l întinse, urmărind apoi cum i se contractau mușchii gâtului în timp ce înghițea. Năprasnică și periculoasă, dorința i se strecură în vene, lăsând-o fără puteri.

—Tu arăți proaspătă ca primăvara, zise el așezând paharul jos, în timp ce o măsura din privire.

Diana se înfioră. O moleșeală plăcută părea s-o fi ținut locului, el o privea cu expresia unui pirat, ca și cum ar fi cântărit în minte prețul unei achiziții de valoare. Și în loc să se opună, ea se lăsase de bună voie la cheremul acelei priviri, corpul ei răspunzând în o mie de feluri nebănuite îndrăzelii din ochii lui.

El vorbi cu o intonație leneșă:

—Mă duc să fac un duș. Incapabilă să-și controleze vocea, Diana înclină din cap.

—Atunci ne vedem mai târziu, zise el. Imediat ce el plecă, ea râsuflă adânc.

—Ai fi putut să mă avertizezi, îi reproșă ea dezinteresatei Dolly.

Pisica în schimb căscă, arătându-și cerul gurii roz, se întinse și căscă din nou, apoi sări jos pe prispă, pornind-o în josul scărilor spre un loc anume din mijlocul florilor albastre pe care razele soarelui le făceau să strălucească, încercând să-și potolească bătăile inimii, Diana se întoarse pe o parte și privi spre peisajul vesel al mulțimii de panseluțe albastre. Se pregătise dinainte pentru sosirea lui. Știuse exact cum avea să se poarte: cu demnitate, grație și un calm imperturbabil. Fusesse gata. Apoi el apăruse pe neașteptate și toate simțurile în spatele cărora se ascunsese ea atât de bine se prăbușiră cât ai clipi. Pur și simplu nu era drept. Iar corpul ei nu o ajuta defel. Poate că era obsedată fizic de acel bărbat, însă n-ar fi trebuit să-l lase să-i vadă slăbiciunea. Din fericire, când el se întoarse, îmbrăcat într-una din cămășile sale de bumbac și în pantaloni scurți în așa fel încât să expună privirii mușchii puternici ai picioarelor, Susan îl însoțea.

Așa că situația părea mai ușor de înfruntat, însă atmosfera era destul de tensionată încât Diana știa că avea să meargă la cină cu nervii încordați. Cum naiba urma să facă față tuturor celor trei săptămâni pe care trebuia să le petreacă aici? În timpul mesei excelente, ea propuse ca Rose să-și petreacă sărbătorile cu familia ei.

Dacă avea să fie așa, mai spuse ea ezitând însă privindu-l pe Cliff direct în ochi, ea ar fi fost fericită să se ocupe de bucătărie.

—Și în ziua de Crăciun chiar, încheie ea încruntându-se la vederea expresiei batjocoritoare din ochii lui Cliff.

—Bineînțeles, dacă ți-ar face plăcere, zise el. Însă va trebui să te ajutăm cu toții. Toată lumea fu de acord. Rose părea încântată, așa că lucrurile fură aranjate. Măine, plănuiește Diana în timp ce încerca să adoarmă în camera sa câteva ore mai târziu, o s-o întrebe pe menajeră despre pregătirile pe care le făcuse. Un timp își imaginează cum avea să gătească o mâncare nemaipomenită, care să-i uimească pe toți. Pe cine încerci să păcălești? se întrebă. Nu-ți pasă decât de Cliff, pe care vrei să-l impresionezi.

Închise ochii. Figura Lizei dansa în întuneric. Când Diana ajunsese destul de matură să-și dea seama că invidia era inutilă, încetase să-și mai dorească imposibilul, iar acum o durea să simtă din nou astfel. Știa de ce, bineînțeles. Măcar o dată i-ar fi plăcut să vadă strălucirea senzuală de interes în ochii unui bărbat care o privea. Și încă ce bărbat! Ea ar fi vrut ca ochii lui Cliff să strălucească și inima lui să fie înlănțuită. Suspină. Venirea aici - cu toate sentimentele acelea de familiaritate, aproape posesive, ca și cum s-ar fi întors acasă - fusese cea mai mare greșeală pe care o făcuse de când se hotărâse să viziteze Castelul Spaniol în urmă cu un an. Dacă s-ar fi obligat să recunoască adevărul, lucrurile erau simple. Îl iubise pe Cliff din clipa în care îl văzuse, îl iubea și acum și avea să-l iubească până la moarte. Ce glumă! Știa că el nu simțea la fel. Chiar dacă o dorea într-adevăr, exista o barieră, la fel de limpede ca și ochii lui și imposibil de trecut. El își ascunsese sentimentele în spatele unui zid de gheață. Sau poate că ea se prostise. Poate că atunci când se uita la Candice, privirea lui devenea blândă și dulce. Cel puțin aceea femeie n-avea să fie prezentă pe parcursul a două săptămâni din cele trei. La cină, Susan îl întrebase dacă ea urma să vină acolo de Crăciun.

Cliff încruntase sprâncenele și reușise să-și compună o expresie surprinsă și amuzată.

— Nu, își petrece sărbătorile în familia ei, răspunse calm.

Întorcând capul, Diana privi spre ornamentul de pe tavan. Deși era obosită, ar fi vrut să se scoale din pat și să-și alunge fierbințeala înotând, alergând sau călărind. Într-un târziu, liniștea, tăcerea adâncă îi calmară inima agitată, însă tot nu reuși să adoarmă. Paznicul din coliba din apropierea casei avea zi liberă, astfel încât strigătul său nu se mai auzea de-a lungul pajiștii. Nici o boare de vânt nu adia în văzduh, nu se auzea nimic în liniștea încremenită a nopții.

Ea nu trăsese perdelele, și ore în șir rămase întinsă, privind sclipirile stelelor prin fereastră și constelația Vânătorului care îi amintea de felul în care venise Cliff spre ea... Oftând, își puse perna pe cap și găsi în sfârșit uitarea.

În dimineața următoare se trezi în zgomotele făcute de mașinile lucrătorilor, estompate de pereții încăperii, dar persistente. Prin fereastra deschisă pătrundea aerul umed, proaspăt și răcoros. Diana păși până la pervaz unde rămase câteva minute privind grădina luminată de razele soarelui, în lumina limpede, de cristal, a dimineții, convingerea ei din seara trecută că era captivă pe viață, părea ridicolă, într-o zi, gândi în timp ce se depărta de geam, într-o zi va privi înapoi și va zâmbi cu indulgență durerii pe care o suporta acum. Într-o zi îl va elimina complet pe Cliff din viața ei.

Împrejurimile ofereau un peisaj minunat. Cliff urma oricum să-și petreacă majoritatea timpului pe câmpuri, ceea ce îi lăsa el posibilitatea să se lupte cu prezența lui copleșitoare și cu propriile reacții înfierbântate doar în timpul meselor și seara. Avea să se desCurce. Și când totul urma să se termine, avea să stea la distanță. Mai devreme sau mai târziu, această pasiune complet nepotrivită se va stinge singură, așa cum se stinsese dorința ei pentru David. La micul dejun, Cliff o întreabă dacă vrea să meargă cu el la Launceston.

—Ce idee bună, spuse Susan înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă. Vreau niște pastile de la farmacie. Nu știu cum am reușit, dar pe ale mele le-am uitat acasă.

—Atunci vii și tu? întreabă Diana plină de speranță. Susan se rezemă de spătar cu o expresie de comoditate pe față.

—Nu, mulțumese, dragă. Probabil, că îmbătrânese. Eram cam înțepenită ieri când m-am dat jos din mașină. Azi nu vreau să mai călătoreșc, vreau să stau tolănită cu o carte în mână și o băutură răcoritoare.

Kevin hotărî să lenevească și el la umbră, iar Diana nu avea nici o scuză, nici un pretext să nu se ducă la Launceston cu Cliff. Spuse cu voce tare:

Bine. Când vrei să plecăm?

-La zece, răspunse el, apoi schimbă subiectul.

După micul dejun, Diana se duse să o caute pe Rose pentru a afla ce plănuise aceasta să gătească de Crăciun. În timp ce Cliff își va vedea de treburile lui în Launceston, ea putea să cumpere alimentele de care ar fi avut nevoie. Rose era foarte fericită.

—O să fie prima dată când am liber pe toată perioada Crăciunului, zise ea, adăugind cu un zâmbet: și cred că o să fie un eveniment important pentru familia mea. Fiul meu lucrează în India și va veni cu o prietenă, o asistentă medicală din Scoția. N-a spus nimic, dar sunt sigură că vor să se căsătorească. Era și timpul! Și fiica mea - îți amintești, a trebuit să mă duc la ea când ai fost aici ultima dată - ei bine, ea cu soțul și copilul vor veni de asemenea.

Planurile ei se dovediră convenționale, oprindu-se la friptură de curcan și rață umplută. Diana se hotărî să adauge câteva feluri de mâncare ușoare. Susan adora ideea unei mese bogate de Crăciun, dar pofta ei de mâncare trebuia stimulată, mai ales dacă în acea zi avea să fie cald.

Urmând-o ascultătoare pe menajeră în cămară și în camera rece cu provizii, Diana își făcea socoteli în minte. Nu avea nevoie de prea multe lucruri în plus. Legumele și căpșunile fuseseră deja comandate de la agricultorii din zonă, o informase Rose, și aveau să fie aduse în seara ajunului.

Când această treabă fu terminată, ea se schimbă repede într-o cămașă de bumbac și pantaloni în nuanța ei preferată de albastru, pentru a descoperi că fusese gata exact la zece. Cliff, al cărui principal defect era o punctualitate obsesivă, scosese deja mașina afară când Diana apărură trăgându-și răsuflarea, cu părul revărsându-i-se pe umeri ca un râu involburat, în loc să fi fost strâns coadă ca alte dăți. Așezându-se pe scaunul de lângă șofer își fixă privirea înainte.

Într-un fel se aștepta la un comentariu dar, după ce îi aruncă o privire amuzată, Cliff începu să discute banalități. Încet-încet, ea se relaxa. Uitase, gândi pe drum spre Launceston, cât de inteligent era el, cât era de departe de imaginea elastică a proprietarilor de ferme. Fără să se mai gândească îi spuse acest lucru:

—De ce? Întrebă el într-o doară. Ea ridică din umeri.

—A, fermierii de obicei sunt ridicoli. Zâmbetul lui păru tolerant.

—Poate că trebuie să mai fie și cineva cu alte păreri politice ca să nu dispară de tot opoziția de pe fața Pământului. Fermierii și oamenii care își câștigă existența din munca pământului au tendința să nu teoretizeze prea mult. Am văzut prea mulți ca ei distruși de realitate.

—Ești cumva un cinic? El ridică din umeri.

—Nu cred. Poate doar sarcastic, dar n-am pierdut complet legătura cu idealismul.

Un miel sări pe neașteptate în fața mașinii. Cliff frână imediat. Mielul fu urmat imediat de mama lui, care stătea în mijlocul drumului, înfruntându-i și protejându-și puiul.

—O să trebuiască să-i împingem, spuse Cliff desfăcându-și centura de siguranță. Deschide portiera, dacă vrei, și stai la margine, să fii gata să sari în stradă și să le blochezi drumul dacă vor să fugă, ceea ce or să facă. E un staul vechi aici.

El avu dreptate. Nici mielul, nici oaia nu vrură să se întoarcă în staul. Când reușiră să îi împingă spre poartă, Diana privea animalele încăpățânate și enervate cu dorința de a le face friptură. Întâmplarea, chiar nesemnificativă, oferă o nouă perspectivă asupra personalității enigmatice a lui Cliff. Cu toate că oaia și mielul Fuseseră extrem de enervanți, el își păstrase răbdarea. Și, în primul rând, se hotărâse de la început să oprească și să-i dirijeze în staul.

Întrebându-se de ce era surprinsă, Diana realizează rușinată că părerea ei în privința lui se schimbase.

— Am fost să-l văd pe Blake în dimineața asta, zise ea. Dacă n-aș fi știut că e imposibil, aș fi spus că m-a recunoscut. Părea într-adevăr încântat să mă vadă.

—De ce crezi că e imposibil?

—Păi, a trecut un an.

—Câinii au o memorie bună. Și, oricum, de ce să uite pe cineva care îl hrănea cu cele mai gustoase resturi?El zâmbea.

—Nu știam că știi.El îi aruncă o privire scurtă.

—Eu observ totul, spuse calm și remarcă o lăsa fără replică.

Launceston era aglomerat. Turiști și băștinași, fermieri și agricultori, toți se adunaseră în vederea pregătirilor pentru Crăciun. Școlile erau închise și străzile mișunau de copii gălăgioși, emoționați la gândul cadourilor pe care urmau să le primească.

După ce îi dădu o cheie de la mașină și stabili să o revadă după jumătate de oră, Cliff se lăsa înghițit de mulțime, precum - gândi Diana cu un zâmbet în timp ce se îndrepta spre primul magazin - stăpânul unei moșii.

Douăzeci de minute mai târziu, cumpăraseră aproape toate lucrurile de care avea nevoie pentru ca el să nu uite acea masă de Crăciun. Așeză pungile în mașină. Ideea de a-l aștepta în acea zăpușeală nu o atrăgea deloc. Dar, când privi în lungul străzii, îi zări silueta înaltă apropiindu-se prin mulțime. Încântată, observă că oamenii zâmbeau spre el și înclinau din cap, oprindu-l pentru a schimba câteva cuvinte. Poate că moartea prematură a mamei ei îi lăsase o nesiguranță iremediabilă pentru că nu mai trăise niciodată acest sentiment de încredere, de familiaritate. Dacă i-ar fi aparținut lui Cliff, gândi îndurerată, dacă el i-ar fi aparținut ei, n-ar mai fi fost niciodată nevoită să caute din nou această senzație. El i-ar asigura liniștea. Sper că nu m-ai așteptat prea mult, zise el apropiindu-se. Părul ei îi încălzise umerii, însă scutură din cap:

—Nu, abia am ajuns aici.

—Bine, zâmbi el și îi deschise portiera.Surâsul acela o afectă într-atât încât nici nu remarcă încotro o porniseră până când nu zări strălucirea unei ape.

—Dar asta nu e drumul spre casă, nu?

—Vreau să-mi vizitez niște prieteni. Te deranjează?

—Nu, bineînțeles că nu, însă nu era adevărat.

—Or să-ți placă, îi promise el.

Aceștia locuiau într-o vilă imensă din lemn, aveau plaje proprii și o grădină mai bogată chiar decât cea de la Castelul Spaniol. Megan, Henry Bradley și cele două fiice veniseră acolo pentru perioada sărbătorilor. Fiul mai mare, află Diana, urma să sosească a doua zi împreună cu bunicii. Gazdele erau curioase, deși o ascundeau foarte bine. În mod evident îl cunoșteau pe Cliff de multă vreme, pentru că îl întâmpinaseră cu o atitudine familiară care arăta că erau prieteni de ani de zile.Megan era amuzantă și bărbatul ei, înalt, extrem de atrăgător, părea foarte îndrăgostit de ea, la fel de mult ca ea de el. Diana îl vedea pentru prima

dată pe Cliff în compania unor prieteni vechi, de obicei era prea rezervat pentru a-și dezvălui gândurile sau sentimentele, însă în sânul familiei Bradley căpătase o atitudine relaxată pe care ea nu o mai observase niciodată la el până atunci. Câtă energie și efort îi trebuiau pentru a păstra acea fațadă de indiferență! Cu deosebirea că nu era chiar o fațadă. Autoritatea făcea parte din personalitatea lui, ca și expresia ochilor severi, cenușii, ca și poziția mândră a capului. Însă oamenii nu treceau niciodată de această înfățișare exterioară, ei considerau că ceea ce vedeau era singura fațadă a personalității lui. Cliff nu era vulnerabil, însă avea unele puncte sensibile pe care și le ascundea cu ferocitate. Într-un fel, Diana îl înțelegea foarte bine și îl cunoștea mai profund decât prietenii aceștia de o viață. În multe privințe însă, nu-l înțelegea deloc.

Lottie, fiica mai mare, o creatură mică și drăgălașă ca o păpușă, cu părul vâlvoi și un surâs fericit, veni lângă cei mari care stăteau în umbra unui copac. Încrezătoare ca un copil care știa că era iubit și răsfățat, se așeză pe genunchii lui Cliff uitându-se cu adorație în ochii lui. Cu prima ocazie o anunță pe Diana:

—Unchiul Cliff e nașul meu. Nu al lui Kelly și nici al lui Rick.

Și nici al tău, implica tonul. Diana zise:

—E un bărbat foarte norocos. Lottie chicoti.

—Ne aduce cadouri. Privirea ei se îndreptă spre dormitor, unde mai multe pachete misterioase aduse de Cliff fuseseră puse acolo de către mama ei.

—Acelea sunt pentru Crăciun, spuse Megan scurt. Cliff zâmbi, expresia lui îmblânzindu-se uimitor, și dădu un bobârnac nasului fetei.

—Așteaptă până în ziua de Crăciun, zise el.

—Încă cinci nopți, spuse Lottie bosumflată, însă îl îmbrățișă, apoi se strecură spre terasă. Mama ei așteptă să se îndepărteze, apoi zise:

—Îi răsfеți prea tare, Cliff

—Îmi face plăcere, zise el simplu, micșorându-și ochii pentru a-i proteja de razele soarelui. Henry râse.

—Și noi îi iubim. Sper că nu le-ai mai adus instrumente muzicale de data asta. După ce i-ai făcut cadou de ziua ei toba aceea, Lottie ne trezea în fiecare dimineață cu bubuituri. Ne-au trebuit mai multe luni s-o convingem să nu se scoale prea devreme.

—Încă mai doarme cu ea, adăugă Megan fără să încerce să-și ascundă nota de iritare din voce. Sprâncenele lui Cliff se încruntară.

—Bine, zise el liniștit. Nu le mai aduc tobe.

Diana simți că i se oprise inima în loc. Tot ce voia, toată fericirea și viitorul ei erau legate de acest bărbat. Pentru prima oară acceptă ideea pustietății pe care

urma să o cunoască viața ei în lipsa lui. Era o revelație zguduitoare și spre mirarea ei, primul sentiment care o învălui fu o revoltă violentă.

Bunul simț i-l împrăștie, însă mai rămase destul încât să o facă tăcută pe tot restul vizitei. Pe drumul spre casă, el observă cu un ton puțin distant:

—Bănuiesc că nu ți-au plăcut. Vocea ei sună rece de indignare.

—Te înșeli, mi-au plăcut foarte mult. El își arcui sprâncenele.

—Îmi pare bine. Henry e unul din prietenii mei cei mai vechi, iar Megan e încântătoare. Aprobându-l Diana se întrebă de ce o dusesse el să-i vadă. Ar fi putut foarte ușor să le dea cadourile singur. Nu se putea spune că se simțea atât de bine în compania ei încât voise să o aibă mai mult timp în preajmă. Lucrurile nu erau niciodată atât de simple cu Cliff. Sau poate fusese doar un gest politicos, s-o prezinte prietenilor lui. El era politicos de felul lui. Ea aflase acest lucru din prima zi la Castelul Spaniol când arătase atâta grijă față de Rose Smith. Fusese bun și cu Susan și cu micuța Lottie. Când vorbea cu orice femeie cunoscută, gândi ea întristată, vocea lui era întotdeauna afectuoasă. Când vorbea cu ea, Diana, glasul lui nu exprima decât o stăpânire de sine înghețată. Și totuși o dorise cândva. Dorința, bineînțeles, era instinct și nu iubire. Poate capacitatea lui de a se îndrăgosti de cineva pierise odată cu Liza. Din clipa în care apăruse în ploaie și ceață călare pe Fulger, ceva profund și primordial se schimbase în Diana, un scut ascuns se topise, lăsând-o vulnerabilă în fața magnetismului lui. S-ar fi întâmplat oare același lucru dacă Liza ar fi așteptat-o la Castelul Spaniol? Nu știa. Nu avea să știe niciodată. Era o ironie crudă faptul că ea îi aparținea acum lui Cliff la fel de mult cum îi aparțineau câinele, calul sau chiar Castelul Spaniol și totuși din cauza morții nefericite a Lizei nu exista viitor pentru ei. Nu se simțea în stare să se agațe de o speranță de fericire care ar fi fost umbrită complet de suferința Lizei.

—Arăți cam încruntată, observă el. La ce te gândești? Ea îl privi și probabil ceva în expresia ei o trăda pentru că el zise aspru:

—Liza. Mă întreb dacă a știut că sinucigându-se a fost o cale sigură să devină nemuritoare.

—Mă îndoiese, răspunse ea încet cu durere în suflet. Nu prea avea mintea limpede, biata Liza.

—Nici unul din noi n-avea mintea limpede. El strânse din dinți.

—Cel puțin acum știi ce era cu ea.

—Da.

Aș da orice, exclamă el înfuriat, să-1 fi întâlnit pe tatăl ei. Măcar o dată.

Diana tresări, mulțumită în sinea ei că acel bărbat murise. Era foarte ușor să și-1 imagineze pe Cliff răzbunându-se pe un om care făcuse atâta rău unui copil, în afară de aspectul strict personal, el se arătase atât de afectuos cu fetițele Bradley, încât își trădase pasiunea pentru copii.

—Ce mai face Hank? întrebă ea. El îi aruncă o privire scurtă.

—Bine. Soția lui s-a stabilit în Launceston, așa că își vede copiii ori de câte ori vrea și cred că urmează să înceapă o altă viață. S-a lăsat de băut, iar Julie și Adam Morley și-au cumpărat propria lor fermă pe drumul dintre Ballstown și Redereek. Par să se fi aranjat binișor.

—Mă bucur. Dintr-un oarecare motiv la care nu voia să se gândească foarte mult, Diana simțea că-i părea bine că familia Morley se mutase.

Castelul Spaniol aștepta moțăind în soare, cu noile căpițe gălbui strălucitoare și movile mari de fân acoperite cu pânză. Pe măsură ce se apropiau de poartă, o caravană de mașini ale lucrătorilor veni spre ei. Cliff trase pe dreapta și le lăsa loc să-i depășească, schimbând câteva cuvinte prin geamul mașinii cu unul dintre muncitori. Diana era tăcută. Muncitorul i se adresase ca un om care îl cunoștea bine, însă cu mult respect în voce. Apoi, le ură un Crăciun fericit și se îndepărtă.

—Presupun că speră ca norii aceia să nu se transforme în ploaie.

Diana făcu un semn cu capul spre îngrămădirile albe și pufoase de la orizont.

—Nu-i nici o amenințare de ploaie în norii aceia. În schimb, e o furtună care se plimbă de-a lungul mării spre Australia, zise Cliff. O mică ploaie torențială ar putea să ne ofere un Crăciun umed, însă chiar și așa o să-i trebuiască trei zile să ajungă aici.

—Mi-ar plăcea și mie să pot ghici vremea, spuse ea visătoare. Când eram pe iaht, îi invidiam pe marinari. Erau în stare să spună ce urma să se întâmple cu săptămâni înainte. Buzele lui schițară un zâmbet vag, ironic.

—Probabil că făceau și ei ca mine, ascultau buletinele meteorologice de lungă durată. Diana râse.

—Probabil că așa făceau, șmecherii. Dar eu credeam că fermierii știu să citească semnele vremii.

—Majoritatea dintre noi se poate ghida ușor după nori, însă asta nu spune mult pe o perioadă mai lungă. Dacă am reuși să sesizăm semnele prevestitoare, n-am mai pierde recolte în potopuri și revărsări de ape, am ști exact când să cosim fânul, zise el conducând mașina spre garaj. Nu lua toate pachetele singură, o să te ajut și eu.

Următoarele câteva zile trecură încet, într-un calm plăcut. Inima flămândă a Dianei se bucura de fiecare moment petrecut în prezența lui Cliff. Seara aveau loc petreceri de tot felul, una în aer liber dată în cinstea lucrătorilor cu o săptămână înainte de Crăciun și mai multe ne semnificative. Atentă, Diana îl observa pe Cliff, întrebându-se de ce lăsa impresia că participă. Vorbea și râdea foarte mult, era o gazdă perfectă, știa să se poarte la fel de bine și în calitate de musafir. Și totuși exista o anumită izolare în el care o făcea să se întrebe în ce măsură îi plăceau acele ieșiri în lume. La familia Bradley fusese complet în largul lui. Era la fel de în largul lui cu Susan și Kevin. Un bărbat foarte retras, avea aparent foarte puțini prieteni și, în afară de câțiva veri îndepărtați și mama lui din Thailanda, numai familia Lizei mai erau rudele lui.

Nimeni altcineva nu părea să fi remarcat acest aspect al personalității lui. Așa cunoscut cum era, vecinii lui îl tratau cu respect și simpatie și uneori cu admirație. Femeile, observă Diana cu amărăciune, făceau orice ca să-i atragă atenția, însă nici una dintre ele nu reușise să ghicească dincolo de aparență.

Cu câteva seri înainte de Crăciun el o întrebă dacă ar vrea să-l însoțească la o petrecere la Launceston. Diana spuse că îi mulțumește, dar voia să se culce devreme, iar el aprobă din cap, privindu-i figura pentru o clipă cu ochii lui cenușii și limpezi. Refuzul ei nu păru să-l afecteze câtuși de puțin.

Ea se culcă la aceeași oră ca de obicei, însă mai citea încă în momentul în care ciocănitul în ușă al Susanei se suprapuse peste zgomotul ploii răpăind pe acoperiș. Presimțirea lui Cliff se adeverise: furtuna tropicală ajunsese exact când se presupusese. Nu era de fapt o furtună, ci o biată ploaie care avea să treacă până la Crăciun. Diana privi întrebătoare spre mama ei vitregă care păși în încăpere, bănuind că venise să-i țină de urât. Absența lui Dan o făcea uneori pe Susan melancolică, stare în care însă nu părea să se afle de data aceasta.

—Bună, dragă, ești încă trează? întrebă într-o doară.

—Da. Diana nu avea de gând să spună mamei sale vitrege că nu va fi în stare să adoarmă până la întoarcerea lui Cliff.

Ținând revista în așa fel încât să-și ascundă zâmbetul, o urmări pe cealaltă femeie cum se învârtea prin încăpere preț de câteva minute. Susan era ușor de ghicit, avea ceva de zis și nu era foarte sigură cum să înceapă, însă căuta o modalitate.

—E aranjat totul pentru Crăciun? întrebă Susan.

—Da, totul e în ordine. Susan trase perdeaua, apoi se îndreptă spre masă.

—Tu nu voiai să ieși în oraș în seara asta? întrebă ca din întâmplare, luând în mână sticluța de parfum a Diane și jucându-se cu ea. Diana se încruntă și răspunse:

—Nu, în seara asta nu. N-ar mai fi suportat încă o seară în care să le vadă pe toate femeile acelea făcându-se de râs în fața lui Cliff, dar n-avea chef să-i spună aceasta Susanei.

—Îți place Cliff? Diana închise revista și o puse pe noptieră. Mișcarea îi dădu răgaz să mai piardă din roșeața care îi venise în obraji.

—Da, răspunse calmă, îmi place.

—A, asta-i bine. De ce n-ai vrut să ieși cu el în seara asta?

Bănuiala pe care i-o trezise prima întrebare se transformă în certitudine.

—Susan, întrebă neîncrezătoare, nu cumva faci aranjamente?

Susan se îmbujora, dar răspunse hotărâtă:

—Ei bine, și dacă aș face? E timpul să te așezi la casa ta, dragă, iar Cliff e... ei bine, nu e nevoie să-ți spun ce.

—Îți spun eu ce e, e fostul bărbat al Lizei, zise Diana cu brutalitate. Susan se strâmbă.

—Liza a murit de doi ani, dragă. Nu putem să trăim în trecut. N-o vom uita niciodată, dar e timpul să mergem mai departe.

—Susan, eu și Cliff nu suntem îndrăgostiți. Fiecare cuvânt o durea, dar trebuia spus. Susan se așeză pe marginea patului și își privi fiica vitregă.

—El e atras de tine. Diana își simți inima tresărind. Înainte să se poată controla, întrebă fără suflare:

—De unde știi?

—Nu te uita așa la mine! Nu te teme, n-am stat de vorbă cu el despre tine, dar eu știu când un bărbat e interesat de cineva, iar el este, sunt sigură. Te observă...

Diana se rezemă cu spatele de pernă, forțându-se să-și păstreze expresia neschimbată.

—Poate că ai dreptate, zise nepăsătoare. Eu sunt singura femeie de aici mai apropiată de vârsta lui. Cliff nu e îndrăgostit de mine. Susan. Nu încerca să ne faci să ne apropiem. E mai bine să lași lucrurile așa cum sunt, ne convine mai degrabă la amândoi. Ceea ce era o minciună, bineînțeles. Lui Cliff putea să-i convină, dar ei nu. Totuși sângele ei îngheță în vene la gândul aranjamentelor Susanei. Încheie cu o hotărâre care semăna cu o atitudine severă. Dacă îl interesează cu adevărat cineva, atunci aceea e Candice. În urmă cu două săptămâni spuneai că ar fi bine dacă s-ar căsători până la urmă.

Susan explică oarecum cu regret:

—Încercam să te fac geloasă. Diana ofta.

—Of, Susan, spuse cu blândețe.

—Ei bine, eu te cunosc, ești atrasă de el și ai fi foarte potrivită pentru el.

Își mușcă buzele.

—El are nevoie de cineva care să-l iubească, iar tu știi cum să ai grijă de oameni. Diana zâmbi, cu inima plină de durere.

—Și eu am nevoie de cineva care să mă iubească, zise.

—Aha... înțeleg. Susan își privi fiica vitregă cu șiretenie. După câteva clipe de tăcere o îmbrățișă, apoi se ridică în picioare.

—Bine atunci, îmi pare rău dacă te-am supărat. Am terminat cu jocurile. O să-mi văd de treaba mea. Noapte bună, dragă.

După ce ea plecă, Diana rămase trează ascultând ploaia persistentă. Într-un târziu, după ce farurile mașinii lui Cliff apărură prin pânza de apă, ea se întoarse cu fața la perete și adormi.

CAPITOLUL 8

Diana se trezi în dimineața următoare și constată că afară totul era ud. În timpul nopții turnase cu găleata, însă acum picura încet, apa strângându-se în bălți argintii de-a lungul pajiștii.

După micul dejun, Cliff și Kevin jucară câteva partide de biliard în timp ce Diana răsfoia o carte de bucate pe care o găsisese în bibliotecă. Susan stătea lângă veioză croșetând.

—Într-una din zile, zise Kevin resemnat la sfârșitul jocului, o să câștig.

—Totuși, nu în dimineața asta. Trebuie să mă duc la lucru, spuse Cliff și părăsi încăperea.

Kevin se așeză să citească ziarul. Diana privea în gol cartea pe care o ținea pe genunchi. Puțin mai târziu se hotărî să coacă niște plăcinte și, când să intre în bucătărie, îl descoperi pe Cliff în prag.

—Nu vrei să călărim împreună? întrebă el.

—Unde?

—Aveam chef să iau o gură de aer, dar de fapt adevărul este că vreau să verific cât de multă apă s-a adunat. Am putea merge să vedem cascada, presupun că e și mai atrăgătoare după ploaia de azi-noapte.

Diana aruncă o privire prin fereastră. Ploaia aproape se oprise, dar burnița promitea să ude tot ce găsea în cale.

—Sunt niște pelerine de ploaie de-ale mamei mele care ți s-ar potrivi, spuse el.

—Bine, zise Diana, o să mă pregătesc. Cinci minute mai târziu apărui în ușa de la debara îmbrăcată în blugi și tricou. Cliff o privi cu un interes pe care nu și-l ascunse deloc, iar ea simți că i se înfierbântă sângele în vine. El îmbrăcase deja o salopetă de călărie care avea să-l protejeze de ploaie și care era aceeași cu cea purtată în ziua în care apăruse din ceață.

Cuvintele Susanei îi sunau în urechi: „E atras de tine”. Pe Diana nu o interesa „atrasul”. Anul care trecuse o lăsase flămândă și lăcomă, voia mai mult decât o căsătorie fizică. Voia iubire, seriozitate, pasiune și o viață întreagă. Speranțe deșartel! Făcând tot posibilul să ignore acea examinare senzuală, ridică din umeri, punându-și pelerina pe care i-o întinsese el și se îndepărtă.

—Crezi că ne vor ierta caii? întrebă ea puțin cam prea veselă. Nu-mi imaginez că le face plăcere să iasă pe ploaie.

—Fulger e gata pentru orice, iar Săgeata e atât de pasivă încât nu i-ar păsa nici dacă ai călări-o în timpul unui cutremur.

Plecară douăzeci de minute mai târziu, călărind prin pânza de apă care probabil era ultima rafală a ploii. După ce traversară jumătate din prima pășune, Cliff îi aruncă un zâmbet care exprima încântare. Ea se simți dintr-o dată bine dispusă și se îmbujora, iar ochii îi străluciră de plăcere.

—Dar Blake? strigă ea. El scutură din cap. Diana o grăbi pe Săgeata, o iapă fermecătoare și pestriță, să-l ajungă din urmă pe Fulger.

—N-am crezut că o să ajung să văd ziua în care un fermier iese călare fără câinele lui.

—Ar fi fost o bătaie de cap. Nu făcuseră mai mult de un kilometru când Blake îi ajunse din urmă, arătându-și dinții și făcând parcă dovada faptului că înțelesese greșeala. Diana râse.

—Nu cumva cineva i-a dat drumul?

—Așa s-ar părea. Cliff nu se arătă extrem de deranjat de prezența câinelui și îi ordonă să rămână în urmă. Păstrându-și încă rânjetul supus, Blake tropăi ascultător în spatele calului mare și gri. Era extrem de plăcut să călărească așa, cei doi cai galopând unul lângă altul, cu familiaritatea a două ființe care se cunoșteau de multă vreme. Totul mirosea proaspăt și revitalizant, ramurile copacilor păreau să cânte o melodie care îi mergea Dianei drept la inimă. Trase în piept de mai multe ori aerul umed și dulce, apoi privi în jur.

—Cred că se potolește ploaia, spuse.

—Da. Vezi, cerul e mai luminos în partea aceea. Poți să distingi norii. O să fie frumos mâine.

Blake descoperi un iepure de câmp și dispăru, lătrând furios, după un pâlc de copaci. O cireada de viței țâșni dintr-o dată peste pajiște. Figura Diane se luminează.

—Mi-au lipsit toate acestea, zise ea într-un impuls de bucurie. E așa de frumos aici!

—Nu te-ai supărat vremea? Ea zâmbi.

—Nu. Aș fi vrut doar să pot rămâne mai mult timp. N-am prea avut ocazia să văd mare lucru din Castelul Spaniol...Vocea ei se pierdu. Pentru câteva momente uitase de , ce fugise în urmă cu un an în grabă, înainte ca el să poată spune ceva, urmă:

—Nu mi-a venit să cred când te-am văzut atunci acum un an, ieșind din ceață cu Blake în șa. Mai întâi indicatorul rupt, apoi asta. M-am gândit, o, Doamne, uite o fantomă! Însă nu aveai lilioci cu tine, doar un câine.

Hohotul de râs al lui Cliff răsună în văzduh.

—E de mirare că nu te-ai întors s-o iei la goană.

—Presupun că eram curioasă de ce era Blake cu tine în ziua aceea. E obiceiul tău să-1 cari în șa pe unde te duci?

—Nu, îi intrase un spin în labă și șchiopăta zdravăn. Deci își amintea acea zi la fel de clar ca și ea. Cliff continuă:

—Arătai îngrozită cu ochii mari și întunecați, privindu-mă pe după umbrelă.

—Eram puțin alarmată, zise ea cu demnitate. Mai degrabă furioasă, de fapt, pe cel care dărmase indicatorul.El o privi drept în ochi, cu o expresie serioasă.

—Alarmată și furioasă? Doar atât? M-ai speriat grozav.

O curiozitate profundă o împinse să treacă peste bariera bunului simț.

—De ce?

—Nu știi deja, Diana?Ea scutură din cap. Zâmbetul lui în colțul gurii părea mai ironic decât în mod normal.

—Atâta ignoranță, făcu el în zeflemea. Probabil că e dinadins.A, ar fi fost foarte ușor să uite de toate hotărârile pe care le luase. Sugestia Susanei își făcuse probabil efectul în timpul nopții, pentru că pentru o secundă periculoasă Diana fu gata să se predea fără a cere nimic în schimb.Buzele i se strânseseră. N-ar fi îndrăznit. Dacă el nu o iubea,atunci toată acea atracție sexuală nu valora nimic.

În mod miraculos, ploaia se opri, lăsând o rază de soare să pătrundă prin nori și să lumineze pământul. Aerul era încă umed, încât părea mai degrabă că înotau decât că mergeau călare. Grupul de nori se subția spre nord risipindu-se în fâșii care se dizolvau în căldura soarelui. Diana ar fi vrut foarte mult să-1 pună să o lămurească asupra comentariului făcut, dar ceva o oprea: teama, gândi ea în timp

ce curiozitatea devenea mai puternică. Dacă nu însemna nimic, atunci s-ar fi simțit distrusă, în ciuda frământării, fericirea, pură și înviorătoare, un sentiment copleșitor, îi cuprinse ființa, la fel cum soarele adusesse căldură și lumină câmpiei. Deși își păstra privirea ațintită înainte, știa că Cliff o urmărea pe furiș. Fu o ușurare să ajungă pe vârful platoului stâncos care ducea la cascadă. Vechea erupție care împinsese lava lăsase bolovani uriași împrăștiați la poale; mulți dintre ei fuseseră sfărâmați în bucăți pentru a folosi la construcția zidurilor care separau pășunile, dar rămăseseră destui care să îngreuneze înaintarea. Cliff porni în față, întorcându-se din când în când pentru a se asigura că ea îl urma și că era în afară de pericol, deși Săgeata ar fi fost imposibil să facă o mișcare greșită. Totuși, deși părea ca o pisică, iapa se împiedică de o movilă de iarbă și alunecă la vale. Cliff întoarse calul în timp ce Diana și iapa îl ajungeau din urmă.

— Ai pățit ceva? întrebă el cercetând-o îngrijorat cu ochii de culoarea ploii.

Ea scutură din cap. Era să-mi sară inima, murmură el, apoi se aplecă și o sărută, cu buzele reci la început, apoi înfierbântându-se treptat, gustul ploii amestecându-se cu aroma lui masculină. Fără să încerce să se protejeze, Diana se lăsă în voia valului de căldură pe care i-l transmitea sărutul lui ca un fluture prins în plasa unui păianjen. Numai caii îi aduseră la realitate. Când Fulger fornăi indignat și tropăi într-o parte, iar Săgeata scutură din cap, călăreții lor se despărțiră. Mâna lui Cliff care se odihnea pe spinarea calului, îl lămură pe acesta cine era stăpânul, dar privirea lui nu părăsi nici o secundă figura Diane.

—Trebuie să stăm de vorbă. O senzație de fericire explodează în interiorul ei.

—Da, spuse ea. Dinții lui contrastară pentru o clipă cu restul figurii care era întunecată.

—Dar mai întâi mergem să vedem cascada, zise el. Diana avea nevoie de timp pentru a se calma, pentru a controla tulburarea pe care i-o provocase sărutul lui, timp să-și aducă aminte că aceste lucruri erau ieftine. Iubirea costa mult mai mult, iar ea nu putea să fie fericită decât având devotamentul și dragostea lui.

Câteva minute mai târziu- ajunseră la cascadă. Ploaia împrăștiase o strălucire argintie pe deasupra torentului de apă care cădea de pe marginea rocii vulcanice de culoare neagră, învolburându-se în bazinul format jos.

—E impresionantă, spuse Diana. Și foarte frumoasă. N-aș fi crezut că va fi suficientă ploaie să se formeze așa ceva.

—E nevoie doar de câțiva stropi de apă. El îl întoarse pe Fulger spre cărarea care se pierdea printre tufișuri și care conducea la pășunile, de la etajul superior.

—Hai să vedem cum arată izvorul.

Nici unul dintre ei nu mai scoase un cuvânt în timp ce caii păseau în liniște printre copacii întunecați și ferigi. Fluturi de pădure îi întâmpinară în timp ce mierlele căutau viermii care fuseseră scoși la suprafață de ploaie.

Golul din stomacul Dianei se datora emoției. Își atinse cu un gest absent buzele pe care Cliff le sărutase. Avea nevoie să știe că el o dorea nu pentru că era sora Lizei și nici măcar pentru că exista instinctul acela sau pentru căii era la îndemână. Voia să se convingă că el o iubea cu toată pasiunea de care era capabil, cu toată ființa lui, pentru că astfel îl iubea ea pe el.

Odată ce ieșiră din crâng, zgomotul cascadei fu înlocuit de cel al părâului. Hra încă în albie, însă nu mai avea mult până să o depășească. Apa se învoldura spre buza stâncii într-un vârtej, trecând aproape de rădăcinile unui copac de pe mal.

Fulger sări într-o parte, dar mâna hotărâtă a lui Cliff îl obligă să se potolească. Iapa era liniștită, părând neafectată de zgomotul asurzitor al torentului de apă. Blake, care abandonase urmărirea iepurelui și îi urmăse, stătea cu urechile ciulite și ochii inteligenți cercetând tufișurile de iarbă purtate de valuri. .

— Presupun, spuse Cliff păstrându-și privirea ațintită înainte, că m-ai speriat pentru că a fost de ajuns o singură privire ca să-mi dau seama că aveai să-mi sehimbi viața complet și. ca să-ți spun drept, era ultimul lucru pe care l-aș fi vrut.

Ceva îi făcu vocea Dianei să tremure. înghiți în sec și murmură: r •

— Nu înțeleg.

— Nici cu n-am înțeles. O iubeam pe liza, îmi petrecusem un an încercând să repar căsnicia cu ea, și încă un an jelind-o și ^imtindu-mă vinovat. Eram îndepărtat de tot de femei. Apoi am zărit o figură cu ten palid și o gură cu buze pline, cu ochi de culoarea cerului de vară la miezul nopții și pământul mi-a zburat de sub picioare.

—Chiar? zise ea încercând să fie obiectivă, să îndepărteze emoția care o cuprinsese. Eu de obicei nu las o asemenea impresie din primul moment. Nu sunt nici măcar frumoasă.

—E multă vreme de când nu te mai consider altfel decât frumoasă.

Vocea lui suna sinceră. Scepticismul înăspri glasul Dianei.

—Asta e și mai greu de crezut.

—De ce?Ea privi în jos la apa agitată.

—Pentru că tu ești un bărbat inteligent răspunse de-a dreptul, și știi foarte bine că nu am nimic deosebit. Cred că mă întorc acasă.

Mâna lui se întinse imediat prinzând frâul și oprind-o pe Săgeata chiar când era gata să se îndepărteze.

—De asta ai fost așa de distantă? întrebă el. Pentru că ai o obsesie stupidă că ai o înfățișare comună?

—Nu mi-a plăcut niciodată să mă aflu pe locul doi, răspunse ea, mânia facându-i ochii să-i strălucească.

El își arată dinții albi.

—Ei, atunci pe legea mea, spuse amenințător, se pare că nu există decât un singur mod prin care să te conving...Voia să o sărute din nou. Ea deschise gura să protesteze, dar o mișcare în spatele lui o facu să exelame:

—Cliff, Blake! Nu! Iute ca fulgerul, Cliff eliberă iapa și îl grăbi pe Fulger după Blake care se aventurase prea aproape de marginea Pârâului și alunecase deja în apă, schelălăitul său de groază și surpriză fiind înghițit de torent.

Strângând din dinți, Diana îl urmă. Terenul era alunecos, dar pentru prima dată norocul fu de partea lor și nici unul dintre cai nu alunecă. Diana strigă:

—Uite-1, acolo e! Blake înota spre un buștean care fusese smuls de curent într-o inundație anterioară și se agățase între două pietre. Din nefericire, lemnul se găsea la un nivel superior și, când câinele încercă să se cațere pe el, bușteanul se răsturnă, prinzându-l dedesubt.

—Nu! exclamă Diana. Blake apără din nou la suprafață și, de data aceasta, bușteanul îl susținu. Ea deschise gura să-i strige încurajări.

—Taci din gură, îi zise Cliff încet.

—Dar...Cascada e doar la cincisprezece metri la vale. Garantezi tu că o să reușească să ajungă la mal dacă încearcă să înoate înapoi? Diana oftă îndurerată.

—Nu.

—Dacă îl strigăm asta o să facă. Ea își mușcă buzele, cu ochii fixați asupra lui Blake. Câinele îi privea, așteptând în mod evident ca stăpânul să-i strige un ordin, gata să moară îndeplinind porunca.

—Ce putem face? întrebă Diana în șoaptă. Descălecând, Cliff își scoase jacheta și colacul de frânghie pe care îl purta mereu la el.

—Mă duc să-l iau, zise el calm. Ochii îngroziți ai Dianei priviră apa învolburată, crengile și betele care alunecau la vale printre pietre într-o spumă vijelioasă, până la marginea dincolo de care dispărea apa. Cuprinsă de panică, spuse:

—Nu, Cliff, nu te duce, e prea periculos.

—N-o să fie periculos deloc. O să leg frânghia de copacul acela și în jurul mijlocului meu. Poți să o ții strâns și să ne tragi încet înapoi după ce îl iau pe Blake. O să fiu în perfectă siguranță. Expresia lui o convinse că nu putea să-l oprească nimic, fie că era ajutat sau nu. Ea spuse pe un ton indiferent:

—Bine.

De fapt, nu era mai simplu decât o misiune de salvare de orice fel. La început, când Blake păru că voia să sară în apă spre stăpânul său, Diana își mușcă buzele pentru a nu striga. Totuși, un ordin hotărât al lui Cliff împiedică animalul să se miște. Așteptând câteva momente care i se părură nesfârșite Diana strânse frânghia în mâini, rămânând cu ochii fixați asupra siluetei lui Cliff, care trecea printre pietrele alunecoase, apoi spre buștean. Acolo apa era mult mai adâncă decât s-ar fi crezut și îi trecea de piept. Următorul pas îl cufundă până la gât. Se clătină, dar își păstră echilibrul.

—Ai grijă, șopti Diana, urmărindu-l cu ochii măriți de spaimă în timp ce ieșea la un nivel mai puțin adânc de apă.

Se mișcă atât de sigur pe el, gândi ea, încercând să se convingă că avea să se întoarcă la fel de ușor. Dacă ar fi încercat ea să străbată curenții puternici- ar fi alunecat în mod sigur pe pietre și ar fi sfârșit prin a se îneca sau cădea în cascadă. Cliff era prudent și agil ca un animal, mișcându-se cu o grație care îl apropia tot mai mult de câinele care aștepta.

—Totul va fi în regulă, îi spuse ea lui Fulger, care stătea la câțiva pași cu urechile ciulite, privind.

Privirea ei se întoarse spre Săgeata. Iapa păștea iarbă.

—O, ești atât de optimistă! Nu-ți faci griji deloc, nu? spuse Diana gata să râdă.

Un trunchi de copac apăru din amonte, nu era foarte mare, dar nu mai rămăsese nici o frunză pe crengile lovite de pietre. Diana își înghiți un strigăt văzând cum Cliff ridicase un braț în aer și se ferise repede, dar chiar și așa, o ramură îi sfâșie mâneca, zgâriindu-i pielea bronzată. Fără să dea atenție acestui fapt, Cliff parcurse cei doi pași care-i mai rămăseseră până la bușteanul de care se agățase Blake, cu ochii fixați pe figura udă a stăpânului său.

Diana își mușcă buzele din nou. Clipi de parcă ar fi vrut să alunge imaginea dărei sângerii care apăruse pe brațul lui Cliff și de-a lungul bărbiei.

Acesta îl apucă hotărât de zgardă pe câine și porni înapoi. Diana dezlegă nodul frânghiei și începu să meargă cu spatele având grijă în tot acest timp ca Cliff să rămână în picioare mereu. Când el ajunse pe mal, șiroind de apă, cu sângele curgându-i din bărbie, ea îl aștepta cu o batistă, în timp ce îl ștergea, îi zise printre dinți:

—Să nu mai faci așa ceva niciodată. Sprâncenele lui se încruntară. Arăta arogant, înverșunat și supărat.

—Și cum o să mă oprești? Blake se scutură și strănută de mai multe ori.

—O să mă mărit cu tine, spuse ea, spre propria mirare, apoi o să te țin în lesă!

Încruntarea lui dispăru. Cu figura lipsită de orice expresie și ochii lucind palid, o privea fix. Apoi ridică o sprânceană.

—Nu știu ce ți-a lăsat impresia că aș avea nevoie de o stăpână, zise pe un ton neutru. Ba mai degrabă, hotărî ea încăpățânată, avea nevoie de o oaie, ca un miel rătăcit. Îi spuse:

—Nu mă interesează de ce ai nevoie. În momentul de față este ceea ce îmi lipsește mie. Și ceea ce îmi lipsește este un bărbat în viață care să...

—Continuă, spuse el încet, când ea se întrerupse. Ai început să vorbești, ai face bine să continui.

—Nu știu la ce te gândești, suspină ea. Picături argintii de apă străluceau în genele lui dese.

—Nu riști, nu câștigi.

—Te urăsc, spuse ea.

—Nu te mai prosti. Vrei un bărbat care să ce?

—Care să mă iubească, strigă ea, lăsându-i batista în mâini și se întoarse, sărind în șaua iepii. Surprinsă, dar ascultătoare ca întotdeauna, aceasta tresări și alunecă într-o parte. Umilită, Diana o grăbi de-a lungul pajiștii, ca și cum ar fi urmărit-o strigoii iadului, însă numai unul o urmărea. Mâncând pământul, Fulger ajunse lângă ea ca răzbumarea întruchipată. Cliff se aplecă, prinse frâul cu mâna și o obligă să se oprească.

—Pot, îi zise el abia răsuflând, să te iau pe șaua mea dacă vrei, dar ne vom uda cu toții, iar Săgeata se va întreba ce naiba se întâmplă. Vrei s-o rezolvăm altfel? Vrei să-mi spui ce simți pentru mine înainte de a te trânti pe jos în iarbă și a te obliga să vorbești? Ea îl privi și ceea ce zări pe figura întunecată îi dădu curaj.

—Te iubesc, spuse încet. Flăcările din ochii lui se înfierbântară, dar el nu zise nimic, privind-o în tăcere. Ea începuse să tremure când îl auzi exclamând:

—Era și timpul, pe legea mea!

—Asta e tot ce poți să spui?

—E tot ce am chef să spun, ca să fiu sincer. Ai idee prin ce-am trecut din cauza ta? Mi-am petrecut nopți întregi plimbându-mă de colo-colo prin cameră și făcând dușuri reci. Te-am urmărit așteptând un semn, până când mi-am dorit să fiu orb...

—Mă iubești? El mârâi:

—Bineînțeles că te iubese! Crezi că altfel aș fi suferit atât?

Diana îl privi. Nu era nici o urmă de tandrețe pe figura lui. Se uita la ea cu atitudinea posesivă a unui bărbat primitiv. Nu era un îndrăgostit prea blând, Cliff Connors, însă ea îl prefera așa.

Ceva nealterat și mândru se trezi în ea ca răspuns la privirea lui flămândă. Pe jumătate pierduți în dorință, ochii ei străluceau. Stăpânirea de sine care o făcuse să strângă buzele se topi într-o supunere care îi trăda dorința.

El întinse mâna, atingându-i obrazul. Ea însă fu gata să scâncească, observându-l cum redevenea reținut. Mâna lui se retrase. Pe un ton neutru, el zise:

—Să ne întoarcem acasă.

Călăriră alături până la clădire. Vârful stâncos care se ridica în spatele acesteia era încă învăluit de nori, însă casa strălucea triumfătoare, cu grădinile și copacii ei, frunzișul sclipind de apă, iar florile ținându-și cupele cu polen. Nici unul dintre ei doi nu scoase un cuvânt. Diana se simțea cum probabil se simțise Eva în prima zi, atât de copleșită de plăcere și fericire încât orice fel de conversație ar fi fost imposibilă.

Odată ce intrară înăuntru, emoția fu înlocuită de timiditate. Ea își scoase repede jacheta și o agăță în dulap, apoi se întoarse să plece. El tocmai își scotea tricoul.

Diana înghiți în sec.

- O să-ți aduc un halat, spuse ea, privind cu jind mușchii puternici și pielea lui bronzată. El zâmbi.

—Este unul în baie. Ea se repezi într-acolo, găsimdu-l imediat. Când se întoarse, el rămăsese numai în slip. Diana îl privi și nu se putu abține să nu spună:

—Ești atât de frumos...Expresia amuzată din ochii lui fu înlocuită de o alta care îi făcu inima să tresară, însă când îl văzu îndreptându-se spre ea și după ce observă că tremura, ea spuse:

—Hai să mergem sus repede, înainte să răcești. Poate ar trebui să faci dușul aici. Acea strălucire ascunsă din privirea lui se stinse.

—Nu, nu aici, zise el luându-i halatul din mână și îmbrăcându-l. O să aștept până ajung în camera mea. Țasta nu-i un loc potrivit să facem ceea ce am eu chef în momentul de față, oricum.

Dorința o făcu să-și piardă suflarea, însă făcu un pas prudent înapoi. Ieșiră împreună în hol și când Susan, apoi Kevin, apărură din sala de biliard, el o luă de mână. Amândouă perechile de ochi remarcară mișcarea. Amândouă cercetară apoi figura Diane după care se întoarseră spre cea a lui Cliff..

—Ne vom căsători, zise acesta, cât mai curând posibil. Urmă o zarvă infernală care dură până noaptea târziu când, puțin amețită de șampanie și sătulă de mâncărurile delicioase pe care le servise doamna Smith la cină, Diana se închise în camera sa. Se simțea obosită și entuziasmată, dar dincolo de acestea sălășluia o presimțire neagră, Cliff jucase perfect rolul logodnicului, sigur pe sine, însă ea își dorise să-i fi putut citi gândurile și sentimentele dincolo de imaginea aceea

construită. Îi spusese că o iubea. Oare pentru el cuvântul însemna același lucru ca și pentru ea? Era el la fel de atras ca de magnet într-o pasiune dincolo de timp și de orice limite? Nu. Nu și-l putea imagina pe Cliff atât de vulnerabil și nici ea nu era așa. Nu în totalitate. Mâna ei tremură când își scoase cerceii. Dacă nu i-ar fi spus că o iubește, ar fi părăsit Castelul Spaniol și s-ar fi dus în Antarctica, și ar fi construit o viață de una singură, însă în inima ei ar fi rămas mereu un gol iremediabil. Golul lăsat de Cliff.

Însă acum el urma să o ia de nevastă, ea îl va iubi și va fi destul. Se potriveau de minune la pat. Ea nu avea de ce să-și facă griji dacă el îi era credincios sau nu. Dacă Cliff își dădea cuvântul, și-l ținea. Atunci de ce îi erau ochii înlăcrimați și în gât i se pusese un nod dureros, când se schimbă în tricoul larg pe care îl cumpărase în urmă cu un an? O ciocănitură o facu să tresară. Susan, bineînțeles, venise probabil să comenteze, să facă planuri, să pălăvrăgească puțin. Ștergându-și lacrimile în grabă cu o mână, Diana își suflă nasul, apoi strigă veselă:

— Intră! Dar nu Susan fu cea care păși înăuntru. De fapt, nici nu se auzise zgomotul ușii. Diana tocmai își compusese un zâmbet când dădu cu ochii de silueta lui Cliff care o privea cu o figură lipsită de expresie și care intrase parcă prin perete. Diana rămase cu gura căseată.

— Ei bine, spuse ea regăsindu-și vocea, să nu-mi spui că există o ascunzătoare secretă.

— Nu e chiar o ascunzătoare. El împinse peretele înapoi.

— De fapt, e un refugiu sub scări. Bătrânul Cliffton s-a gândit că s-ar putea să-i folosească într-o zi.

— Mai sunt și alte surprize de care nu știi?

El purta încă hainele pe care le îmbrăcase după ce făcuse duș. Arăta puternic, periculos și nici pe departe tandru.

— Nu, spuse el. Ea îl privi prevăzătoare, nefiind încă pregătită pentru o confruntare. Zise voioasă:

— Povestește-mi despre strămoșul ăsta răpitor al tău.

— Cliffton? Zâmbetul lui ironic o anunță că, deși el știa care fusese motivul pentru care schimbase subiectul, era gata să o amuze.

— Era tânăr și cu temperament aprins, fiul unui plugar din Anglia, care s-a îndrăgostit de soția moșierului. Ea avea cu cinci ani mai mult ca el și avea și un copil.

— Deci el a răpit-o? Ea îl iubea?

— Da, îl iubea, însă își iubea și fetița. Se spune că își iubea și soțul, într-un fel.

—Dar nu ca pe Cliffton.

—Nu; nu ca pe el. El a crezut că o va putea cuceri, însă când au ajuns în Tasmania și-a dat seama că nu reușise. Când soțul ei a venit să o ia, ea s-a dus în Anglia cu el și i-a lăsat lui Cliffton băiatul. Diana se încruntă.

—Soțul ei cum era? Întrebă.

—Se pare că era un om de treabă. Și el o iubea. În ultimii săi ani de viață, se zice că Cliffton a recunoscut că în ciuda geloziei îl simpatiza.

—Pun pariu că ea n-a vrut să plece. Sau poate era o lașă și prefera siguranța confortabilă sălbăticiei necunoscute. El ridică din umeri.

—Cine știe? Dar tu, Diana, poți să faci față sălbăticiei necunoscute?

Întrebarea avea greutate. E un test, gândi ea, și intuiția o făcu să răspundă:

—Știi că te-aș urma oriunde te-ai duce, chiar și în zdrențe să fiu.

Ceva Străluci în ochii lui.

—Poate că o astfel de soție își dorea Cliffton. E o poveste tristă. Era, într-adevăr.

—El s-a mai căsătorit după aceea?

—Nu, zise el. Nu s-a mai căsătorit. Ea înclină din cap.

—Cum arăta femeia aceea?

—Foarte frumoasă. Se pare că eu i-am moștenit ochii. Și acum, ajunge cu discuția despre strămoșul meu. Sprâncenele lui se arcuiră.

—Tu, de obicei, în așa ceva te îmbraci noaptea? Tricoul cel mai larg pe care îl găsisse îi ajungea până la genunchi și părea cam vechi, dar era haina ideală în care să dormi.

—Da, răspunse ea dârză.

—Atunci mie îmi e totuna, spuse el și se duse să încuie ușa, pentru că de acum înainte n-o să mai ai haine pe tine când te culci.

—Ce înseamnă asta? spuse ea cu un zâmbet ironic. Nu cumva vrei să te asiguri că de data asta soția va dormi cu tine, Cliff?

—Dacă e nevoie, da, zise el, sfărâmându-i și ultimele rămășițe de fericire care și așa era prea fragilă. Ea spuse încet:

—Nu trebuie să-ți faci griji. Știm amândoi deja că nu-ți pot rezista. Zâmbetul lui păru amar, fără nici o urmă de umor.

—Data trecută nici unul dintre noi nu și-a dat seama ce se întâmplă. Acum va fi altfel. Măinile care îi strângeau umerii nu erau brutale, însă aveau o anume hotărâre care o avertiză. Orice protest ar fi fost inutil. Cliff venise pregătit să o cucerească. Deja o cuprinsese un fior fierbinte care-i înlătură reținerea. Dacă măcar ar fi reușit să-l vadă cu adevărat pe bărbatul care se ascundea dincolo de strălucirea argintie a acelor ochi! Era un iubit perfect și fiecare parte din corpul

ei îl dorea, își dorea acel abandon în brațele lui, însă ea voia totuși mai mult. Voia bărbatul, cu întreaga lui personalitate, nu numai partea fizică. Îl voia întreg. —Diana? întrebă el în șoaptă. N-avea de gând s-o forțeze. Iar ea știa de ce. Era ca și cum apropierea lor era dirijată de ceea ce se întâmplase înainte, ca și cum fantoma Lizei ar fi stat între ei.

Gândul o ambiționa să nu mai lase așa ceva să se întâmple, să își găsească un loc al său în viața lui. O iubiseră amândoi pe Liza, însă acum trebuiau să o uite.

—Înainte de a pleca data trecută, ai zis că dacă te-ai căsători ar fi numai pentru a avea copii, spuse ea. O faci doar pentru a avea copii, Cliff?

El își arătă dinții într-un rânjel care avea ceva violent.

—Nu, nu e pentru copii. Nu știu ce-a fost în capul meu atunci. Eram încă tulburat din cauza a ceea ce simțeam pentru Liza și încercam cu disperare să înlătur sentimentele pentru tine. Dragostea se sfârșise rău pentru mine, și mi se părea că singura soluție era să-i întorc spatele.

El închise ochii, apoi îi deschise și o privi cu o asemenea dorință neajutorată, încât ea simți că i se oprește inima în loc.

—Diana, spuse el răgușit, te iubesc și vreau să te iau de nevastă pentru că, dacă nu te am ca amantă, prietenă și soție, o să mă simt singur până la sfârșitul zilelor și n-ar fi nevoie niciodată să mă urmezi în zdrențe pentru că te-aș duce în brațe și te-aș înveli cu brațele mele.

Privirea aceea, directă și fără ascunzișuri, cuvintele acelea tandre și vulnerabile erau de ajuns pentru ea.

Înainte să-și dea seama ce face, își scoase tricoul și îi conduse mâna spre unul dintre sâni. Stăpânirea lui de sine care îi ascunsese sentimentele lăsa acum locul dorinței, însă inima îi tremură când își dădu seama că rezerva nu dispăruse. În acest moment de intimitate fizică, el continua să nu aibă încredere în ea. Nu, gândi ea cu prudență, nu avea încredere în el. Voia s-o poarte pe culmi nebănuite, însă își suprima forța aceea sălbatică. Oare se îndoia încă de propria abilitate de a face dragoste? Acum ea știa că el chiar crezuse că își pierduse această capacitate. Și totuși părea imposibil ca un bărbat cu un asemenea magnetism sexual să rămână impotent. La un moment dat, în cursul anului care trecuse, ea se gândise că impotența era un mod de a fugi din fața unei situații insuportabile.

Oricare era motivul reținerii lui, ea nu avea chef să-i accepte prudența, oricât de mult i-ar fi plăcut. Deodată toate gândurile îi zburară din minte când degetul începu să-i mângâie încet vârful rotund din mijlocul sânelui ei. Fiori noi de plăcere o invadară. Înainte de a-și pierde mințile cu totul, își promise că și el, la

rândul lui, se va abandona acestei pasiuni care lua viață și care era chemarea dintre bărbat și femeie.

—Da, șopti el în timp ce ea începuse să tremure. Spune-mi ce vrei, Diana. Spune-mi ce vrei să fac? Nu vreau să te rănesc...

Acum știa, acum înțelegea! Nici o altă femeie n-avea să plângă de teamă sau de dezgust în brațele lui pentru că el era hotărât să facă numai ce i-ar fi cerut aceasta, și nimic mai mult. Liza era încă între ei. Ea ridică bărbia. În timp ce mâinile lui îi mângâiau sânii, ea se aplecă, atingându-și obrazul de cămașa lui și inspirând aroma de masculinitate. Agățându-se de o ultimă fărâmbă de voință, ea îi spuse îngândurată:

—Vreau să faci ceea ce ai chef. Atinge-mă în orice fel vrei, fă-mi ce vrei...

Lui nu păru să-i placă acest lucru. Îl auzi respirând neregulat și, ridicând privirea, observă în ochii lui o expresie greu de interpretat. Își dădu seama aceasta era adevărata problemă și nu întrebarea „Mă iubești?”. Aceea fusese ceva simplu. El trebuia să fi știut aproape din primul moment că ea se îndrăgostise de el. Însă alte cuvinte îl încurcau: „fă ce vrei cu mine”.

Refuzul Lizei îl atinsese probabil într-un punct vulnerabil al psihicului său masculin. Acum trebuia să învețe, să înțeleagă nu numai cu creierul, ci și cu sufletul său, că în dragoste, în căsătorie nu existau bariere. Diana n-ar fi acceptat altfel lucrurile.

Privindu-l fix în ochi, îl văzu cum abandona masca inexpresivă, arătându-și adevăratele sentimente, întunericul durerii și o furie înghețată, pentru că ea îl obliga la ceva ce el nu voia. Ținându-și respirația, ea așteptă; el trebuia să aleagă.

—Spune-mi, îi comandă el răgușit. Nu vreau să-ți fac rău.

—Nimic din ce-ai putea face nu ar avea afectul acesta.

—Nimic? Mânia lui crescuse, alimentată de o contradicție iritantă.

—Să te ia naiba, șopti el cu o voce răgușită și tremurătoare, apoi o sărută violent, îmbrățișând-o pe neașteptate.

Acțiunea ar fi trebuit s-o sperie, însă, deși ea se simțea ca și cum ar fi câștigat un meci epuizant de box, bucuria victoriei o învăluise ca un curent înviorător.

Aproape imediat sălbăticia oarbă a acelui sărut fu suprimată de un nou efort al rațiunii. Diana zâmbi și se rezemă de el, deschizându-i cu o mână nasturii cămășii.

—Ți-am făcut rău, zise el aspru.

Ea râse. Buzele o dureau puțin, însă într-un fel sau altul trebuia să-l facă să înțeleagă că nu-i era soră, că pasiunea aceea adâncă era naturală și că ca avea încredere că nu voia s-o rănească.

—Dacă te mușc, spuse ea încet atingându-i cu buzele mușchii pieptului, în locul ăsta, urmă ea înfingându-și ușor dinții în pielea lui fără să provoace durere, ai de gând să te vaiți și să fugi? Simți tresărirea și tensiunea senzuală care se răspândea în corpul lui.

—Nu, zise el cuvintele abia distingându-se așa cum le pronunța printre dinți, în timp ce ochii îi străluceau Nu mă vait și nu fug. Mai fă-o încă o dată.

Numai după ce-mi faci și tu același lucru.

—Îți dai seama ce-mi ceri? Ea îl privi în ochi, senină și la fel de hotărâtă ca și el.

—O, da, spuse ea pe un ton provocator, pe care nu încercă să și-l ascundă. Eu știu exact ce vreau. Dar tu știi ce vrei?

Privirile li se înfruntară, nici unul nevrând să cedeze. Când el închise ochii, Diana știu că era câștigătoare, dar orice mulțumire îi dispăru când el o luă în brațe și o duse spre pat, spunând aspru:

—Foarte bine, atunci o să fie pe risCul tău. Necazul cu a ști ce vrei e că uneori chiar capeți, și descoperi că nu era chiar ce așteptai.

—Eu am încredere în tine, spuse ea tremurând, dar păstrându-și curajul. Tot ce vreau este ca și tu să ai încredere în tine.

—Doamnă, zise el dându-i drumul în mijlocul patului, nu știi ce-mi ceri.

Începuse să-și scoată cămașa când ea zise:

—Nu.El rămase nemișcat. O privi și pentru o clipă ea zări o strălucire înghețată în ochii lui, care o înfiora.

—De ce să te distrezi numai tu? Mie îmi place să te dezbrac, spuse ea serioasă și se ridică, părul revărsându-i-se pe spate. Cu degetele tremurând îi scoase cămașa. El stătea încremenit, deși pielea îi devenise umedă. Un surâs aproape șmecher apăru pe figura ei când începu să-i descheie pantalonii. Mușchii lui se încordară. Aplecându-se, Diana sărută pielea delicată. Pieptul lui se umflă într-o respirație adâncă. Ea zâmbi și își lipi obrazul de pântecul lui în timp ce îi scotea și restul hainelor. Cu toate că știa la ce să se aștepte, fu nevoită să facă un efort pentru a-și încheia acțiunea, trăgându-i pânza în josul coapselor, și pentru a nu se arăta prea surprinsă. Era un bărbat magnific și nu se putu abține să nu-l sărute, aplecându-și capul, în timp ce părul îi alunecase în față.

—Dragă, nu, nu acum, spuse el cu o voce gravă și o trase spre el într-un sărut care părea să exprime toată dorința ascunsă. Fără să-și dea seama ajunseseră amândoi pe pat, iar el se întinsese deasupra ei murmurând:

—Nu pot aștepta... Diana, oprește-mă...

—Nu mai fi așa prostuț, îi zise ea cu drag, oferindu-i-se și simțindu-l cum o pătrundea cu o forță nebănuită.

El avusese dreptate. Ea nu avusese nici măcar o idee vagă în privința a ceea ce îi ceruse. Dar și ea avusese dreptate să pună problema. Îl ținu strâns în brațe, nelăsându-se intimidată de forța și ritmul în care se manifesta el. Când el atinse punctul culminant și îi strigă numele, ea continuă să-l țină strâns în timp ce el se prăbușea, îl ținu în brațe cu un instinct feminin care îi era complet nou. El încercă să se miște, însă ea îl imobiliza.

—Nu, îi spuse. îmi place să stăm așa.

—Ți-am făcut rău.El o privi cu o expresie chinuită.

—Nu mi-ai făcut rău. N-ai putea niciodată să-mi faci rău. Ai fost destinat pentru a te uni cu mine, iar eu am fost destinată să te accept. Eu nu sunt Liza, Cliff. Eu nu sunt Liza!El se ridică, sprijinindu-se în coate și zise:

—Cred că încep și eu să-mi dau seama de asta. Dar tu n-ai fost pregătită și n-ai atins extazul...Ochii ei străluciră cu șiretenie, atingându-i o coapsă cu vârful degetului.

—Atunci ar trebui să facem ceva în privința asta, nu? Și acum pentru că m-ai avut când nu eram pregătită și ai făcut cel mai mare rău posibil care se putea întâmpla, nu ți se pare că e ceva că nu m-am transformat în bucățele?

El râse, însă într-un fel păru mai mult un scâncet decât un hohot amuzat. Își coborî capul între sânii ei odihnindu-și obrazul pe pieptul ei și ținând-o în brațe cu aceeași delicatețe cu care ar fi ținut un copil.

—Doamne, cât te iubese, spuse el. Nu te merit, Diana, dar sunt foarte fericit că ești o luptătoare. Acum, ca să vorbim de extazul ăla... cred că-mi amintese unele modalități pe care le știai tu să ajungem acolo foarte ușor...începând să-i arate la ce se referea, el descoperi în curând atâta plăcere în noua metodă, încât până la urmă ea se trezi într-o lume în care nimic nu mai avea importanță în afară de senzațiile care o cuprindeau ca un val, și îi strigă numele, prăbușindu-se în brațele lui într-un extaz care depășea limitele imaginației. El o urmă aproape imediat și de data aceasta adormiră îmbrățișați. Diana se trezi la un moment dat în timpul nopții și îi simți degetele mângâindu-i părul.

—Mm? spuse ea întorcând capul spre el.

—Culcă-te înapoi.Însă ea era deja trează.

— De ce? întrebă.

—Probabil ești epuizată. Ea îi atinse pântecul cu un deget zâmbind cu o plăcere felină când îl simți încordându-se.

—Nu cumva m-am îndrăgostit de o provocatoare?întrebă el.Ea spuse încet:

—Eu credeam că provocatoare înseamnă să refuzi. Ceea ce eu nu am de gând să fac.El oftă râzând.Când putem să ne căsătorim?

—Cât ține nunta?

—Trei zile. Doar vrei o nuntă cum trebuie: rochie albă, zece domnișoare, trei sute de invitați, nu-i așa?

—Eu te vreau pe tine, spuse ea de-a dreptul. Cât mai curând posibil.

—Susan va fi dezamăgită.

—Susan, zise ea cu hotărâre, va trebui să se mulțumească fără toate acestea. Oricum le-a avut cu Liza.

—Da. În vocea lui nu se simțea nici o tensiune, ci doar resemnare. După o clipă spuse:

—Pot să-i pronunț numele acum și să mă gândesc la ea fără toate sentimentele acelea de durere, vinovăție și furie. Se pare că am făcut un pas înainte, nu-i așa?

—Așa e. Nimeni n-ar fi trebuit să sufere ca ea. Tăcură amândoi, luându-și rămas bun de la ea.

—Iubirea mea, zise el încet, cu un zâmbet, nu pot să-ți spun ce înseamnă să te am aproape, după atâta timp. Cred că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut și am știut cu siguranță că vreau să te iau de nevastă după ce am făcut dragoste prima dată, dar eram încă tulburat de Liza. Eram atât de furios pe ea și atât de imobilizat de sentimentul de vinovăție, încât nu voiam să mă gândesc la ceea ce simțeam. Apoi, când mi-ai spus ce i se întâmplase de fapt, a trebuit să mă obișnuiesc și cu asta. Nu puteam să te cer de nevastă până când nu scăpăm de amintirea ei. Știam că te iubesc, dar m-am gândit că nu eram demn de tine, că tot ce simțeam pentru tine era o răsfângere a ceea ce simțisem pentru Liza și că nu-ți puteam oferi decât locul doi.

—Deci te-ai hotărât să-ți întemeiezi o căsnicie bine gândită și pusă la punct cu Candice Russell, îl provocă ea. El îi sărută gâtul.

—Nu, între mine și ea nu e decât o prietenie ca oricare alta acum.

Diana îi mângâie spatele cu o mână. Îl credea puțin naiv, șmechera Candice putea să se fi prefăcut că îi ajungea prietenia, dar în mod sigur planurile ei țintiseră mai sus. Totuși, acum nu mai avea importanță.

—Tu nu mi-ai scris deloc, urmă Cliff pe un ton mai rece, în afară de scrisoarea aceea nenorocită în care-mi spuneai politicoasă că nu ai rămas însărcinată. Mai întâi am aruncat-o la gunoi, apoi am scos-o de-acolo și am ascuns-o în hârtiile mele personale, pentru că era singurul lucru pe care-l aveam de la tine. Nu mi-ai trimis nici un mesaj prin Susan, eram sigur că îmi tăiasem craca de sub picioare când făcusem dragoste cu tine.

—Amândoi am avut nevoie de timp să ne revenim. Ea îi atinse buzele cu tandrețe.

—Un an a fost de ajuns. El râse încet.

—Un an nesfârșit în care am fost urmărit de imaginea ochilor de culoarea miezului de noapte. Aș fi venit după tine, să știi.

—Poftim?Ea ridică bărbia să-l privească în ochi. Lumina lunii pătrundea prin perdea, dezvăluindu-i trăsăturile. Buzele lui schițau un surâs, însă era o anume hotărâre în expresia lui care îi spunea că vorbise serios.

—Da, așa aș fi făcut, zise el. Aveam de gând să vin pe neașteptate, să-mi spun povestea și dacă m-ai fi respins te-aș fi răpit. La fel ca Cliffon.

—Nu te cred! însă îl credea. Zâmbetul lui era enervant.

—Însă nu chiar ca Cliffon, pentru că eu nu te-aș mai fi lăsat să pleci. Ești a mea, la fel cum eu sunt al tău. Nu te-aș putea lăsa să mă părăsești acum. Din fericire n-a fost nevoie să ajung până acolo, pentru că Susan mi-a zis că te întorci. Atunci am așteptat cu nerăbdare. Și o singură privire - nu, nici nu te-am văzut măcar! Am știut că erai acolo înainte de apărerea. Te-am simțit că erai acolo înainte de a apărerea. Te-am simțit.

—Nu?Ea își aminti că atunci el se întorsese și privise în direcția ei.

El spuse gânditor:

—De fapt era ca o înțepătură mentală, mai mult decât o senzație fizică. Nu contează însă de la prima privire, din momentul acela în care ni s-au întâlnit ochii, am știut că de data asta nu voiam să te mai scap din mână, așa că am organizat Crăciunul aici.

—L-ai organizat?

—Da, bineînțeles. L-am pus la cale în dimineața următoare, cu Susan, înainte că tu să cobori la masă.Nici nu era de mirare că Susan făcuse presupuneri!

—Însă tu erai foarte ambiguă, zise el înfuriat. Te uitai la mine de parcă m-ai fi detestat. Așa că mi-a fost teamă să fac o mișcare. Și în capul meu persista ideea că te-aș putea răni.

—Ai rănit-o pe Liza?

—Nu, dar uneori voiam chiar s-o fac. Vocea lui devenise sumbră.

—Am iubit-o, însă până la urmă am ajuns s-o urăsc. Și m-am disprețuit că o mai doream încă, deși ea era atât de înspăimântată și dezgustată. Câteodată visam că o violez și mă trezeam tulburat. Situația îmi făcea scârbă. Eu îmi făceam scârbă. Dacă aș fi știut adevărul!

Se părea că presupunerile ei fuseseră adevărate. Corpul lui Cliff refuzase pur și simplu să îi ducă la îndeplinire temerile cele mai adânci. Într-o zi îi va spune, deocamdată mai putea să aștepte.

—Ce-ai fi putut face? zise ea cu blândețe, înțelegerea și compasiunea nu merg prea departe, Cliff. Ea avea nevoie de mai mult ajutor decât i-ai fi putut tu da. Și dintr-un oarecare motiv n-a fost în stare să-l ceară.

—Așa că a murit, zise el mohorât. Diana își pierdu vocea. Înghiți în sec și spuse cu greu:

—Toți am făcut greșeli dar, după cum zice și Susan, la momentul respectiv am făcut fiecare ce-am crezut mai bine.

—Poate că da. într-un fel, printr-o bunăvoință inexplicabilă a sorții, eu te-am găsit pe tine, fără să te merit însă ești a mea. Își ascunse fața în părul ei mătăsos.

—Blândă, iubitoare și caldă, cu o generozitate care mă va proteja pe tot restul vieții. O să te fac fericită, Diana, ți-o jur.

—Știu. Ea îi sărută gâtul, apoi bărbia.

—Vreau să știu doar un singur lucru. De ce n-ai dezvăluit secretul Lizei, că nu putea avea copii? Știu că ai spus că era problema ei, dar nu a fost asta motivul, nu? Îi simți încăpățânarea și își ținu respirația. După câteva momente nesfârșite de tăcere el vorbi cu greutate:

—Nu putea avea copii pentru că avusese o boală venerică înainte. Era convinsă că asta era o pedeapsă pentru că se culcase cu te miri cine. De-asta s-a sinucis. N-aș fi putut să las să se știe, dragă. Ar fi umilit-o.

Da, avea dreptate. Diana întrezărea acum motivele care o împinseseră pe Liza să-și ia viața. Nu numai faptul că nu putea avea copii, ci și ideea că era vina ei.

—Biata Liza, șopti ea. Biata, sărmana Liza.

—Eu n-am fost chiar corect că am păstrat secretul, recunosc el fără să încerce să-și ascundă disprețul de sine. La mijloc era și ceva egoism. Ea mi-a zis că exista posibilitatea de fertilizare artificială, iar eu am văzut negru înaintea ochilor. Părea că se descurca foarte bine, putea să aibă copii fără să se înjosească să se culce cu mine pentru asta. Pe atunci eram convins că se măritase cu mine pentru banii mei. Așa că i-am zis că nu mă interesa ideea de a avea copii cu ea. Mi-am jucat până la capăt rolul de a o împinge în prăpastie.

—N-aveai de unde să știi. El spuse cu amărăciune:

—Dacă aș fi fost mai îngăduitor, poate că mi-ar fi mărturisit adevărul.

—Nu cred. Diana îi mângâie obrazul.

—Nici Susanei nu-i vorbea niciodată despre ce se întâmplase, deși Susan i-a zis mereu că nu era vina ei. Nu putea merge nici la psihiatru. Susan a încercat s-o convingă, dar ea a refuzat. Nu cred că ar fi putut s-o ajute cineva. El îi sărută palma.

—Susan se învinuiește singură, zise cu o voce lipsită de expresie. Crede că ar fi trebuit să-mi spună.

—Tu crezi că ar fi trebuit? El zise încet:

—Poate că da, însă e ușor să presupunem, nu? Adevărul nu-l vom ști niciodată.

—Te supără asta?

—O să regret până la sfârșitul zilelor, zise el, dar nu mai pot face nimic acum. Am greșit față de ea. Trebuie să trăiesc cu ideea asta însă pe moment, draga mea, nu mă pot gândi decât că te iubese mai mult decât am iubit pe oricine și că ai acceptat să mă iei de bărbat, așa că sunt cel mai fericit bărbat din lume în seara asta. Ea îl sărută, apoi el o întrebă:

—De unde știai că mi-e frică să nu-ți fac rău?

—Am văzut. Te hotărâseși să-ți păstrezi stăpânirea de sine, să te controlezi. Nu era greu de ghicit de ce.

—Groaza Lizei de relații sexuale mi-a blocat pur și simplu o parte din creier și mi-a înfrânat dorințele. Aici sunt bărbații mai sensibili. Știu că e lipsit de logică, dar n-aș fi suportat să te rănesc. Ea îl sărută pe obraz cu tandrețe.

—Acum știi că nu e posibil. Pot să suport orice de la tine și chiar să-ți răspund.

El se întinse, râse, apoi o îmbrățișă. Ea simți din nou dorința aceea copleșitoare.

—Te iubesc, spuse el mângâindu-i corpul de parcă ar fi fost prea prețios și nu îndrăzneala să-l atingă. Te iubese cu toată ființa mea, cu tot ce am eu de oferit și te voi iubi până la sfârșitul zilelor.

Fusesse nevoie, gândi ea înainte de a se abandona pasiunii, de o călătorie lungă și plină de suferință până ce ei doi au ajuns la Castelul Spaniol, care era visul cel mai adânc însă ajunseseră acum în acest tărâm și viitorul se întindea în fața lor ca o câmpie însorită și plină de promisiuni.

SFARSIT